

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie P · número 9

Ple del Parlament

Sessió 8, dimecres 3 de febrer de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Salutació als nous diputats	3
Pregunta al Govern sobre el tancament del centre d'internament d'estrangers 310-00003/11	3
Pregunta al Govern sobre les previsions respecte al projecte VISC+ 310-00002/11	5
Pregunta al Govern sobre les famílies en situació de vulnerabilitat 310-00001/11	6
Pregunta al Govern sobre els criteris per a personar-se en els procediments per actuacions delictives 310-00005/11	8
Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació a l'empresa Covestro i la indústria química de Tarragona 310-00006/11	9
Pregunta al Govern sobre l'aplicació de mesures per a afrontar les situacions d'emergència en l'àmbit de l'habitatge 310-00007/11	11
Pregunta al Govern sobre la línia 9 del metro 310-00008/11	12
Pregunta al Govern sobre l'aplicació del pla de xoc social 310-00009/11	13
Pregunta al Govern sobre la renúncia a exercir l'acusació en determinats procediments judicials 310-00004/11	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre la Declaració del Maresme 2015 i la conversió de l'autopista C-32 en una via ràpida i gratuïta 317-00004/11	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre la pèrdua de valors cívics i dels models educatiu i sanitari que pot comportar l'acord de govern amb la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent 317-00005/11	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'enfocament de les polítiques en favor de la justícia social i l'accés a la renda garantida de ciutadania 317-00003/11	19

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compromís del Govern per a mantenir i ampliar el teixit industrial a les comarques de Tarragona i sobre l'aplicació del pla director urbanístic d'aquesta zona	20
317-00002/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat que el Govern negociï un nou sistema de finançament que blindi els serveis bàsics dels ciutadans	21
317-00001/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les amenaces del Govern de l'Estat en tots els passos del procés constituent	23
317-00006/11	
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	24
Decret llei 4/2015, del 29 de desembre, de necessitats financeres del sector públic i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària	25
203-00001/11	
Decret llei 1/2016, del 19 de gener, d'aplicació de l'increment retributiu d'un u per cent per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya per al 2016	47
203-00002/11	
Declaració del Parlament de Catalunya de suport als drets dels refugiats	60
401-00003/11	
Procediment per a elegir cinc membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants	60
284-00010/10	
Paraules de comiat com a diputat d'Oriol Amorós i March	61
Interpel·lació sobre la política sanitària	62
300-00001/11	
Interpel·lació al Govern sobre la nova cultura de l'aigua i del territori	68
300-00002/11	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de l'aigua	75
300-00003/11	
Interpel·lació al Govern sobre els centres escolars concertats	82
300-00004/11	
Interpel·lació al Govern sobre la solidaritat, la igualtat i la unió entre tots els espanyols	89
300-00005/11	
Interpel·lació al Govern sobre la transfòbia	96
300-00006/11	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 8

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Decret llei 4/2015, del 29 de desembre, de necessitats financeres del sector públic i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària (tram. 203-00001/11). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 37, 8).
4. Decret llei 1/2016, del 19 de gener, d'aplicació de l'increment retributiu d'un u per cent per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya per al 2016 (tram. 203-00002/11). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 44, 19).
5. Procediment per a elegir cinc membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants (tram. 284-00010/10). Candidatures presentades d'acord amb l'article 77 de la Llei 24/2009, del 23 de desembre, del Síndic de Greuges. Designació (proposta de candidats: BOPC 44, 21).
6. Interpel·lació al Govern sobre la política sanitària (tram. 300-00001/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la nova cultura de l'aigua i del territori (tram. 300-00002/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de l'aigua (tram. 300-00003/11). Hortènsia Grau Juan, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre els centres escolars concertats (tram. 300-00004/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la solidaritat, la igualtat i la unió entre tots els espanyols (tram. 300-00005/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la transfòbia (tram. 300-00006/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

La presidenta

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix els comunico que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, per a aquesta sessió plenària, la diputada Alícia Romero Llano, del Grup Parlamentari Socialista, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en la portaveu del seu grup, la senyora Eva Granados i Galiano.

Salutació als nous diputats

També em plau saludar els nous diputats que s'incorporen avui: la senyora Maria Rosell i el senyor Carles Prats, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Pregunta al Govern sobre el tancament del centre d'internament d'estrangers

310-00003/11

El primer punt de l'ordre del dia són preguntes amb resposta oral. Temps per pregunta: cinc minuts.

Preguntes al Govern. Pregunta al Govern a respondre oralment sobre les previsions respecte al projecte VISC+. Formula la pregunta el senyor Albano Dante Fachin, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. (*Veus de fons. Pausa.*) Podem canviar l'ordre, sí; fem la pregunta número 2: pregunta a respondre oralment sobre el tancament del centre d'internament d'estrangers. Formula la pregunta la senyora Mireia Vehí, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. El passat 30 de gener hi hagué una mobilització, tirada endavant per la plataforma Tancarem el CIE i per moltes de les entitats de drets humans de Catalunya, per exigir el tancament del Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona, un centre que en menys de cinc anys s'ha cobrat tres vides i ha rebut més d'una vintena de denúncies per maltractaments i per tractes cruels, inhumans o degradants. Aquest mateix Parlament, el juliol de l'any passat, va aprovar una resolució que n'exigia el seu tancament.

Volem preguntar al Govern si serà valent i, tot i que no en tingui competències, farà un pas endavant per la defensa dels drets humans i tancarà el Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca.

Gràcies.

La presidenta

Respon el senyor Carles Mundó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Bon dia, presidenta; bon dia. El Govern el que fa seves són les conclusions de la Comissió de Justícia, que al final de l'anterior legislatura ja va acordar posicionar-se a favor del tancament i, per tant, recordar a qui en té la competència, que és el Govern de l'Estat, que procedeixi a fer-ho.

La presidenta

Repregunta la senyora Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, senyor conseller. En aquesta mateixa resolució es deia que havia de ser, es recomanava que fos el Cos de Mossos d'Esquadra qui fes les investigacions pertinents quan hi hagués una denúncia per maltractaments, perquè es volia garantir la independència amb relació al Cos Nacional de Policia.

Tot i així, nosaltres ens preguntem com pot ser que el Cos de Mossos d'Esquadra hagi de ser l'actor que garanteixi la transparència i la independència, quan en aquesta mateixa mobilització un agent d'aquest cos va interposar una denúncia, per un conegut advocat, en defensa dels drets humans, per la Llei de seguretat ciutadana; llei de seguretat ciutadana que aquest mateix Parlament va impugnar, perquè atemptava contra els drets i les llibertats de la ciutadania. I no només això, sinó que l'agent que va interposar aquesta denúncia és un agent que el 2008 va ser condemnat en ferm per uns fets de lesions a tres joves i que la jutgessa va titllar els fets de desproporcionats i d'insostenibles.

Per tant, ens preguntem quins mecanismes pensa tenir el Govern, de control de la brigada antidisturbis del Cos de Mossos d'Esquadra, en la mateixa setmana en què aquest Govern i el mateix conseller d'Interior han hagut de demanar perdó al ciutadà Nicola Tanno i ha hagut d'indemnitzar-lo perquè va perdre un ull amb motiu de l'impacte d'una bola de goma que va propiciar el mateix cos d'antidisturbis del Cos de Mossos d'Esquadra. Fins quan durarà la impunitat dels agents de la brigada antidisturbis del Cos de Mossos d'Esquadra? Fins quan hauré de veure gent que ha perdut els ulls, lesions i pallisses? Fins quan? Fins quan el Govern de la Generalitat pensa deixar que la brigada antidisturbis camp sense control? Quins mecanismes de control pensen tirar endavant per tal que la brigada antidisturbis, com a cos...

La presidenta

Se li ha acabat el temps...

Mireia Vehí i Cantenys

...públic que és...

La presidenta

...diputada. Té la paraula el conseller.

El conseller de Justícia

Segurament vostè ja s'ha adonat que jo sóc el conseller de Justícia i, per tant, aquestes preguntes probablement vostè volia dirigir-les al conseller d'Interior. Jo, amb relació al que ens portava a la pregunta d'avui, li haig de reiterar quina és la posició del Govern amb relació als centres d'internament. De fet, el centre d'internament d'estrangers que hi ha a Barcelona fa uns mesos que està tancat i, per tant, demostra, en definitiva, que aquesta mesura no és una mesura imprescindible per poder dur a terme la política d'estrangeria que qui en tingui la competència ha de portar a terme, i, per tant, apostem per les mesures alternatives.

Amb relació a aquesta qüestió que vostè planteja i que segur que tindrà oportunitat, si ho considera, de preguntar-la al conseller d'Interior, el que li haig de dir és que aquest cas concret, referit a l'aplicació de la Llei de seguretat ciutadana, és un tema que coneix el Departament d'Interior, que, evidentment, ha rebut les alegacions i completarà l'expedient corresponent, i el que és segur és que es ponderaran els fets concrets i es resoldrà d'acord amb això.

La presidenta

Si els sembla, reprenem ara la primera pregunta.

Pregunta al Govern sobre les previsions respecte al projecte VISC+

310-00002/11

Pregunta al Govern a respondre oralment (*veus de fons*)... Sí, sí. Té la paraula el diputat...

Albano Dante Fachin Pozzi

Molt bé; gràcies, presidenta. Senyor Comín, ens estrenem. Fa uns dies vam saber per la premsa que el projecte VISC+, per treure profit de les dades sanitàries dels catalans, continua endavant, malgrat l'oposició forta de la societat civil. Nosaltres creiem que és un tema prou important per no assabentar-nos-en per la premsa i, senzillament, volíem preguntar-li quins són els plans de la seva conselleria amb relació a aquest projecte.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyor diputat. Joestic segur que vostè estarà d'acord amb mi que el que no tindria sentit és posar en risc o posar traves als centres de recerca que hi ha al nostre país; crec que en això estem tots d'acord. I el que avui necessiten els centres de recerca és un model de big data, perquè, efectivament, la recerca avui està íntimament associada a la gestió massiva de dades, de dades reals, de dades de les històries clíniques.

Per tant, nosaltres el que no farem en cap cas és dificultar que els nostres centres de recerca puguin seguir investigant; el que no farem –i crec que vostè no m'ho demana– és dificultar que els nostres centres de recerca segueixin sent líders a nivell internacional. No li'n poso exemples, però vostè sap que a la nostra ciutat i al nostre país hi ha molts centres que són líders a nivell internacional.

Per tant, simplement, hem d'articular algun sistema de cessió de dades, de dades reals, basades en les històries clíniques reals dels pacients del nostre sistema de salut; ho hem de fer.

Les condicions en base a les quals es construeixi aquest sistema les podem discutir, evidentment.

La presidenta

Té la paraula el diputat.

Albano Dante Fachin Pozzi

Bé, m'agrada, no li negaré que m'agrada sentir això que ho podem discutir, però també li dic que no ens en fiem, no ens en fiem gens, perquè moltes vegades aquesta apella-

ció al diàleg ha servit perquè, mentre es dialoga, la conselleria tiri pel dret. No ens en fiem, a més a més, perquè aquest projecte ha estat fet al dictat de PricewaterhouseCoopers, una empresa amb la qual, per cert, tenim un problemeta de portes giratòries que un altre dia ja en parlarem.

Vostè ha dit, o sigui, que aquí no s'ha venut re; ho he sentit a la premsa els altres dies, no?, que només era cessió de dades a hospitals públics... Però això tampoc ens tranquil·litza, perquè la persona que portava el VISC+ fins ara va dir: «La primera fase és a hospitals públics, la segona és a empreses privades.» Ja tenim la primera fase.

L'altre dia, en aquesta cambra, alguns es van queixar de la seva manca d'experiència en la gestió sanitària. Li he de dir que a nosaltres això no ens preocupa –no ens preocupa. El que sí que ens preocupa, i molt, és l'experiència que sí que tenen persones que vostè ha nomenat per dirigir la conselleria. Per exemple, ens preocupa molt que el número 2 del CatSalut sigui Josep Maria Argimon, que era justament la persona encarregada de dirigir el VISC+ quan Boi Ruiz era conseller. I ho dic, dic que em preocupa perquè aquest senyor deia que el VISC+, aquest projecte, «serveix per proporcionar valor a les indústries sanitàries i farmacèutiques i beneficia el teixit econòmic i industrial». O parlem d'investigadors o parlem de teixit econòmic i industrial.

Miri, li ho torno a repetir, m'alegro de sentir la paraula «diàleg», parlarem, però a mi m'agradaria avui saber, i m'imagino que a molta d'altra gent, si vostès segueixen contemplant la possibilitat de vendre les dades sanitàries dels catalans a empreses privades.

Només això; gràcies.

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

A l'última pregunta que m'ha fet li contesto de manera taxativa: no –no. No tenim aquesta intenció, i així figura en els nostres compromisos polítics, que són públics.

El gener del 2015, l'Aquas, que és l'Agència de Qualitat i Avaluació del sistema sanitari català, organisme públic del departament, va reorientar el projecte VISC+ per tal d'oferir les següents garanties. Una, que fos gestionat únicament i exclusivament per l'Aquas, justament en compliment de la moció de la tardor del 2014, on es deia que no es podien fer licitacions fins que no s'haguessin celebrat les jornades. I, efectivament, no s'ha fet cap licitació de cap part del projecte des de la tardor del 2014.

El 2015 es reprèn el projecte VISC+, amb la garantia que sigui gestionat exclusivament per l'Aquas, amb la garantia que els destinataris de les dades siguin exclusivament centres de recerca públics, finançats amb fons públics, i els hospitals del Siscat i els centres del Siscat que també fan recerca, públics, només els públics, i els sense afany de lucre, i les dades, anonimitzades. Però no només això: per a qui vulgui retirar-se, hi ha un formulari que li ho permet.

Qui va fer aquesta reorientació? El doctor Argimon. El doctor Argimon és el responsable, una persona d'un reconegudíssim prestigi...

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Salut

...d'aquesta reorientació.

La presidenta

Pregunta al Govern sobre les famílies en situació de vulnerabilitat.

Pregunta al Govern sobre les famílies en situació de vulnerabilitat

310-00001/11

Té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. El Grup Parlamentari Socialista vol saber quin és el capteniment del Govern amb relació a les famílies que es troben en situació de vulnerabilitat,

molt especialment aquelles que no poden fer front al pagament dels rebuts de la llum, l'aigua i el gas.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies, senyora Dolors Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, en primer lloc, dir que les famílies en situació de vulnerabilitat formen part del fenomen de la pobresa, en el sentit més ampli. Tanmateix, permeteu-me dir que tots som vulnerables, i això cal tenir-ho en compte. Les famílies..., la crisi ha demostrat que tots, en un moment donat, podem tenir aquesta vulnerabilitat. Per això cal treballar fortament, i aquest és el nostre principi com a govern i, per tant, des d'aquesta conselleria.

Estem convençuts que el pla de xoc serà i contribuirà a paliar els impactes de la crisi, però també aquella pobresa crònica que ha quedat en el nostre país, en el nostre entorn. Les necessitats són evidents. Comptem amb una inversió en escoles bressol de 15 milions; en beques menjador, com saben, una partida oberta que ja ha lliurat el 2015 prop de setanta mil beques menjador; una inversió addicional en renda mínima, importantíssima en aquests moments, i ajuts a l'habitatge social, que comptem amb 10 milions. Ens fa falta poder aprovar el pressupost, i aquí estem. Són polítiques que s'adrecen a totes aquelles famílies vulnerables que en aquests moments estan en situació de pobresa.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, consellera. Miri, el passat 31 d'agost, el Govern va anunciar la posada en marxa del Fons d'atenció solidària de subministraments bàsics, dotat amb 5 milions d'euros, i que anava dirigida a les persones afectades per la pobresa energètica. Un cop més, el Govern es va quedar en el titular i finalment no va solucionar el veritable problema. Només s'han atès cinquanta sol·licituds, que han beneficiat al voltant de 3.770 famílies; només s'han gastat 1 dels 5 milions d'euros que hi estaven destinats; tampoc sabem quant han aportat les companyies subministradores a aquest fons, i considerem, a més a més, que ni es va donar la publicitat que calia, ni existia un procediment simplificat per a les famílies, ni s'ha solucionat el problema. I a Catalunya encara avui hi ha famílies a qui se'ls talla la llum, el gas o l'aigua per qüestions d'impagament. Es tracta, per tant, d'una molt mala gestió d'aquesta línia d'ajuda.

A Catalunya hi han més de 600.000 famílies que pateixen pobresa energètica. Han estat, fonamentalment, els ajuntaments i les entitats del tercer sector qui han posat els recursos humans i econòmics per poder fer front a aquesta situació. Cada any, els catalans i les catalanes es troben amb el mateix problema: amb un Govern que és incapaç de posar en marxa un sistema eficient i estable que garanteixi que les persones puguin encendre la llum, posar la calefacció o escalfar l'aigua. Encara recordo les declaracions en aquest mateix hemicicle de l'exconseller Felip Puig quan deia que a Catalunya a cap família se li tallaven els subministraments per falta de pagament.

És per aquest motiu, senyora consellera, que demanem la revisió dels procediments d'aquesta línia d'ajuts, que posi el fons a disposició dels ajuntaments, i a més a més li demanem que faci extensiu aquest fons a tot l'any. Qui pateix pobresa energètica la pateix durant tot l'any, no només en èpoques d'hivern. Considerem que és necessari fer-ho així mentre es desenvolupa, i hauria de ser a més a més de manera urgent, la Llei 24/2015, aprovada per unanimitat en aquest Parlament de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, té raó en diverses coses. Primer de tot, dir-li que el tema de pobresa energètica, com sap, es porta des de la conselleria d'Empresa. Però,

evidentment, i ho hem repetit moltes vegades, aquest Govern és un Govern únic, treballlem de manera cooperativa. Per tant, li respondré aquesta pregunta de pobresa energètica, perquè és un tema que ens interessa a tots i que treballarem conjuntament.

Té raó que el Fons d'atenció solidària de subministraments bàsics per al 2015 va tenir deficiències. Vam arribar a 3.770 famílies. Jo no respondré els temes de la passada legislatura, del que havia dit o no havia dit el senyor conseller Felip Puig. Per tant, estem en una legislatura nova, i el que hem acordat és que..., estem convençuts que els afectats acudeixen a les institucions, i el que volem és acudir-hi nosaltres, millorar la comunicació, ampliar la dotació del fons. I, evidentment, el que puc assegurar-li és que en aquesta legislatura a cap persona se li tallarà la llum i l'aigua; sigui aquesta conselleria, sigui una altra conselleria. És un deute de govern i és una decisió de govern.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern sobre els criteris per a personar-se en els procediments per actuacions delictives.

Pregunta al Govern sobre els criteris per a personar-se en els procediments per actuacions delictives

310-00005/11

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, hace un par de semanas supimos con sorpresa que entre los pactos para facilitar la formación del presente Gobierno estaba la retirada de las acciones penales en diversas causas judiciales en las que estaban afectados los intereses públicos.

Quería preguntarle si verdaderamente esta retirada de acciones judiciales ha sido debida a pactos políticos, si los criterios han sido estrictamente políticos, de la negociación, y si ya se han retirado de las siete causas de que al parecer tenían previsto retirarse, que afectan a unas cuarenta personas, entre ellas alguna del partido de las CUP, que les da su apoyo.

La presidenta

Respon el conseller d'Interior, senyor Jordi Jané.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor diputat. Per al Govern de Catalunya, per al Departament d'Interior, la prioritat és defensar la seguretat de les persones. Jo no tinc cap dubte que per a tots els grups parlamentaris és així. I, per tant, el que és la defensa de la seguretat ni és moneda de canvi ni moneda d'acord polític amb ningú. I estic també convençut que cap grup parlamentari d'aquesta cambra vol que es negociï amb aquesta necessària defensa de la seguretat.

Vostè em demana per determinats procediments judicials, per si la Generalitat se'n retira o no. Jo li reitero el mateix criteri que el president de la Generalitat va expressar en el darrer Ple d'aquest Parlament de Catalunya. I el criteri és molt clar: quan hi hagi un servidor públic, un funcionari, un mosso, quan hi hagin béns públics afectats, la Generalitat no retirarà res. Aquest és el criteri que va exposar el president de Catalunya i aquest és el criteri que seguim.

La presidenta

Té la paraula el diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *conseller*, pese a lo que usted afirma, en el punto 33 de los propósitos de la CUP y luego en otro punto..., justo antes de la reunión de Sabadell en la que se votaba si se daba o no apoyo al señor Artur Mas era una de las cuestiones objeto de debate. Y hemos comprobado que al final ustedes hicieron el gesto de decir que se retiraban de estos procedimientos.

Mire, en este Parlamento se aprobó por unanimidad una propuesta de resolución en la que se decía que la Generalitat se personaría en los casos de corrupción siempre y cuando fuesen afectadas las arcas públicas. Cuando está afectado el interés público no debería ser objeto de negociación política la retirada de las acciones de la Generalitat.

Y yo le preguntaría a usted, señor *conseller*..., y le exigiría que nos diga que en esos procedimientos en que, según los medios de comunicación, hay afectadas cuarenta personas por delitos violentos que afectan al interés público..., le digo si ustedes se van a retirar, si ya han cursado las órdenes pertinentes o no, y le exhorto a que nos diga que por parte del Gobierno nunca se va a manejar como moneda de cambio la personación en procedimientos penales. No es posible que en despachos, como se ha hecho en materia de indultos en este país por componendas entre partidos políticos, se dejen de perseguir los delitos en la calle en bien de los socios políticos. Le pido que no se sigan produciendo estas negociaciones políticas para separarse de asuntos penales...

La presidenta

Se li ha acabat el temps...

Carlos Carrizosa Torres

...en interés de socios políticos.

La presidenta

...diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Senyor Carrizosa, li reitero un criteri que és molt important: defensarem, defensarem sempre, ho hem fet en el passat i ho farem en el futur..., quan un mosso d'esquadra ha sofert qualsevol tipus de dany o de lesió no ens retirem de res. Ni ho hem fet ni ho farem. Això que li quedi molt clar.

Altres supòsits. També vull que quedi molt clar: aquí no discutim la seguretat de les persones o la seguretat de l'ordre públic. Mai la discutiria. Mai. El que discutim és temes d'ordre processal penal, que és molt diferent. Diem el mateix que fa l'Administració General de l'Estat, el Govern de l'Estat. El mateix, que és: quan es persona el Ministeri Fiscal, quan acusa el Ministeri Fiscal, no ha d'incorporar-se a aquesta acusació fent duplicitats acusatòries; en aquest cas el Govern de Catalunya. No ho fan ells i no hem de fer nosaltres.

I no sé si tinc temps, però, com que després hi ha una pregunta...

La presidenta

No, no en té.

El conseller d'Interior

...que va en el mateix sentit, reiteraré també alguna jurisprudència molt clara en aquest sentit.

La presidenta

Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació a l'empresa Covestro i la indústria química de Tarragona.

Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació a l'empresa Covestro i la indústria química de Tarragona

310-00006/11

Formula la pregunta el senyor Matías Alonso, del Grup Parlamentari Socialista. Perdó! –perdó!–, de Ciutadans. Perdó.

(Remor de veus.)

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Com diu el senyor Iceta, «encara no». Senyor conseller, el passat mes de novembre a Tarragona es van encendre totes les alarmes. Hi va haver un primer indici que una indústria química capdavantera tenia intenció, potser, de deslocalitzar-se. I el 4 de desembre es va produir la notícia, la decisió d'aquesta empresa, de Covestro,

d'una empresa que és filial i està àmpliament participada per la multinacional alemanya Bayer, de deslocalitzar la seva producció d'MDI, del metil difenil isopropà, alguna cosa així, que és una matèria primera fonamental –fonamental– per a la producció d'escuma de poliuretà.

La meua pregunta, senyor conseller, és: quines mesures ha pres o pensa prendre el seu Govern amb relació a Covestro i amb relació a la indústria química de Tarragona?

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement, senyor Jordi Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el Govern no pensa prendre mesures. El Govern el que farà és treballar, continuar treballant com ha fet des de l'any 2013, quan es va anunciar per part de la Comissió Europea que hi hauria una migració de la tecnologia per produir clor des de l'antiga tecnologia fins a una nova tecnologia i podem preveure que hi podien haver decisions empresarials en la línia que es fan.

I la manera amb què es treballa és, com sempre, amb diàleg amb les empreses, amb diàleg amb els representants dels treballadors i les treballadores, amb una feina conjunta i lleial amb totes les administracions públiques que hi estan implicades, especialment els ajuntaments, i buscant iniciatives que puguin mantenir l'ocupació que hi ha en la mesura del possible, i si pot ser buscar noves instal·lacions industrials que permetin no només mantenir l'ocupació, sinó una millora d'aquesta ocupació.

La presidenta

Té la paraula el senyor Matías Alonso, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Bé, ha obert vostè una segona línia del problema, que és la repercussió que tindrà sobre Ercros, sobre la productora de clor, precisament, la deslocalització d'aquesta empresa, de Covestro.

I, miri, els tarragonins estem preocupats. Els treballadors de la química de Tarragona, especialment els de Covestro, estan preocupats. I parlem d'un sector que és capdavanter. És una indústria fonamental, una indústria que és responsable de més del 12 per cent del PIB espanyol. El 3 per cent del PIB espanyol té una repercussió directa o es genera directament per la química de Tarragona. Això és així a hores d'ara. I hi ha una preocupació seriosa, perquè hi han treballadors qualificats. Parlem de tres-cents treballadors entre Covestro i Ercros. Ercros tancarà la planta de Flix; va costar molt arribar a un acord perquè Ercros seguís treballant a Flix. Reduirà la seva producció al polígon sud de Tarragona en un 70 per cent, també la seva producció de clor, a finals de 2017 amb motiu de la deslocalització de Covestro. I ens preocupa, ens preocupa i molt, al conjunt dels tarragonins i als treballadors. Perquè hi han treballadors molt qualificats, treballadors que generen un alt valor afegit que tenen el seu lloc d'ocupació amb data de caducitat. I hem de dir que no només afecta els 300 treballadors implicats a Covestro i a Ercros, sinó que podem calcular que n'hi han 600 més que estan afectats també per aquesta deslocalització. Per tant, parlem de 900 llocs de treball...

La presidenta

Se li ha acabat el temps...

Matías Alonso Ruiz

...d'alta qualificació.

La presidenta

...senyor diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Senyor diputat, com pot vostè comprendre i entendre, al Govern no mirem passivament decisions empresarials que puguin portar que persones i treballadors qualificats puguin estar a l'atur. El Govern participa i treballa activament en la recerca de solucions. Ho fem. I ho fem amb l'Ajuntament, per exemple, de Flix, buscant que hi hagi noves localitzacions industrials a la seva planta; també treballant en tot el polígon industrial de Tarragona per tal que si hi ha alguna empresa que deixa de produir un deter-

minat producte ja hi puguin haver altres empreses alternatives que el puguin continuar produint i puguin buscar solucions alternatives.

I, posats a buscar solucions alternatives, el principal problema que té la indústria química, també de Tarragona, és el cost energètic. I aquí sí que li demano que el seu grup es posi al costat del Govern de la Generalitat i ens doni suport en totes aquelles mesures i en totes aquelles accions que nosaltres fem per tal de reduir i reconduir tot el problema del sector elèctric que hi ha, i energètic, d'aquest país: una energia més barata, noves possibilitats amb les xarxes de transport tancat que puguin permetre que hi hagi una reducció de costos i que puguin possibilitar que el sector químic de Tarragona continuï la seva competitivitat. Perquè el cost energètic del sector químic és pràcticament el 40 per cent de tots els costos operatius que té el sector, molt més important que no pas el cost de la mà d'obra i el cost...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

...del personal i de les matèries... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern sobre l'aplicació de mesures per a afrontar les situacions d'emergència en l'àmbit de l'habitatge.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació de mesures per a afrontar les situacions d'emergència en l'àmbit de l'habitatge

310-00007/11

Formula la pregunta el senyor Marc Solsona, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, bé, durant la passada legislatura, aquest Parlament va aprovar tot un seguit de mesures legislatives que anaven enfocades a pal·liar el que en diem la greu crisi de l'habitatge com a conseqüència de la greu crisi econòmica que ha patit i que continua patint una part significativa del nostre país. Lleis com per exemple la 14/2015, de creació de l'impost sobre habitatges buits; o la Llei 19/2015, que introdueix la propietat temporal i la propietat compartida al Codi civil català; o el Decret llei 1/2015, de mesures urgents per a mobilitzar habitatges provinents de processos d'execució hipotecària i que preveu l'exercici del dret de tanteig i també, per part de l'habitatge, de retracte, i dels ajuntaments; o la Llei 24/2015, de mesures extraordinàries, que va sorgir fruit de la ILP que es va aprovar aquí per unanimitat el passat 29 de juliol.

En definitiva, són mesures, totes aquestes, que van comptar amb un ampli suport de les diferents forces polítiques que estan representades aquí en el Parlament i que esdevenen per si soles un bon instrument, o un instrument útil i important per defensar un dret bàsic com és l'accés a l'habitatge. Tanmateix, en les darreres setmanes hem escoltat la demanda, per exemple, d'entitats com el Tercer Sector Social de Catalunya que reclamen 770 habitatges socials abans de dos anys per atendre les necessitats de famílies en exclusió social. I també d'altres estudis com el de la Fundació Arrels, que diuen que podria haver-hi 1.500 persones a Catalunya que viuen al carrer. En paral·lel, i també segons hem conegut per mitjans de comunicació, la setmana passada vam ser coneixedors que les entitats bancàries podrien tenir un estoc de 45.000 habitatges buits.

És per tot això que el Grup Parlamentari de Junts pel Sí preguntem: quin és el compromís del Govern de la Generalitat sobre l'aplicació de les mesures per fer front a les situacions d'emergència en l'àmbit de l'habitatge i, en especial, sobre l'aplicació de la Llei 24/2015 que es refereix a la ILP aprovada?

Moltes gràcies.

La presidenta

Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge
(Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ens demana quin és el compromís del Govern. Doncs, en aquest aspecte és molt clar, l'objectiu és claríssim, com li deia: que cap família vegi vulnerat el seu dret a un habitatge digne. I per això ens valdrem, lògicament, de la Llei 24/2015, aprovada fa just sis mesos en aquest Parlament. I per al seu desplegament, lògicament, estem coordinant-nos amb en el que és el grup promotor de la ILP, amb una voluntat molt clara: mobilitzar els habitatges desocupats per donar resposta als col·lectius més necessitats. En aquest sentit, el compromís de mobilització dels habitatges desocupats, com els deia, és total, i li avançaré quatre de les recents coses que estem fent.

En primer lloc, l'Agència de l'Habitatge de Catalunya ha iniciat accions de caràcter sancionador amb una clara voluntat, amb la voluntat que les diferents entitats bancàries, i també organismes, posin a disposició els habitatges de protecció oficial desocupats. En aquest sentit, doncs, hi han diligències sobre l'antiga Catalunya Caixa, a la demarcació de Tarragona, per quatre edificis d'habitatges de protecció oficial desocupats, i ha imposat ja sanció a la promotora, en el seu moment, de Caixa de Terrassa per la desocupació, en aquest cas, d'habitatges a la ciutat de Lleida; o ha obert expedient sancionador a l'Impsol.

En segon terme, volem resoldre plenament l'obligació de proporcionar un reallotjament a les persones, a les famílies que ho requereixen per risc de desnonament, i en aquest sentit, iniciem expedients de cessió temporal obligatòria a Salt, a Badalona i a Tarragona, complint així l'article 7 de la llei que vostè mencionava.

En tercer lloc, l'Agència ja ha aprovat el nou reglament, per la Mesa d'Emergències, per ampliar, doncs, el col·lectiu de persones que puguin acollir-s'hi, i per tant, en aquest sentit, més persones podran acollir-se a les meses d'emergències. I això ho rematarem, també, en els ajuntaments.

I quart, i darrera acció feta recentment, és que vetllem perquè les entitats financeres, doncs, actuïn amb el protocol que ja hem fet conjuntament amb la gent que va iniciar la ILP, perquè els bancs apliquin el lloguer social. Si no és així, aquest Govern no tindrà...

La presidenta

Consellera, se li ha acabat el temps.

Meritxell Borràs i Solé

...cap dubte a aplicar la normativa... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern sobre la línia 9 del metro.

Pregunta al Govern sobre la línia 9 del metro

310-00008/11

Formula la pregunta el senyor Marc Sanglas, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, permeti'm felicitar-lo i des de la nostra posició diem..., a altres temps, diguem, en bancades diferents, segur que farem bona feina com a coneixedor que és vostè d'aquest àmbit. En tot cas, la pregunta del nostre grup parlamentari va adreçada a vostè en el sentit de la línia 9. La línia 9, en el seu tram sud, que es posarà en funcionament a partir de la setmana vinent i que, per tant, entenem que és un projecte ambiciós, un projecte no exempt de dificultats des del punt de vista tècnic, perquè ha estat un projecte que ha sofert diverses modificacions i que, per tant, diguem, des d'aquest punt de vista ha calgut, en el temps, aplicar algunes modificacions, sobretot per guanyar en aspectes tan importants com és el de la seguretat. Però també és evident que en un context de crisi no ha ajudat gens poder tirar endavant aquesta obra.

Volem aprofitar també aquesta sessió de control per denunciar la gestió del Govern de l'Estat en la manca d'inversió que fa a Catalunya. Només cal veure la inversió del Govern de la Generalitat en transport públic, com pot ser el metro a la L9 o les recents estrenades estacions dels Ferrocarrils de la Generalitat a Terrassa i que ha de continuar al

seu pas per Sabadell, per comparar-ho amb altres inversions que no ha fet el Govern de l'Estat a Catalunya. Per tant, denunciem, una vegada més, la manca d'aquesta inversió i que, en tot cas, amb aquests recursos podríem fer molta més política de transport públic.

Ens felicitem que seguim en aquesta línia. En el mandat passat vam aprovar la Llei de finançament del transport públic, amb la qual cosa el Govern es compromet al transport públic. Entenem que aquesta nova línia és una eina molt potent per aconseguir cosir el que és l'entorn metropolità més enllà de la ciutat de Barcelona i, per tant, diguem, fa una eina cohesionadora del territori i dels ciutadans. Entenem, també, que és una eina al servei de la ciutat, però, especialment, al servei dels ciutadans. En definitiva, qui n'ha de gaudir, qui n'ha de disposar són els ciutadans que viuen a Barcelona i al seu entorn metropolità, i que també ens ha de permetre aquesta connexió amb l'aeroport; també, que els visitants també la puguin utilitzar.

En tot cas, i vist que això no es pot aturar, volem preguntar quin és el capteniment del Govern, quin és el capteniment del seu departament, a continuar les obres vinculades a la L9, com, per exemple la línia 10 al seu pas pel barri de la Marina i la Zona Franca. Entenem que és un barri prou important, també, perquè aquestes obres no tinguin aturador i que puguem veure finalitzades aquestes obres ben aviat.

Gràcies.

La presidenta

Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el dia 12, efectivament, entrarà en funcionament aquest nou ramal de la línia 9 del metro. És una inversió extraordinària. Pensin que serà la primera vegada, no a Europa, sinó a tot el món, que entraran en funcionament vint quilòmetres de línia automàtica. Estem parlant d'una línia sense conductors, això són nivells màxims de sofisticació al servei de la gent. I ens permet, aquesta actuació, fer diverses coses. Ens permet relligar, per una banda, la ciutat del Prat, és un autèntic metro interior pel Prat; ens permet, també, canviar la mobilitat interna a l'Hospitalet, i ens permet accedir a centres de coneixement: connecta la Universitat de Barcelona, la Universitat Politècnica, zones de desenvolupament econòmic –Mercabarna– i, finalment, tindrem la connexió ferroviària amb l'aeroport de Barcelona, amb les dues terminals de l'aeroport de Barcelona. Ha hagut de ser la Generalitat de Catalunya qui hagi aconseguit aquesta connexió ferroviària amb l'aeroport. Aquest és un primer element que volem posar en valor.

Segon element, i vostè en parlava. L'esforç que ha fet la Generalitat de Catalunya en aquest sentit, i pensin que, en aquests tretze últims anys, la Generalitat de Catalunya cada any ha invertit a l'entorn de 300 milions per poder eixamplar aquesta xarxa ferroviària, mentre que l'Estat, no. L'Estat, en els últims vuit anys, només ha invertit 400 milions, que vol dir 50 milions l'any en rodalies. Per tant, hi ha una diferència molt substancial de l'esforç que fa una administració i l'altra.

I darrera qüestió. Jo els vull anunciar que el dia 15 continuaran les obres a la línia 9, la línia 10 del metro, per poder connectar els barris de la Marina i per poder connectar la Zona Franca. Farem aquest esforç, i ho farem conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, determinarem quins són els ritmes, i estem convençuts que podem arribar a un bon acord per tal que aquests ritmes s'incrementin i l'any 2017 puguin entrar en funcionament el màxim nombre d'estacions en aquests barris, els barris de la Marina a la Zona Franca. Aquest és el nostre compromís, d'estar al costat de la gent, d'estar al costat d'una mobilitat sostenible.

Gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

Pregunta al Govern sobre l'aplicació del pla de xoc social.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació del pla de xoc social

310-00009/11

Formula la pregunta la senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera Bassa, des de Junts pel Sí un dels objectius principals, una de les nostres prioritats que ens hem marcat per a aquesta legislatura també, és el seguiment i l'impuls de les polítiques socials que millorin les condicions de vida de totes aquelles persones que viuen en situació de vulnerabilitat. En aquest sentit, en els darrers mesos i molt lluny d'allò que ens atribueix gent interessadament, com és una inacció, des de Junts pel Sí hem estat treballant, hem estat plantejant, hem estat dissenyant un pla de xoc que permeti, precisament, l'atenció a les persones en situació de pobresa. Un pla de xoc que conté mesures sobre la pobresa energètica, sobre l'emergència habitacional, sobre infància, sobre renda mínima d'inserció, sobre dependència i tants i tants altres àmbits que afecten, precisament, doncs, la vida de les persones. Un pla de xoc que conté, precisament, mesures d'impacte pressupostari per fer front a aquesta situació de vulnerabilitat i pobresa, doncs, que, com els deia, pateix una part de la població del nostre país.

Coneixedors que el Govern comparteix, perquè, a més a més, vostè hi ha fet referència i perquè la majoria de membres d'aquest Govern han estat dissenyant i plantejant aquest pla de xoc... –abans ens en feia referència–, voldríem saber quin és l'increment d'inversió social que pot reportar aquest pla de xoc pel que fa, sobretot, a renda mínima d'inserció i a dependència, i també si ens poguéss esbossar quina és la seva traducció en actuacions inicials concretes que aquest pla de xoc planteja.

Moltes gràcies.

La presidenta

Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Gràcies diputada, com vostè ha dit molt bé, el pla de xoc aquest no depèn només d'aquesta conselleria. El pla de xoc és un pla de tot el Govern, és un pla en què diferents conselleries hi participen, i d'una manera cooperativa, com és fa a la societat actualment. Per tant, és un compromís de tot el Govern.

Referent als temes d'emergència social, evidentment, tampoc podem separar-ho per conselleries, perquè, com bé sabem, si una persona necessita la renda mínima, com deia vostè, també és possible que tingui problemes de pobresa energètica, també és possible que tingui problemes d'habitatge i, per tant, és una altra manera que hem de fer per treballar tots junts.

Referent al tema de renda mínima que em deia, podem dir-li abans que vam tancar l'any amb 30.000 expedients, pràcticament; 29.530, però això dona cobertura a 75.000 persones. Insuficient totalment. Per això hem fet aquest pla de xoc que ens permetria tenir un terra social per a tota aquella gent que té problemes, per a tota aquella gent que necessita el mínim per subsistir.

La primera mesura, que seria immediata, és torna-ho a dret subjectiu. És a dir, que no tinguem cap persona que necessiti aquest terra social sense aquest mínim de diners. Un tema que no seria només econòmic, perquè plantegem que tota aquella persona que necessiti el terra social necessita un terra econòmic i un acompanyament. Per això parlem d'algunes mesures que podrien acompanyar aquesta prestació que donaríem per al terra social, i això ho faríem immediatament. En aquests moments disposem de 185 milions per al tema de renda mínima i amb el pla de xoc podríem aconseguir 70 milions més, per tant, 255 milions ens permetrien les dues coses: tenir la part econòmica i fer els acompanyaments que són necessaris perquè tota aquella gent que està en pobresa severa o exclusió social no estigui en aquests condicionants.

En dependència tenim un problema clar, i jo crec que tots en som molt conscients: una llei que va néixer coixa i que no tenim prou diners, per tant, els 50 milions del pla de xoc ens permetrien avançar molt i molt amb la Llei de dependència, sobretot tenint en compte que, a partir d'aquest final d'any, han entrat al grau 1 i, per tant, és un grau més. És una llei que no té acompanyament financer de l'Estat i que, per tant, nosaltres hi hem de fer totes les aportacions.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern sobre la renúncia a exercir l'acusació en determinats procediments judicials.

Pregunta al Govern sobre la renúncia a exercir l'acusació en determinats procediments judicials

310-00004/11

Formula la pregunta la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular.

Esperanza García González

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo voldria que li expliqués, no al meu grup parlamentari, sinó a la ciutadania, senyor Jané, quins són els criteris que han canviat per tal de retirar-se de les acusacions sobre desordres públics a Catalunya des del setge al Parlament.

La presidenta

Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, els criteris del Govern els he explicat, i li diré més: els criteris obeeixen estrictament al compliment de la recent jurisprudència tant del Tribunal Suprem com del Tribunal Constitucional. Li posaré un exemple.

El 27 de juliol de l'any passat, tot just fa sis mesos, vaig tenir ocasió de poder seguir una sentència del Tribunal Suprem, una sentència que posa en qüestió un cop més l'ús que les administracions públiques hem de fer de la que s'anomena «acusació popular», la que es basa en l'article 125 de la Constitució, aquella que està pensada per als ciutadans. I, efectivament, el Tribunal Suprem ens recorda un cop més: quan una llei específica no habilita a fer-ho –i la Llei d'enjudiciament criminal no ens habilita a fer-ho–, quan no hi és aquesta llei, no hem de comparèixer quan ja ho fa el Ministeri Fiscal. No és que no comparegui ningú, no és que no acusi ningú, és que ja hi ha el ministeri públic, el Ministeri Fiscal, com a part.

I ens diu, fins i tot, de manera expressa, eh?, aquesta sentència de 27 de juliol, ens diu que hi han raons de política criminal que aconsellen aquesta restricció –no comparèixer–, diu, amb l'objectiu –ho diu el Tribunal Suprem, no ho diu el conseller– de més claredat, més celeritat en el procés penal, diu, i evitar duplicitats acusatòries innecessàries.

Això, senyora diputada, és el criteri que seguirà el Govern de Catalunya, el mateix que ens marca la jurisprudència.

La presidenta

Té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Jané, no hi ha cap diferència, ni cap coartada jurídica que manifesti i habiliti que la Generalitat deixi de posar aquests procediments, entre altres coses, perquè sap vostè precisament que la seguretat no és un terme que permeti garantir i garantir només els béns materials, sinó també els immaterials. I li explicaré en què consisteix això: en la seguretat, en la pau, en la convivència, a poder fer servir els nostres carrers i fer l'exercici dels drets, aquells que es manifesten i aquells que no volen fer-ho, amb tranquil·litat, amb seguretat, sense riscos. Sap què? No li ho dic jo, li ho diu també el Tribunal Suprem, que precisament la seguretat i el desordre públic requereixen, precisament, això: garantir la convivència pacífica, l'ús pacífic dels nostres carrers.

Miri, no hi ha cap coartada de caràcter processal, el que hi ha és un acord de govern amb la CUP. I és la CUP qui li marca a vostè el camí a seguir amb aquests procediments judicials. No faci servir una jurisprudència que no té a l'abast.

I, a més, li dic una cosa, i això li ho diu no el Partit Popular, sinó l'exconseller d'Interior, el senyor Ramon Espadaler: vostè ha deixat desautoritzats els Mossos d'Esquadra de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Senyora diputada, en primer lloc, tots els criteris que vostè ha manifestat els comparteixo, tots, tots els que m'acaba de manifestar –raons d'ordre públic, de seguretat–,

tots, compartits, els faig meus; si els volen posar en el diari de sessions en nom d'aquest conseller, ho fan.

Segona, no li ho admeto: defensem i hem defensat i defensarem els Mossos d'Esquadra sempre; no ens hem retirat ni ens retirarem en cap procés en què un mosso d'esquadra hagi patit la més mínima lesió. Ho dic aquí en seu parlamentària, ho va dir el president de Catalunya: no ens retirarem d'aquests processos.

Per tant, si ho volen disfressar, facin el que vulguin, però nosaltres seguim la jurisprudència. Per cert, seguim el mateix que fa el Govern de l'Estat, que hi són vostès ara, en aquests tipus de procediments.

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Em sap greu. *(Pausa.)*

Pregunta al president de la Generalitat sobre la Declaració del Maresme 2015 i la conversió de l'autopista C-32 en una via ràpida i gratuïta

317-00004/11

Preguntes al president de la Generalitat. Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política i social. Formula la pregunta la senyora Gabriela Serra, del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. El maig del 2015, la Generalitat amb tots els grups parlamentaris vam donar suport a la Declaració del Maresme, que reclamava la liberalització del peatge de l'autopista del Maresme i la seva reconversió en via ràpida..., que insistia a allargar la C-32, posant en risc el rescat el 2016. A més a més, el conseller, llavors Santi Vila, es reunia amb la Plataforma Aturem la C-32 –que avui ens acompanya– i es feia ressò de la seva oposició a l'allargament de l'autopista fins a Blanes-Lloret.

Malgrat això –malgrat això–, poc abans de deixar el seu càrrec, a finals de l'any passat, el llavors encara conseller en funcions Santi Vila va manifestar que la prolongació de l'autopista C-32 fins a la comarca de la Selva s'executaria de forma immediata.

La prolongació d'aquesta infraestructura ha generat un ampli rebuig social per part dels veïns de les poblacions per on ha de transcórrer aquest vial. El veïnat, la ciutadania, s'ha queixat i es queixa per tres motius principals: primer, perquè no se l'ha consultat sobre la idoneïtat de la infraestructura ni ha estat prou informada; segon, perquè no s'han plantejat dur a terme alternatives més barates, més sostenibles i més pertinents, com ara el desdoblament de la carretera GI-682 Lloret-Blanes, i tercer, pels impactes que la prolongació de la C-32 tindrà a nivell mediambiental –només cal dir que caldrà treure 66.000 arbres.

Per tot això, senyor president, li volem preguntar: no creu que en moments en què al país estem entomant el que en diem un procés constituent, en un moment en què volem recuperar i fer via per recuperar les nostres sobirania, en un moment en què parlem de participació ciutadana, parlem de processos on escoltem el conjunt de la nostra població per definir quin país volem, com el volem, no és moment, primer, per saber si vostè vol ratificar les paraules del conseller, que desconeix els acords de la Declaració del Maresme i desconeix també la voluntat popular de la zona?

I, segona, si vostè preveu articular algun mecanisme perquè a la zona es convoqui una consulta per saber realment, formalment i oficialment què opina la gent sobre la necessitat d'aquesta infraestructura, respectant, això sí, la moratòria... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Em sap greu, diputada, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)*

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt bon dia, senyora presidenta. Senyora diputada, representants també de la plataforma que avui ens acompanyen..., vostè ja es pot imaginar que en aquests primers dies del Govern els temes que són més candents en el territori, en els diferents territoris,

preocupen tots els departaments i preocupen, òbviament, el president. He tingut temps d'escoltar ja algunes reivindicacions, concretament les relatives a la nacional 340, a tot el tema que té a veure amb el plantejament de l'Ebre... No he tingut ocasió, òbviament, de parlar encara amb la problemàtica que vostè hem descriu, però sí que li vull fer algunes reflexions.

Hem de distingir dos plans, en això que vostè proposa: un és el pla que afecta directament el projecte i com el Govern anterior i aquest Govern assumeix la responsabilitat de gestionar la complexitat d'aquest projecte, i l'altre, en què coincidim, és de quina manera aquest Govern, i el país en general, es disposa a contemplar quina política d'infraestructures públiques i de mobilitat, i com les gestiona, ha de tenir per al futur, i són coses diferents.

Però, tanmateix, en la gestió del conflicte o de la situació que vostè descriu hi ha elements que ens relliguen amb aquesta voluntat de fer les coses de manera dialogant i participada.

No és cap novetat –i el conseller Rull quan en tingui ocasió ho farà també– que hem estat i estem en contacte permanentment amb el territori. El territori és molt complex; el territori el formen, certament, plataformes i gent que s'expressa legítimament, però el formen també molts altres ciutadans, el formen els ajuntaments, el forma el teixit econòmic, el forma una realitat, concretament de la zona que vostè descriu, que té una aportació en el PIB turístic i en el PIB serveis, en el conjunt de l'economia del Baix Maresme, de les comarques gironines, molt important.

I, per tant, el diàleg es fa indispensable per arribar a solucions. Perquè de peticions n'hi ha de diverses, totes elles legítimes, però finalment aconseguir que un territori que representa el que li he dit amb relació al pes i a l'economia, i per tant a llocs de treball, i per tant a l'aportació també social al territori en allò que necessita per poder garantir aquest progrés..., de manera unilateral, és difícil resoldre-ho, i, per tant, nosaltres hem decidit fer, com ho va fer el conseller Vila i com ho farà el conseller Rull, escoltar, dialogar i decidir.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la pèrdua de valors cívics i dels models educatiu i sanitari que pot comportar l'acord de govern amb la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

317-00005/11

Formula la pregunta el senyor Xavier García Albiol, del Grup Parlamentari Popular.

Xavier García Albiol

Senyor president, el dia que vàreu prendre possessió, vàreu deixar molt clar que el principal objectiu del vostre Govern era iniciar el procés de ruptura entre Catalunya i la resta d'Espanya; una situació que, sense cap tipus de dubte, genera incertesa, com també generen incertesa els seus companys de viatge, els seus socis de govern, la CUP, i, sobretot, amb uns plantejaments que ells han deixat molt clars: la CUP aposta d'una manera molt clara per lluitar en contra de l'escola concertada; aposta d'una manera molt clara en contra del model sanitari sostenible que tenim en aquests moments; ha deixat molt clar que està en contra d'abaixar els impostos i també jo crec que s'ha posat en evidència que vol donar total impunitat als violents que assalten els nostres carrers.

La pregunta, senyor president, és fins a on està disposat a sacrificar, vostè i el seu Govern, tots aquests valors, tota aquesta feina, a favor del pacte amb la CUP.

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, em sembla que els acords, els termes dels acords del pacte amb la CUP que vostè assenyalava no només són clars, sinó que són públics. I en cap d'aquests acords es pot deduir, en cap cas, que hàgim de patir

el més mínim pel que és el compromís del grup que dona suport al Govern, i del Govern, en el qual li vull recordar que no hi ha la CUP, per mantenir el seu full de ruta i per mantenir els compromisos electorals que va contraure amb els ciutadans.

La presidenta

Té la paraula el diputat.

Xavier García Albiol

Senyor president, no ha donat resposta a la meua pregunta, a la meua interpellació. Vostè ha dit que en cap moment, en els acords de la CUP, que no són els seus socis... –evidentment que ho són. Però vostè segueix sense concretar i sense dir de manera clara, per la seguretat de tots els catalans, per la seguretat, per exemple, de tots els pares i mares que porten els seus fills a l'escola concertada, que vostès no acceptaran les propostes de la CUP de lluitar i d'intentar treure els acords amb l'escola concertada.

Com tampoc no ens ha deixat clar si seguirà defensant el model de sanitat sostenible que hem tingut a Catalunya en els darrers anys; un model que, més enllà de les dificultats de la crisi econòmica, ha permès que es doni sanitat, que tothom pugui disposar de sanitat gratuïta en aquest país, i fent-ho de la mà del sector privat, també.

Com, també, senyor Puigdemont, senyor president, seguim sense escoltar de les seves paraules, dels seus arguments, el compromís ferm i el compromís clar que el Govern de Catalunya no apujarà els impostos als catalans. No ho hem escoltat en la seva intervenció.

I jo espero que en aquesta rèplica que em faci doni resposta i doni satisfacció a totes aquestes qüestions, que no tan sols són una preocupació per al grup del Partit Popular, sinó que són una preocupació per a la immensa majoria de catalans i catalanes que vivim a Catalunya.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, a veure, l'escenari apocalíptic que vostè descriu en temes d'educació, en temes de sanitat, en temes d'impostos no es correspon a la realitat. Vostè pregunta..., jo no sé si vostè preguntava a aquest Govern, o a aquest president, o preguntava a la CUP, perquè feia més referència al principi a allò que la CUP té, ben legítimament, al seu programa electoral, però que no és al nostre.

Per tant, el nostre programa electoral és el que vostè anirà escoltant per boca de cadascun dels consellers que han demanat comparèixer, on li donaran compte de manera exhaustiva de cadascuna de les polítiques que més el preocupen. Però ja li puc dir que la preocupació sobre model educatiu a Catalunya justament no ve d'aquest Govern, ve del Govern espanyol, i ve d'una cosa que es diu LOMCE, i ve del model educatiu i del model lingüístic. I aquest Govern, justament, està al costat de tota la comunitat educativa, que és molt diversa, en l'aplicació de la Llei d'educació de Catalunya, que és on està aquest Parlament.

Amb relació al compromís per un model sanitari sostenible, no trobarà un govern més entusiasta que aquest en la sostenibilitat del model sanitari a Catalunya, que és exemplar no només per l'atenció que presta als seus ciutadans, sinó per l'exemple que dona arreu del món. I vostè ho sap, això. I aquest és un model que, malgrat les enormes dificultats que ha tingut i per les quals ha passat, ha aconseguit mantenir una oferta i un nivell d'excel·lència per als seus usuaris que són francament envejables, admirables i dignes de reconeixement sempre que en tinguem ocasió, i jo avui, que és la primera vegada que m'adreço a aquesta cambra, ho vull fer amb tota rotunditat.

I pel que fa a la pressió fiscal, escolti, vostè ja sap que aquí, a Catalunya, tenim una pressió fiscal alta i, per tant, que els ingressos de Catalunya no vénen tant per aquesta via, sinó pel compliment de les obligacions del Govern espanyol en allò que encara té pendent de pagar a aquest país.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'enfocament de les polítiques en favor de la justícia social i l'accés a la renda garantida de ciutadania

317-00003/11

Formula la pregunta el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Molt honorable, la nostra pregunta té a veure amb la filosofia amb la qual el seu Govern compta entomar algunes de les polítiques més importants pel que fa a fer front a la situació d'emergència social. I pensem concretament en el projecte de la renda garantida de ciutadania.

No volem anticipar aquí, en aquest moment, en el marc que som, un debat que tindrem en les properes setmanes, però sí que voldríem demanar-li, si més no, amb quin tarannà, amb quin enfoc el seu Govern abordarà aquest debat. Val a dir, si debatrem una renda concebuda com un dret universal, com un dret subjectiu, com una partida oberta no sotmesa a les disposicions pressupostàries, a les disponibilitats pressupostàries. Aquesta, pensem que és la filosofia amb la qual la societat civil va traslladar aquesta proposta al Parlament de Catalunya, i volem saber si el seu Govern s'inscriu en aquest esperit de la ILP que ens va ser proposada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor Rabell, bé, deixem que la tramitació parlamentària segueixi el seu curs. Deixem que els proponentes, que els diferents departaments i que els diferents grups puguin expressar exactament quina és la seva visió de com hem d'entomar un tema que no només no defugirem, sinó que ens l'agafem amb el mateix criteri que ha defensat la consellera Bassa quan s'hi ha referit: aquest és un tema que forma part d'aquesta idea de «terra social» de què hem de dotar la nostra societat.

Ara, no se li escapa també que, fins i tot al marge de la discussió que pugui haver-hi en el si de la tramitació, hi ha una discussió a l'entremig que es diu «pressupostos».

La presidenta

Té la paraula el diputat.

Josep Lluís Franco Rabell

Bé, prenem acta d'aquesta resposta, que em penso que anuncia un debat interessant i que potser, fins i tot, tindrem allò que es diu «pelea en el barro», no?, al voltant d'aquesta ILP.

Deixi'm aprofitar, si més no, l'avinentsa per demanar-li que esvaeixi un dubte: fa uns dies, la setmana passada, va haver-hi un seguit d'informacions sobre les condicions d'accés a la renda mínima d'inserció –algunes informacions, que van ser desmentides per la consellera. Així mateix, es va parlar que si calien aptituds comunicatives..., no va quedar molt clar.

Nosaltres pensem que per a una prestació d'aquestes característiques els criteris han de ser objectivables i socials. Pensem que el català és un dret que han de promoure les administracions públiques, però mai una condició d'accés a una prestació social, no fos cas que hi hagués més requisits per accedir a una renda mínima d'inserció que al Parlament de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, moltes gràcies. A veure, qui tingui dret a la renda mínima hi tindrà dret objectivament, sense tenir en compte d'on ve, què pensa, quina llengua parla. I en això estem tots d'acord. I el Govern garantirà que això s'apliqui en aquestes condicions, sense cap mena de dubte.

Dit això, a tots ens interessa igualment que tots els mecanismes que té, diguem-ne, el sistema del benestar al seu abast, el sistema de protecció social, protegeixin integralment a tothom. De manera que ens interessa, alhora, no deixar descobert a ningú, i ens interessa, alhora, donar aquelles eines que garanteixen l'equitat a tots els membres de la comunitat, començant per la mainada i el seu dret a ser escolaritzats i acabant per les persones que tenen dificultats d'inserció laboral, dotant-los d'aquelles eines que poden conjurar més el risc de difícil inserció laboral.

I això no és condició *sine qua non* de res, és, senzillament, que totes les eines que tenim al nostre abast les hem de posar a treballar amb l'objectiu comú. I a ningú se li escapa que per accedir a una equitat hem de garantir i hem de poder proporcionar a tots els membres de la nostra comunitat un accés a tot allò que és servei públic i a tot allò que són, diguem-ne, drets bàsics. Aquí no ens trobarà creant fronteres, diferències, a aquelles persones que, objectivament, tenen dret a percebre aquesta renda mínima.

El nostre interès és ampliar l'espectre de persones que el reben. I, aquí, no és indiferent disposar o no d'un seguit de milions d'euros que uns pressupostos poden preveure, i que amb una pròrroga pressupostària no se'n podria disposar.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compromís del Govern per a mantenir i ampliar el teixit industrial a les comarques de Tarragona i sobre l'aplicació del pla director urbanístic d'aquesta zona

317-00002/11

Formula la pregunta el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, estem tots d'acord que el principal problema del nostre país és la crisi econòmica, l'atur i les seves conseqüències socials, i que, per tant, la principal prioritat per part del Govern ha de ser l'impuls del creixement econòmic i la creació d'una ocupació digna i de qualitat.

En el nostre país la principal demarcació en la qual es pateix un nivell superior d'atur és Tarragona. I, com ha estat ja suscitat pel diputat Matías Alonso i en resposta al conseller d'Empresa i Coneixement, nosaltres voldríem plantejar-li a vostè, efectivament, la preocupació per l'anunci de l'empresa Covestro, l'antiga Bayer, que amenaça la seva continuïtat a la zona. Són un miler de llocs de treball, també amb efectes induïts sobre altres subministradors com Ercros, que li subministra el clor.

I, en definitiva, voldríem saber quin és el compromís del Govern i el seu president, tot agraïnt ja les explicacions que ha donat el conseller d'Empresa i Coneixement, per mantenir i ampliar la vocació industrial del nostre país, i, molt en concret, de les comarques de Tarragona.

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, efectivament, amb la resposta del conseller vostè ja ha deduït que aquest és un tema que ens l'agafem amb molt d'interès i amb la preocupació justa que mereix el cas en particular..., i l'efecte que té sobre un teixit i un territori, que no només és important directament per al territori, sinó per al conjunt de Catalunya, i dintre de la Unió Europea té un pes molt significatiu, tal com ha expressat, molt correctament, el senyor Matías Alonso.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres què fem? No només ens hem posat a treballar de seguida, sinó que hem reprès un treball molt bo, fet de manera molt formal els darrers sis mesos, però jo li diria que d'una manera informal en els darrers dos anys.

La presidenta

Té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, president, li agraïm les seves explicacions i les del conseller, que han estat un xic més amplies, lògicament, i pot comptar amb nosaltres per al que calgui en aquest esforç.

Però, voldria aprofitar l'avinentsa per recordar que ja ho hem fet en altres moments. També el Govern anterior ens va demanar que l'ajudéssim en l'esforç de promoure activitat econòmica a les comarques tarragonines, i vam subscriure un acord sobre el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou. Un acord que, entre altres coses, havia de facilitar la construcció de 2.500 habitatges, 15.000 places hoteleres i preveia la creació de fins a 7.000 llocs de treball. Un acord que havia estat reclamat pel territori, per amplis sectors del territori: sindicats, patronals, ajuntaments de la zona...

I, en aquests moments, vull preguntar-li en seu parlamentària –ho vaig fer ja també en privat–: Quina és la perspectiva d'aquest acord? El podem donar per «finiquitat»? O només ha estat sotmès a una aturada provisional?

En tot cas, s'ha paralitzat el Pla director urbanístic, i a nosaltres ens agradaria saber si podem donar aquest projecte per abandonat i, per tant, aquest acord per «finiquitat» o si estem parlant d'una aturada temporal; i de quant seria aquesta aturada; i de què dependria la decisió definitiva del Govern sobre un projecte tan important per al futur de les comarques de Tarragona.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, moltes gràcies. Només per la primera part de la pregunta, complementar-li una informació. D'ençà que vam conèixer ja les darreres novetats, el conseller Baiget es va desplaçar al territori, jo vaig parlar amb l'alcalde de Flix, amb l'alcalde de Vila-seca, estic al corrent dels esforços que es fan per treure rendiment de tot el potencial que té Flix per acollir algun equipament industrial, ateses les característiques de facilitat d'accés a l'aigua, d'energia elèctrica sense problemes, d'un accés ferroviari privilegiat, d'un entorn que ja està preparat i té la cultura industrial. Per tant, des d'aquest punt de vista, sense poder dir res que no toqui, hi estem treballant, i crec que treballem en la bona direcció, conscients, tanmateix, que tenim una data de caducitat i que és una data que tots teníem ja clara des de fa una temporada.

Segona qüestió, sobre el tema del Complex Recreatiu Turístic i del Pla director urbanístic, vostè coneix quines són les condicions amb què hem encarat, amb què hem iniciat aquesta legislatura amb relació a aquesta qüestió.

Aquest no és un projecte mort, ni molt menys. Està viu –està viu– i a més a més ja hem tingut reunions en el Govern molt profundes i en tindrem, i la setmana que ve en tindrem una de rellevant en aquest sentit. I escoltem la veu del territori i és un tema que no el podem resoldre ni despatxar-lo simplement convocant la Comissió d'Urbanisme i aprovant provisionalment el Pla director urbanístic, sinó que tenim el compromís de fer una comissió mixta per analitzar exactament el projecte, en quina fase es troba i quina sortida li donem.

Entenem que és –jo ho entenc molt personalment, això, i quan vaig estar l'altre dia a les Terres de l'Ebre, que indirectament, òbviament, en són beneficiàries, en vaig fer una defensa nítida, del que em sembla que ha de ser aquest projecte, però– un projecte que l'agafem per a la seva maduració final, per tal que els inversors puguin tenir una resposta clara, precisa, en els propers temps.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat que el Govern negociï un nou sistema de finançament que blindi els serveis bàsics dels ciutadans

317-00001/11

Formula la pregunta la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Señor *president*, una de las responsabilidades que tienen los gobiernos autonómicos es, por supuesto, gestionar las competencias, los recursos que tienen asumidos de la mejor manera posible. Pero otra, sin duda, a nuestro entender, es impulsar debates, intentar negociar acuerdos que sean beneficiosos para todos los ciudadanos con el Gobierno de España y con el resto de comunidades autónomas.

Nosotros pensamos que una de las reformas y mejoras que claramente necesita España es una mejora del sistema de financiación de los servicios básicos, de los servicios como la sanidad y la educación, que son fundamentales para los ciudadanos y que los tienen asumidos las comunidades autónomas. La pregunta es muy clara, *senyor president*: ustedes, como Gobierno de la Generalitat, ¿van a intentar negociar un nuevo sistema de financiación que blinde los servicios básicos de los ciudadanos?

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

El Govern de Catalunya no promourà ni liderarà la millora del finançament que vostè suggereix, tanmateix, si ho fes, molt probablement a l'altre costat encara no hi trobaríem ningú. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula la diputada.

Inés Arrimadas García

Señor presidente, a nosotros nos parece un auténtico error que el Gobierno de la Generalitat renuncie a una de sus obligaciones, que es intentar mejorar la vida de los catalanes. Ustedes sí que han ido a intentar mejorar la vida de los catalanes –o eso dicen–, diciendo que van a intentar negociar la independencia. A mí me parece que es muy poco creíble decirles a los ciudadanos catalanes que es complicado mejorar el sistema de financiación pero que vamos a ir con todas a negociar la independencia y que, además, lo conseguiremos. Nos parece que es confundir, sinceramente, la realidad con el deseo, y no con el deseo de los catalanes sino con *su* deseo, porque saben además que no disponen de una mayoría social en las espaldas que les empuje.

Nosotros creemos que España está cambiando, que estamos en un momento de cambios, y los catalanes no podemos estar al margen de lo que se está moviendo en el resto de España, tenemos que ser como siempre hemos sido: impulsores también de mejoras que beneficien a todos los ciudadanos, incluidos también los catalanes.

Nosotros apostamos por un nuevo sistema de financiación de todas las comunidades autónomas que blinde los servicios básicos de sanidad y educación. Un modelo además que sea, pues, perfectamente compatible con la armonización fiscal de la Unión Europea, que sin duda llegará. Y un modelo que garantice la transparencia, la equidad, la corresponsabilidad fiscal y la suficiencia financiera.

Nos parece que si ustedes renuncian a hacer esto están renunciando a una de sus obligaciones. Otra cosa es que sus partidos respectivos en el Congreso de los Diputados hagan como si eso no fuera con ustedes, den totalmente la espalda a lo que está pasando en el Congreso de los Diputados, eso es legítimo, pero lo que no es legítimo es que un gobierno de la Generalitat renuncie a cumplir sus obligaciones y renuncie a intentar liderar un nuevo modelo de financiación de los servicios básicos, porque eso sí que afecta a todos los catalanes. Si no lo hacen ustedes, ya lo intentaremos hacer nosotros.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, moltes gràcies. Senyora Arrimadas, estarem molt atents als seus moviments i sobretot a l'èxit dels seus moviments. I ens agradarà molt si un dia, que no serà aviat, hi ha un govern espanyol que ens convida a explicar-nos quina idea té del model de finan-

çament d'aquest mentrestant que hem d'anar gestionant fins que arribem a ser un estat independent.

Diu que Espanya està canviant. Ja ho estem veient –ho estem veient–, està canviant molt; de moment no sap ni com fer govern, perquè no sap ni com gestionar la complexitat (*remor de veus*), no sap ni com gestionar la complexitat política. Podria prendre nota de com hem fet les coses a Catalunya, perquè finalment tenim un govern que ja ha posat la primera llei al Parlament i ha pres les seves primeres decisions... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau...

El president de la Generalitat

...i els consellers del qual han demanat comparèixer per explicar totes i cadascuna de les seves polítiques. Podrien començar per prendre exemple del que hem fet aquí, però em temo que això..., justament hauran d'esperar encara un cert temps, perquè, efectivament, Espanya està canviant i no necessàriament a bé.

A vostè li deu estranyar molt que un govern que és fruit d'un acord polític i que es presenta als ciutadans amb un programa electoral vagi a defensar allà on toqui –començant pel Parlament i acabant allà on ens convidin a parlar, cosa que encara no han fet– allò que s'ha compromès a fer amb els ciutadans.

Vostè repassi el nostre programa electoral, repassi el nostre programa de govern i digui'm si allà hi troba que nosaltres ens comprometem a proposar un nou model de finançament de les autonomies. No. Per tant, hem de proposar un nou model de finançament de les autonomies si no els hem dit als ciutadans que no anàvem a fer això? No. Vaja, nosaltres no –nosaltres no. Per tant, això no ho farem, no li ha d'estranyar. No confongui això amb la voluntat de diàleg permanent.

De fet, ja en aquests moments, amb un govern en funcions, ja tenim contactes per resoldre aquelles qüestions del dia a dia que ens afecten, i n'esperem molt, d'aquestes reunions –n'esperem molt. I esperem que si el Govern espanyol no compleix –del Partit Popular n'esperem poc, vostès són nous al Congrés dels Diputats–, esperem el seu suport en la denúncia d'aquells incompliments constitucionals que el Govern espanyol té amb relació a Catalunya.

I, per tant, què li anirem a demanar, finalment, a un govern espanyol –quan n'hi hagi, i no serà aviat? Allò que els ciutadans ens han encarregat que li anem a demanar, i és: negociar que aquest país sigui un estat independent aviat.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les amenaces del Govern de l'Estat en tots els passos del procés constituent

317-00006/11

Formula la pregunta el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en primer lloc, volem manifestar el nostre escalf i el nostre suport a la nostra companya diputada Muriel Casals, des del desig i la certesa que ben aviat podrà estar amb nosaltres, i agrair a la resta de grups parlamentaris, doncs, també, les mostres de suport que han tingut vers ella.

Justament, Muriel Casals, en ser escollida presidenta de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent, va dir que aquesta comissió havia de ser un espai de debat, de diàleg, de trobada, de contraposició d'idees, no?, que són justament això els pilars bàsics del parlamentarisme i, per tant, també, els pilars bàsics de la democràcia, no?

Com és prou conegut, el Govern en funcions de l'Estat espanyol, doncs, està intentant no només anul·lar aquesta comissió, sinó penalitzar tot el que són aquests espais, ho repeteixo, de debat, de diàleg, de contraposició d'idees i amenaçant d'inhabilitació, doncs, justament els diputats que promouen aquests espais de debat, de diàleg, de contraposició d'idees, no?

Sap greu, doncs, veure com un estat i un govern en funcions, al·lèrgic al que és l'aprofundiment democràtic, sigui capaç de posar fins inclús en risc el que són aquests elements més bàsics i més elementals del sistema democràtic.

Com vam dir en el debat d'investidura, la nostra determinació per tirar endavant el mandat democràtic del 27 de setembre és total. No hem vingut aquí, ho vam dir d'aquella manera, «a fer cuinetes», sinó que hem vingut aquí a construir un estat perquè la gent pugui viure millor, pugui viure molt millor. I tenim tota la legitimitat democràtica per tirar-ho endavant.

I a nosaltres, entre altres coses, el que no ens espanta és ni el diàleg ni el debat ni la contraposició d'idees. Ho hem demostrat aquests dies, ho ha demostrat el president de la Generalitat, doncs, amb la ronda de converses amb tots, etcètera. I, per tant, nosaltres no renunciarem de cap manera a tirar endavant els nostres compromisos.

Ara sí que, tot i així i aquesta determinació del grup parlamentari, el que volíem és saber el capteniment del Govern que presideix sobre aquesta contínua amenaça per part del Govern de l'Estat espanyol davant de tots els passos que fem, sobretot aquells dirigits a dialogar, a acordar, a consensuar, en aquesta cambra parlamentària.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, efectivament no és agradable haver de treballar, haver d'aplicar un mandat democràtic sempre sota l'espasa de Dàmocles de l'amenaça constant, permanent, sistemàtica, infundada de l'Estat que hauria d'estar col·laborant a fer possible l'expressió democràtica dels ciutadans d'aquest país.

No sé com els ho hem de dir més clarament, però nosaltres hem vingut, en aquests divuit mesos, a preparar un estat per esdevenir un estat independent, amb les màximes garanties jurídiques, amb la màxima protecció per a tots els ciutadans, amb la màxima preparació d'allò que en diem «les estructures d'estat». I per fer això la democràcia no té cap altra fórmula que fer-ho a través del Parlament, del debat, del diàleg. Allò que deien que en absència de violència es pot parlar de tot, alguns ingenus ens ho vam creure i vam decidir que potser sí que els ciutadans, si volen una cosa, a través dels seus representants legítimament escollits, podrien discutir-ho, com fan tots els parlaments del món, en el Parlament. Això és el que farem. I que ningú tingui cap dubte al respecte, eh?, perquè, a vegades, hi ha gent que es confon i pensa més en els debats terminològics que en l'objecte del mandat democràtic.

Jo els diré, si m'ho permet el conseller Vila, perquè sé que és un dels seus autors de referència, el Jaime Gil de Biedma, agafant una idea seva, els ho diria ben clarament, perquè se n'assabentin: «Que la independencia iba en serio, ustedes se han dado cuenta demasiado tarde.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

El propassat 28 de gener es van constituir les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple. La composició, constitució i l'elecció dels membres de les meses de les comissions ha estat publicada al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, i també està inclosa al dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades. Els prego, doncs, que se n'eximeixi la seva lectura.

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

**Decret llei 4/2015, del 29 de desembre, de necessitats financeres
del sector públic i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària**
203-00001/11

I és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 4/2015, del 29 de desembre, de necessitats financeres del sector públic i altres mesures urgents en pròrroga pressupostària.

D'acord amb l'article 155.2 del Reglament, presenta aquest decret llei el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern (Oriol Junqueras i Vies)

Bon dia a tothom. Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, conselleres, consellers, diputades i diputats, deixi'm començar amb un aclariment que segur que és superflu per als portaveus d'economia dels respectius grups parlamentaris, però potser és oportú per a aquells que ens segueixen des dels mitjans de comunicació.

Aquesta d'avui és, senzillament, una presentació d'un decret de pròrroga, d'una pròrroga tècnica, que va entrar en vigor de forma automàtica l'1 de gener, tal com estableix la llei. No és un debat pressupostari: no és el debat sobre els pressupostos. El debat sobre els pressupostos el farem, i, sens dubte, serà, per part nostra, amb voluntat de compartir l'anàlisi, de, si és possible, compartir-ne el diagnòstic i de compartir, tant com sigui possible, amb la màxima majoria que ens vulgui acompanyar, doncs, les mesures adequades per respondre a les enormes necessitats que té la nostra societat, en un context de moltíssimes limitacions de caràcter financer.

Avui, però, és una qüestió de caràcter més tècnic, molt tècnica, i espero que sigui entès així: no hi ha cap indicatiu, en allò que diré, que contradigui la voluntat de fer un debat pressupostari que sigui intel·lectualment estimulants i que sigui emocionalment intens com ho són la majoria dels debats pressupostaris. I intuïm tots, jo, almenys, que aquest també ho serà, d'emocionalment intens.

Per tant, avui presento, en nom del Govern, el Decret llei 4/2015, de 29 de desembre, el decret de necessitats financeres del sector públic i altres mesures urgents amb pròrroga pressupostària, per tal que la cambra consideri la seva possible convalidació, d'acord amb el que preveu l'article 155 del Reglament del Parlament de Catalunya.

Em correspon, doncs, exposar les raons per les quals ha estat adoptat aquest decret. Com és ben sabut, ha estat impossible la presentació del Projecte de llei dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2016 dins dels terminis necessaris perquè pogués entrar en vigor l'1 de gener del 2016.

Per tant, tal com explicava fa un moment, d'acord amb el que disposa l'article 33 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, el primer dia de l'exercici, l'1 de gener, es produeix la pròrroga automàtica dels pressupostos de l'exercici anterior. Per aquest motiu, les situacions financeres que comporten recórrer a operacions d'endeutament públic per al seu equilibri necessiten disposar d'una habilitació amb una norma amb rang de llei.

Així, doncs, perquè es mantingui la situació de pròrroga pressupostària en l'exercici 2016, i sense perjudici del marc legal que comporta una situació de pròrroga, s'han d'adequar determinades necessitats financeres.

En aquest sentit, el decret habilita el Govern per autoritzar operacions de deute, eventualitat que no es pot deixar de preveure donada la situació econòmica i financera, que vostès coneixen, actual, i que necessita d'actuacions extraordinàries i urgents mentre no s'aprovin els nous pressupostos. També preveu el manteniment, durant el període de pròrroga pressupostària, de la vigència de l'article de la Llei de pressupostos de l'any 2015 que autoritzava el Govern a prestar avals amb garanties d'operacions financeres que subscriuguin cooperatives agràries amb secció de crèdit.

El contingut del decret llei està compost, doncs, en funció d'aquesta introducció que acabem de fer, de quatre punts en un sol article i dues disposicions addicionals.

El primer punt autoritza el Govern, mentre es mantingui el període de pròrroga pressupostària, perquè faci ús d'operacions d'endeutament en qualsevol modalitat amb la limitació que el saldo viu no superi l'autoritzat per la Llei de pressupostos de la Generalitat de l'any anterior, incrementat, això sí, pels imports que derivin dels programes d'endeutament que s'aprovin en aplicació de la normativa d'estabilitat pressupostària.

El segon punt d'aquest article únic es refereix a les entitats del sector públic a les quals es limiten noves operacions d'endeutament durant el 2016, sempre que no superin el saldo viu de l'endeutament del 31 de desembre de 2015. Això respon a l'eventual necessitat que les empreses del sector públic hagin de formalitzar operacions d'endeutament per cobrir les amortitzacions previstes durant l'exercici 2016.

El tercer punt estableix que l'increment del deute viu de la Generalitat i de les entitats del sector públic no pot superar la suma dels límits autoritzats per la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015, incrementat pels imports que derivin dels programes d'endeutament que s'aprovin en l'aplicació de la normativa d'estabilitat pressupostària.

És lògic, ateses totes aquestes consideracions, assegurar que, en qualsevol situació a què calgui fer front, l'endeutament es mantingui dintre dels límits que estableix la normativa. Aquesta limitació respon a les necessitats de reducció del dèficit públic. Aquí tothom sap que hi ha una imposició de caràcter arbitrari que adopta el Govern espanyol en clara contradicció amb totes les recomanacions que vénen de les institucions europees, i que permet finançar, doncs, aquest límit autoritzat, imposit i arbitrari del 0,3 per cent del PIB, que, en el cas de la Generalitat de Catalunya, equival a 647 milions d'euros, i poder fer front, així, a la despesa necessària derivada dels serveis públics fonamentals.

Així mateix, cal formalitzar l'endeutament per finançar les amortitzacions de deute de l'exercici. La Generalitat de Catalunya finança tant el dèficit que l'Administració general de l'Estat autoritza a les comunitats autònomes com les amortitzacions.

Cal, també, formalitzar altres operacions d'endeutament per renovar crèdits a curt termini amb la banca resident.

El quart punt d'aquest article únic estableix que mentre es mantingui la pròrroga pressupostària al llarg de l'any 2016, el Govern podrà prestar avals fins a una quantia màxima global de 25 milions d'euros en garantia de les operacions financeres que subscriguin les cooperatives agràries amb secció de crèdit inscrites en el Registre General de Cooperatives amb l'objecte de retornar a llurs titulars els fons disposats en aquestes seccions sempre que els socis n'hagin acordat la seva baixa, prèviament a la seva formalització. Aquesta habilitació, des de l'inici del 2016, obeeix a les necessitats de poder atendre, si s'escau, eventuais necessitats que alguna secció de crèdit, davant d'eventuals insuficiències de liquiditat, i donar temps per poder realitzar els seus actius. Així mateix, pot ser necessari complementar, en alguns casos, la solvència d'aquestes entitats per externalitzar-ne la secció de crèdit. Aquests avals cobreixen un màxim del 75 per cent de l'operació de finançament, i és l'entitat atorgant del préstec qui estableix les garanties pel risc del 25 per cent restant, les quals hauran de ser aprovades pel consell rector de l'entitat o per la seva assemblea general.

La disposició addicional primera d'aquest decret llei contempla la pròrroga de determinades mesures en matèria de personal en relació amb la vida laboral i processos selectius inajornables, previstos en la Llei 2/2015, de l'11 de març, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015, i que requereixen una norma amb rang de llei, també –per això es porta a convalidació aquest decret llei–, per al manteniment de la seva vigència.

En concret, el text preveu l'aplicació durant la pròrroga dels pressupostos del previst en la disposició addicional vuitena de la Llei 2/2015, d'11 de març, que habilita la convocatòria de processos de promoció interna per als cossos de funcionaris a què fa referència l'article 35 de la Llei 1/2014, de 27 de gener de 2014, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya, en els mateixos termes i condicions. Aquesta previsió es justifica pel fet que, tal com va succeir en l'aprovació dels pressupostos per al 2015, alguns d'aquests processos no han estat objecte de convocatòria, circumstància que aconsella prorrogar la vigència de la mesura.

Així mateix, es preveu que durant el període de pròrroga pressupostària continuï essent d'aplicació el previst en la disposició addicional novena de la Llei 2/2015, que estableix que continuaran essent d'aplicació les mesures de reordenació de la despesa en matèria de personal, establertes per les disposicions transitòries sisena i novena de la Llei 5/2012, de mesures fiscals, financeres i administratives i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

Amb aquesta remissió es fa referència, en primer terme, a la possibilitat de gaudir d'un període d'excedència voluntària, d'una durada mínima d'un any i màxima de tres,

durant el qual el personal funcionari té dret a la reserva del lloc de treball i al còmput del temps a efectes de triennis i grau personal, excedència que impedeix d'ocupar llocs de treball en el sector públic sota cap tipus de relació funcional o contractual.

En segon terme, també preveu l'aplicació de la mesura relativa a la no-autorització dels perllongaments en el servei actiu, més enllà de l'edat ordinària de jubilació, al personal funcionari de l'Administració de la Generalitat, llevat que calgui per causar dret a la pensió de jubilació o en els casos que excepcionalment el Govern consideri que cal autoritzar-los a mantenir les autoritzacions vigents per causes derivades de la planificació i racionalització dels recursos humans.

Així, malgrat la millora progressiva del context econòmic, que a hores d'ara permet l'increment general de les retribucions que presentarem en el següent decret, l'experiència en els darrers exercicis aconsella el manteniment d'aquestes mesures, ja que, si bé és cert que aquestes s'orienten a l'objectiu final de suposar una mesura de contenció, han demostrat també ser un instrument vàlid per continuar avançant en la millora de l'eficàcia i racionalització de les plantilles, que també constitueixen un objectiu irrenunciable de les administracions públiques.

Es considera, doncs, imprescindible, en la línia endegada pel Govern en els darrers exercicis pressupostaris, continuar incidint en el dimensionament de les plantilles i la seva màxima adaptació a les necessitats, per tal de poder fer front als eventuais excedents de personal que es puguin produir, amb la finalitat de disposar de tots els recursos necessaris per a cada actuació pública. Tot plegat, tenint en compte que la pròrroga automàtica dels pressupostos afecta tant els estats de despeses i ingressos com les normes de despesa de personal que inclou la Llei de pressupostos del 2015.

La disposició addicional segona estableix també una modificació puntual sobre la naturalesa jurídica de l'Institut Català de Finances per ajustar les seves atribucions i competències a la normativa emanada dels òrgans reguladors en matèria d'entitats de crèdit, per tal d'evitar afectacions en la seva activitat immediata i, per tant, en el compliment dels seus objectius. L'esmentada modificació pretén evitar disfuncions atenent el fet que l'Institut Català de Finances no és una entitat de crèdit que desenvolupi activitats bancàries ni, en concret, captació de dipòsits. Per garantir l'adequació de l'Institut Català de Finances a les activitats que li són pròpies i sense perjudici del procés de transformació en una entitat de crèdit plena, mitjançant l'expedient que es tramita davant els organismes reguladors, és necessari, durant aquest període, i urgent adequar la norma a la seva veritable naturalesa jurídica, per tal d'evitar que aquests organismes puguin qüestionar la seva activitat i amb la incidència que això pot tenir en la seva activitat diària. Per aquesta raó, es modifica mínimament el redactat d'aquest article introduint la següent referència –entre cometes–: «que li siguin permeses per la legislació d'entitats de crèdit vigent» –punt. Aquesta és la modificació que s'introdueix.

És per tot el que he exposat i les consideracions prèvies que he fet sobre el necessari debat pressupostari amb la voluntat de fer-lo amb tot el rigor intel·lectual, i també amb tota la intensitat emocional que sigui necessària, és per totes aquestes consideracions que sotmeto a consideració d'aquesta cambra la validació d'aquest Decret llei 4/2015, de 29 de desembre, de necessitats financeres del sector públic i altres mesures urgents pressupostàries, amb la confiança que tindrà el suport del màxim nombre de diputats possible, atenent les molt bones raons que em sembla que hem exposat.

Moltes gràcies a tothom.

La presidenta

Per a fixar la seva posició té la paraula el senyor Antonio Espinosa, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Antonio Espinosa Cerrato

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vicepresident, senyores i senyors diputats..., nos comentaba el señor Junqueras que este es un decreto ley que tiene exclusivamente un carácter técnico. Yo lo niego; tiene un gran potencial político, tiene unas grandes connotaciones políticas que yo voy a poner de manifiesto.

Fijaros, nos encontramos por sexta vez –no una, dos, tres..., no, la sexta vez– que los gobiernos sucesivos de la Generalitat están haciendo que tengamos que traer una prórroga presupuestaria a este Parlamento. Se han instalado, estos gobiernos, en una mala

práctica, en una mala práctica democrática y presupuestaria. Y yo creo que a esta excepcionalidad, esta anomalía, hay que ponerle fin; no creo que sea esta la forma de proceder, año tras año, en relación con lo que sería lo normal, de hacer que los presupuestos nos lleguen en el momento que toca, no cuando ellos lo desean.

Bien, yo creo que precisamente esta mala práctica obedece a la debilidad, a la creciente debilidad que los sucesivos gobiernos de la Generalitat están teniendo en apoyos parlamentarios. Si tuvieran los suficientes apoyos como para generar alianzas, en lugar de hoy traernos este decreto ley lo que nos habrían traído son los propios presupuestos. No lo han hecho porque tienen dificultades, porque tienen probablemente la imposibilidad de traernos hoy, y seguramente hasta en el futuro, unos presupuestos que tengan la posibilidad de salir adelante. Es la misma debilidad la que nos ha hecho precisamente que estemos paralizados como parlamento más de tres meses, y es la misma debilidad política la que ha hecho que hasta el 10 de enero no se invistiera el nuevo presidente de la Generalitat.

Por tanto, señorías, estamos ante una incapacidad basada en la debilidad política, y eso es lo que hace que hoy, insisto, estemos debatiendo un tema aparentemente técnico, cuando hay un trasfondo claramente político por detrás.

Mire, además, se está abusando, llevamos seis años abusando de esta figura del decreto ley, precisamente cuando el propio Estatuto establece que debe ser de manera excepcional, por razones de urgencia, y extraordinaria. Y ya por ese mismo motivo, ya sería razón suficiente para que nosotros dijéramos «no» a este decreto ley.

Sin embargo, tenemos más razones, tenemos bastantes más razones. La primera y fundamental es que supone una continuidad de un presupuesto, el del 2015, al que lógicamente nos opusimos, porque lo que nos trajeron aquí fueron las cuentas de la lechera, ¿eh?, unas cuentas que tenían un agujero de 2.500 millones y que, precisamente porque hay un agujero de 2.500 millones, durante el 2015 lo único que ha sucedido es que se ha tenido que tapar ese agujero con más déficit y más deuda; un déficit y una deuda que se han incrementado hasta llegar hasta los 68.000 millones de euros en el tercer trimestre del 2015, y una deuda que se ha incrementado en el último año en 5.000 millones y que nos sitúa a los catalanes precisamente como los más endeudados de España. Esa es la pura realidad.

Y, miren, hay una cosa que no se puede ya, a estas alturas, disfrazar. Es la persistente –persistente– mala gestión de los últimos gobiernos de la Generalitat. Y eso se puede tapar, se puede intentar tapar con el socorrido..., bueno, pues, acceso a que si el victimismo, a que si tenemos mala financiación, a que el maltrato y el expolio... Pero lo cierto es que eso ya no cuela. Lo cierto es que eso ya cada vez tiene menos credibilidad. Lo cierto es que, tanto es así, que el propio *exconseller* de Economía tuvo que reconocer que en el 2015 el déficit fiscal de Cataluña era del 1,6 por ciento del PIB catalán. Nada del 8,5, nada de 16.000 millones de euros: el 1,6 por ciento. Nada de eso.

No obstante –no obstante–, quiero trasladar a la cámara que nosotros, aun así, queremos cambiar el modelo de financiación. Ya lo ha dicho nuestra presidenta, Inés, y yo quisiera insistir. Porque creo que es posible mejorar el sistema de financiación, creemos que es posible mejorarlo y hacerlo más equitativo, hacerlo más proporcional, que los contribuyentes con más capacidad aporten más proporcionalmente y, a su vez, reciban también en proporción a sus propias necesidades. Entendemos que eso es lo que hay que inyectar, hay que introducir en el sistema de financiación y mejorarlo por esa vía de mejorar su equidad fiscal. Pero no para establecer privilegios, no para establecer diferencias, sino precisamente para establecer equidad para todo el sistema.

Por tanto, quienes pretendan discutir, trabajar, dialogar para cambiar este sistema de financiación y lo hagan en esa dirección, bajo estos principios, en el marco de la LOFCA, sepan que pueden contar con nosotros. Y eso lo vamos a hacer –lo vamos a hacer. Mire, lo vamos a hacer teniendo al lado al Gobierno o incluso sin el Gobierno. Lo vamos a hacer porque es una exigencia, como decía nuestra diputada Inés, precisamente para beneficiar a los catalanes, para beneficiarlos de verdad, realmente.

Desde nuestra labor de oposición constructiva, si no se nos hurta el debate democrático de los presupuestos durante todo el 2016, de lo cual, sinceramente, tenemos series dudas, de que pueda salir adelante ese proyecto de presupuestos, pues, nosotros queremos contribuir a él de una manera muy clara. Queremos hacer que sea un presupuesto para vencer la crisis y dejar atrás, justamente, tantos años de recorte que han hecho los gobiernos de Convergència i Unió, apoyados por Esquerra. Queremos dejarlos atrás porque

precisamente esos los han sufrido los ciudadanos. Y nosotros queremos devolver la esperanza a los ciudadanos de que es posible vivir mejor sin necesidad de la independencia.

Y lo vamos a demostrar, vamos a demostrar que eso es posible. Porque queremos que esos presupuestos sean capaces de hacer algo importante, y es trasladar a la economía una dinamización, hacer que Cataluña crezca, hacer que se genere más riqueza en Cataluña, hacer que crezca el empleo. Queremos una economía catalana precisamente al servicio de las personas, y naturalmente, esa economía catalana al servicio de las personas, sustentada en las empresas y en la innovación, que tenga como ejes –como ejes–, y eso es fundamental para nuestra economía, aumentar la productividad, la eficiencia, la sostenibilidad. ¿Y todo ello para qué? Todo ello para garantizar, precisamente, una Cataluña social y un bienestar de sus ciudadanos.

Pensamos que solo una economía fuerte, una economía que sea capaz de crear puestos de trabajo, traerá a su vez de la mano prosperidad, ¿precisamente, para qué?, para llevar a cabo esas políticas sociales, unas políticas sociales que hoy más que nunca necesitan atajar las desigualdades y la pobreza, que es verdad que en estos años están en aumento. Y nosotros queremos invertir esa tendencia y hacer que la desigualdad y la pobreza disminuyan, porque han alcanzado unas cotas que yo creo que son impropias de una sociedad como la nuestra.

También plantearemos unos presupuestos reorientados a gastar mejor. Miren, si no somos capaces de ahorrar, si no somos capaces de gastar mejor, no podremos hacer frente a la deuda y no podremos, por tanto, quitarnos de encima la losa y la asfixia que supone para las propias políticas de la Generalitat.

Por cierto, quería comentar: si se acaban aprobando los presupuestos, quiero que sepan que, a pesar de que el señor Oriol Junqueras lleva años diciendo que serán..., que votaba los últimos autonómicos, los próximos volverán a ser autonómicos, ¿no?

Pero es que me temo –me temo– que no hemos visto lo peor; me temo que el enmascaramiento contable y financiero que nos van a presentar va a ser de órdago, porque no creo que sean capaces de llegar a otra cosa. Y menos mal que son autonómicos, porque imagínense el señor Oriol Junqueras aprobando un presupuesto de carácter estatal, ¿no?

Pero acabaré con buenos deseos. Mire, yo creo, yo creo que..., por favor quería pedirle al señor Junqueras que no nos traiga un presupuesto lleno del *fum, fum* de la independencia, porque, si no, acabaremos por tener que necesitar, ¿eh?, el FLA, FLA continuo.

Entonces, como nosotros lo que queremos es dejar de hacer que los *ratings* de las empresas de calificación nos sigan considerando bono basura, pues lo que queremos es, precisamente, unos presupuestos que impidan que eso vaya por esa línea. Y me temo mucho –me temo mucho– que nos van a llevar otra vez hacia una nueva calificación cada vez peor de las propias agencias de *rating*.

Mire...

La presidenta

Senyor Espinosa, se li ha acabat el temps...

Antonio Espinosa Cerrato

...–acabo ya, acabo; acabo, acabo, señora presidenta–, los catalanes no nos merecemos, sinceramente, no nos merecemos un gobierno que..., y por supuesto ni un *conseiller*, que, como los actuales, generan y aumentan las incertidumbres, las desconfianzas en los mercados financieros, y eso obliga –obliga– a que no podamos acceder directamente a ellos.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el senyor Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Bon dia, presidenta. President, vicepresident, consellers, consellers, diputades, diputats, membres del Govern, secretari d'Economia, senyor Aragonès, bon dia a tota la gent que ens acompanya i ens escolta.

En primer lloc, obriré un parèntesi, i estarà d'acord amb mi, vicepresident –crec que és bo que consti en acta i que es digui avui aquí–, en repulsa i en solidaritat als insults

i als lamentables missatges que hem vist cap a les diputades d'aquest Parlament, de les últimes setmanes, que també s'han repetit, amb altres diputades, en altres moments, en aquest hemicicle; com també de repulsa a la discriminació que viuen les dones del nostre país, les catalanes, del nostre país, i que hi ha molta feina a fer, precisament, per lluitar contra la desigualtat, perquè això siguin..., no fets aïllats, sinó que es repeteixen amb massa freqüència. Per tant, tota la nostra solidaritat i repulsa a aquest fets.

(Aplaudiments.)

Des del Grup Socialista –aquí ja no sé si ens posarem d'acord–, què creiem: Catalunya necessita una pròrroga o necessita uns pressupostos pel 2016? Segurament que molts coincidirem que necessitem pressupostos; pressupostos sobretot en els moments de dificultat en què estem, sobretot en els moments de canvis, perquè l'altre dia fins i tot el vicepresident reconeixia que algunes partides podran augmentar el proper pressupost 2016, perquè tindrem alguns majors ingressos, no sabem quants.

Però en tot cas nosaltres estem convençuts, evidentment, que els pressupostos públics, les polítiques públiques, tot el que aquí s'ha parlat, tot el que es parlarà en comissions, no es pot fer, o moltes coses no es poden fer, o moltes inversions pendents no es poden fer, si no tenim uns pressupostos públics, que és la millor eina per fer polítiques públiques que pot tenir aquest Parlament, que pot tenir el Govern de la Generalitat.

Nosaltres ho hem dit molts cops: reactivació econòmica, ocupació; dos, serveis públics, i revertir moltes de les retallades que s'han fet, i lluitar per la cohesió social; transparència, com gestionem aquests comptes amb transparència, i evidentment nosaltres hem dit un nou acord amb la resta d'Espanya, i aquí voldria ser..., com, pel dia a dia, amb actitud de diàleg, necessitem més diners. Més enllà que vagin cap a la independència, crec que és l'obligació també d'aquest Govern de tenir més diners per al 2016, i si això vol dir encarar les negociacions per a la revisió del sistema de finançament, o reclamar els deutes pendents de l'Estat amb Catalunya, o reclamar aquest dèficit fiscal, que estem d'acord amb moltes d'aquestes reivindicacions, doncs, hi estem d'acord.

Perquè tot canvia. Catalunya canvia, però Espanya canvia, també. I, per tant, estarem a l'expectativa, al *wait and see* que li agradava al president Mas de dir, a l'expectativa evidentment que les actituds canviïn, però fóra també injust predisposar una sèrie d'actituds del Govern. Entenem..., vostè ha dit: «Estem fent un debat tècnic.» Però vostè es queda amb una part per fer una reflexió del tot. Estem d'acord amb vostè: si l'1 de gener no hi ha pressupost aprovat, pròrroga automàtica. Per tant, és un debat tècnic; hi obliga la llei, la Llei de finances públiques de Catalunya. Però no és menys cert que estem parlant de diners, estem parlant d'una plantilla pressupostària del 2015, que vostè ara ens demana, a la resta de grups, que la hi avalem per fer una pròrroga.

I nosaltres el primer que li diem és: home, podríem..., tant de bo poguéssim votar-hi a favor. Tant de bo, li diré, tant de bo poguéssim, fins i tot, entendre'ns amb el pressupost 2016 –mà estesa, actitud d'anar endavant–, però és que tampoc hem tingut el més mínim contacte, ni hem vist la més mínima actitud de dir: «Estem treballant en el pressupost 2016.»

Hi haurà pressupost 2016? No ho sabem. Ens ha semblat, pel que ha dit, que hi haurà pressupost 2016; però quan? Però nosaltres el que no farem és donar-li un xec en blanc i dir-li «anem fent pròrroques pressupostàries», amb una mala plantilla, amb unes males prioritats, amb un pressupost que no era el seu, era el de Convergència, però sí que vostè també hi va votar a favor, i, sobretot, perquè vostè també són els responsables que estiguem en aquesta situació. Per què dels últims sis pressupostos només un ha entrat en temps i forma? Doncs, per eleccions, molt sovint, promeses que al final no poden complir. I això porta una sèrie de desajustos, i n'hem de ser conscients. I, això sí, que la responsabilitat recau sobre Esquerra i sobre Convergència, o ara en Junts pel Sí. Per tant, tenen certa responsabilitat que avui estiguem aprovant una nova pròrroga i no tinguem uns pressupostos vitals per a l'economia, per als serveis públics, per a la regeneració democràtica, per a la transparència i per tirar el país endavant.

No sé la resta de grups parlamentaris què faran, cadascú ho sabrà, però legitimar, votar a favor o abstenir-nos d'aquesta pròrroga pressupostària sense saber si hi haurà en els propers mesos un pressupost, i, per tant, que això es pugui allargar en el temps, d'uniques males prioritats, d'un mal pressupost, per nosaltres no fóra coherent. Veiem que

és un pressupost vell, ens demana que avalem un pressupost vell per a una etapa nova, que vostès mateixos també diuen que volen obrir una etapa nova.

Per tant, no serà el nostre cas. No podem avalar que continuem sense ni un euro d'escoles bressol en aquesta pròrroga pressupostària; no podem avalar que es continuï subvencionant les escoles que segreguen per sexe, les retallades en salut; no podem avalar que la despesa social estigui a xifres de fa onze anys enrere; no podem avalar que no es busqui augmentar els ingressos que necessita. I és veritat que tenim asfíxia financera. Cal buscar més ingressos. Per tant, cal reclamar, com he dit abans, el deute; cal reclamar un nou model de finançament. I, evidentment, perquè no tot és culpa del Govern de la Generalitat –i aquí estem per fer control al Govern–, el PP no ha ajudat, certament –certament. En actitud i en fets. Per tant, nosaltres no hem de deixar de fer, des dels grups parlamentaris, però també evidentment hem de demanar al Govern i al seu president que facin el que han de fer, i si d'altres no fan el que han de fer, doncs, al final, el temps posa les persones al seu lloc.

Com podem fer augment de les taxes i dels impostos, a «tutipleni», que afecten alguns, precisament aquells que menys tenen i no són progressius, i, per contra, traïem l'impost de successions, traïem l'impost de patrimoni? No és just –no és just.

Per tant, 1.000 milions d'euros de menys que ingresseu; per tant, no estem dient que s'hagin de ficar molts impostos, però sí que cal saber molt bé quins impostos es treuen i, sobretot, quins impostos es posen. I els impostos que ha posat el Govern de Convergència, avalat per Esquerra Republicana, han estat precisament els que més han afectat les classes, els que menys tenen. Per tant, qui més té, més paga. Lluita contra el frau fiscal.

Hi haurà un augment de l'activitat econòmica que ens farà tenir més diners. Per tant, difícil? Sí. Impossible? No. I això: estem aquí perquè el Govern faci el millor possible, el pressupost millor possible, i la gestió d'aquest pressupost, que també és tan important com això, la millor de la gestió d'aquest pressupost.

Pressupostos 2016? Nosaltres, com sempre, i ho ha dit el nostre president, i crec que amb sinceritat d'actitud, mà estesa de diàleg. Estem farts de dir això del diàleg, negociació i pacte. Escolti, això ho podem extrapolar a qualsevol cosa. Ens dona la sensació que vostès s'han autoexclòs. I, més enllà de tenir més estabilitat parlamentària i més capacitat de govern, el que tenen és més inestabilitat parlamentària per aprovar els comptes –i ho estan demostrant i ho estem veient als mitjans de comunicació– i més inestabilitat, precisament, per gestionar aquest pressupost.

Per tant, siguin conscients de la realitat i agafin la mà estesa dels grups de la cambra. Si vostès se'n van cap a la independència, però demostrin que gestionen bé, que tenen bones prioritats per la sanitat pública, per l'educació... Escoltin, nosaltres som un partit, un partit socialista, d'esquerreres, i el que demanem és que aquest Govern basculi cap a l'esquerra i que corregeixi algunes polítiques erràtiques que no han funcionat, que s'ha demostrat que no han funcionat.

Actitud de diàleg i de negociació, realista. Volem uns pressupostos, creiem que és el més important, i, per tant, que la pròrroga s'allargui al mínim possible. Ens sentim, ho hem demostrat amb institucions arreu del país, ho hem demostrat aquí, ens sentim corresponsables de les dificultats dels ciutadans, de la governabilitat del país, que el Govern pugui tenir un pressupost i el pugui gestionar, però no ho farem, evidentment, donant un xec en blanc.

Votarem no a la pròrroga pressupostària. Podíem haver donat un marge de confiança si les circumstàncies haguessin estat diferents. Només tenint obertes les negociacions del pressupost 2016 hauríem entès que era impossible tenir uns pressupostos, però tampoc sabem quant s'allargarà.

Pensem que aquest és el pressupost de Convergència? Sí; és el del 2015. Pensem que la pròrroga era evitable? Sí. Pensem que és un mal pressupost per a Catalunya? Sí. Estem disposats a col·laborar i buscar complicitats per al pressupost 2016? També. Donarem un xec en blanc amb aquesta pròrroga perquè vostès facin el qui dia passa any empeny? Doncs, evidentment que no.

Per tant, demanem una vegada més un govern gran, que teixeixi, que sigui capaç de teixir consensos, i no un govern que es faci petit, que s'autoexclouï, que només busqui a la part alta de la bancada alguns consensos que a vegades també resulten molt i molt difícils.

Podem coincidir en les polítiques de reactivació econòmica, podem coincidir en les polítiques d'enfortir els serveis públics i la cohesió social, podem coincidir en la transparència, podem coincidir també a reclamar al Govern espanyol allò que és nostre, allò que és just i allò que necessiten els catalans i les catalanes per al futur de Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta, consellers, diputades i diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el senyor Joan Coscubiela, de Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, he de reconèixer-li els grans esforços que ha fet vostè per presentar-nos aquest com un debat tècnic. Deixi'm que li digui que en aquesta cambra, tècnic, només tècnic, el motoret que hi ha per pujar i baixar aquest faristol; tota la resta, política, i vostè ho sap. I aquest és el prolegomen a l'entremès del debat de política pressupostària que vostè té obligació de fer.

I avui començo per dir-li que crec que és una molt mala notícia que no tinguem sobre la taula no sols els pressupostos, sinó ni tan sols la proposta. I no ho és pels tres mesos perduts amb el debat d'investidura. No s'ho prengui com un retret. Però, en qualsevol cas, sens dubte, és una evidència.

Vostès han demanat perdó, s'han repartit autocrítiques, fins i tot s'han imposat penitències, però molt em temo que tenen una certa tendència a continuar pecant, perquè estem veient en aquests darrers dies uns nivells de gesticulació, de retrets, que apunten que el debat pressupostari del 2016, doncs, pot incorporar o afegir inestabilitat política i bloqueig.

I això, sens dubte, plana sobre aquest debat, perquè vostè ens demana que li aprovem una pròrroga pressupostària ni més ni menys que per autoritzar renovacions d'endeutament que, crec, aproximadament, entre una cosa i l'altra, de 2.000 milions d'euros; no és qualsevol cosa.

Des d'aquest punt de vista, el Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot som conscients de la necessitat de fer front a les renovacions del deute públic de la Generalitat. Som sensibles a aquesta realitat, però no a qualsevol preu. Farem d'oposició, ho hem dit, no d'obstrucció; però això també depèn no només de nosaltres, depèn, també, de l'actitud de vostès i del conjunt de partits de les coalicions que donen suport a aquest Govern.

Vostè, avui, hauria estat bé que ens hagués donat garanties –encara té oportunitat de fer-ho amb la seva resposta, si és que té a bé de donar-la– que aquesta pròrroga no s'allargarà durant el 2016, perquè aquí vostè no ens pot demanar un xec en blanc, des d'aquest punt de vista, ens ha de dir fins quan dura aquesta pròrroga.

Nosaltres no estem disposats a donar-li, a vostè, un vot que suposi que vostè s'allarga en aquesta pròrroga pressupostària durant tot el 2016 que suposaria, gairebé, un pressupost que va ser votat en contra per tothom, menys pel Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, encara que vostès es camuflessin bastant bé durant aquella legislatura, deixi'm que els ho digui.

Llavors, des d'aquesta perspectiva... *(veus de fons)*, clar, aquí existeix un risc, una legislatura de divuit mesos només, només pot aprovar dos pressupostos. I si la coalició governant no està en condicions de garantir ni els pressupostos del 2016 –espero que ho desmenteixin–, potser que no ens facin perdre molt de temps i que ens ho diguin com més aviat millor.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres som conscients que els pressupostos del 2016 no seran fàcils i estem disposats a participar en l'elaboració d'aquests pressupostos complexos, però no des del continuisme i la resignació. I, la veritat, ens preocupen les declaracions que ha fet el conseller, el vicepresident, preparant el camí de la resignació: «Seran uns pressupostos difícils, seran uns pressupostos injustos.» Així és impossible parlar-ne, perquè crec que hem de trencar amb aquesta resignació, amb aquest continuisme.

I li oferim quatre eixos per poder dialogar: primer, hem de ser capaços d'impugnar els objectius de dèficit públic que ens asfixien. En segon lloc, hem de ser capaços d'augmentar, des de totes les seves vessants, la capacitat d'ingressos. En tercer lloc, hem de ser capaços de rediscutir, una a una, les partides de despesa, com faria qualsevol família que no pot atendre els seus fills i es desfà, per exemple, de la quota de la televisió per

pagament; cosa que, comparat amb el pressupost de la Generalitat, no sempre s'ha fet. I, en quart lloc, acabar amb les privatitzacions i vendes de patrimoni que han estat «pa per avui, fam per demà i negoci per sempre» per als de sempre.

Sobre aquests quatre eixos els proposem dialogar. Però, clar, el que digui vostè avui té molt a veure amb aquest plantejament, perquè això no és un debat estrictament tècnic.

És important que aquest Parlament es comprometi a impugnar els objectius de dèficit públic que ens escanyen. En el debat del 2015, el conseller Mas-Colell va fer ostensió diverses vegades que el Govern català havia estat l'alumne avantatjat de la troica, amb l'aplicació de la reducció del dèficit públic que comportava, lògicament, reduir, també, despeses socials.

Bé. Això..., hem de trencar amb això, i, en aquest sentit, hem de passar de ser alumnes avantatjats de la troica a punta de llança d'una política que a tot Europa acabi amb una imposició d'una política de falsa estabilitat, de falsa austeritat.

I aquí em sap greu que se n'hagin anat, però li ho volia preguntar al president, vostè li ho pot traslladar: està disposat el president Puigdemont, en aquest sentit, a renegar del Pacte d'estabilitat europeu i la Llei d'estabilitat espanyola, avalades pel Govern Mas i votades, entusiastament, per Convergència Democràtica de Catalunya? Clar, perquè tanta esquizofrènia política és molt difícil mantenir-la. O el president Puigdemont continua la tècnica tan vella de votar unes coses a Brussel·les i a Madrid per després venir a Catalunya a queixar-se de les conseqüències de les coses que ell ha votat, ell o el seu partit ha votat? Aquestes són les coses que hem de ser capaços de plantejar.

En matèria de millora dels ingressos, li plantejem que treballem amb tres perspectives.

Primer –primer–, hem de treballar en la millora dels ingressos del conjunt de l'Estat espanyol. Vostès diran: «Ja està, si això no toca, si estem desconnectats!» Doncs, miri, mentre no ens desconnectem, ens interessa que l'Estat espanyol deixi de tenir un sistema fiscal cadavèric, perquè d'aquí vénen una part important dels nostres ingressos.

I, per tant, també, al senyor Puigdemont, li hem de preguntar si continua avalant les polítiques que durant molts anys han fet de Convergència i Unió el principal baluard de la construcció d'un sistema fiscal cadavèric.

Perquè aquí podem demanar més part del pastís fiscal, fins i tot si els ciutadans de Catalunya ho reclamen, tot el pastís fiscal; però, clar, si aquest pastís cada vegada es fa més petit, com a conseqüència de les polítiques fiscals ultraliberals, no tindrem recursos per fer res ni amb l'Espanya federal ni amb la Catalunya independent. I aquest és un debat que ha de fer aquesta cambra, si de veritat volen ser vostès una cosa diferent.

En segon lloc, millora de les capacitats pròpies, dels recursos propis derivats del sistema de finançament autonòmic. Estan disposats, vostès, a negociar el sistema de finançament autonòmic? Hem escoltat el senyor Puigdemont que no està disposat a liderar-lo; però, bé, la veritat és que em sembla d'una certa irresponsabilitat, perquè ens hi juguem tant, que jo crec..., no sé si liderar-lo, però, com a mínim, jugar un paper actiu, perquè d'això dependran, com a mínim, els ingressos del 2016, com a mínim i probablement del 2017. Clar, vostès poden dir: «No, no..., és que estem en fase de desconnexió i, per tant, això és la xocolata del lloro.» No, no..., d'això depèn que puguem fer polítiques o no puguem fer polítiques.

I, en tercer lloc, des del meu punt de vista, què pensen fer vostès, per exemple, per ampliar la capacitat fiscal de Catalunya en matèria de frau fiscal? Miri, abans de crear –abans, abans de crear– duanes catalanes, el banc central català... –m'ha sentit, senyor Raül Romeva?–, el banc central català *unilateralment*, ha de tenir vostè molt poca memòria per no recordar-se que això és impossible fer-ho, però, vaja, li ho pot preguntar. Des d'aquest punt de vista, per què no tirem endavant polítiques de lluita contra el frau fiscal, manifestament millorable l'Agència Tributària Catalana? Bé. Aquestes són les coses que els plantejem en matèria de millora d'ingressos.

I, després, també –també–, amb capacitat de discutir totes les partides de despesa –totes i cada una–, vostè ens ha de començar a contestar si pensen mantenir o no, per exemple, els concerts amb les escoles d'elit, que segreguen per sexe. Que no només van en contra dels conceptes bàsics de convivència d'aquesta societat, sinó que dediquen recursos públics en àmbits educatius que, en canvi, podrien ser dedicats a altres àmbits de l'educació que en aquests moments no els dediquen. O, per exemple, si pensen continuar engreixant el sistema sanitari privat en detriment del sistema públic.

Doncs, bé, aquestes són les preguntes que es plantegen. I vostès també ens han de resoldre una cosa: treballaran per aquí o treballaran per a la segona carpeta de la desconnexió?

Clar, fins ara, al Govern anterior li era molt fàcil: tenia de conseller d'Economia i Finances una persona que sabia fer molt bé el savi despistat, no? No escoltava res del que deia el seu president i així..., i ell anava a la seva. Fins i tot, de tant en tant, els fotia un estirabot, a vostès, i els deia..., després del 9 de novembre o una setmana després, diu: «Si cal, ens agenollem per cobrar el FLA.» Això, després d'una setmana de la declaració del 9 de novembre de la desconnexió. Reconeixerà que vostè ho té una mica més difícil, per fer de savi despistat..., no perquè no tingui capacitats, sinó perquè, a més de ser conseller d'Economia i Finances, és vostè el president d'Esquerra. I, la veritat, el desdoblament de personalitat que haurà de fer vostè, crec que supera qualsevol capacitat humana. Espero –espero– que, si s'ho planteja, no ho aconsegueixi.

Dit des d'aquesta perspectiva, aquests són els plantejaments que nosaltres els fem, des d'aquest punt de vista, i creiem que això és el que cal discutir ara. Perquè vostè no ens està plantejant estrictament només una pròrroga pressupostària de canvi..., que permeti tirar endavant endeutaments financers de 2.000 milions d'euros. Ens està plantejant alguna cosa més.

Deixi'm que li digui que nosaltres hem plantejat –i s'ha fet bastant visible– aquest debat amb una voluntat, hi insisteixo, que vostès ens posin fàcil el que podria ser col·laborar amb aquesta situació. Sap vostè que nosaltres ens hem estat plantejant en algun moment el tema de l'abstenció. Però, clar, vull esperar a veure la seva resposta i vull esperar també com va el debat, perquè el que no farem –i ho pot entendre– és donar-los ara un xec perquè vostès després el gestionin i uns pressupostos..., una pròrroga que es planteja com una qüestió estrictament tècnica, de poca importància, es prorrogui durant tot el 2016, no tinguem pressupostos, qui dia passa any empeny, i ens hàgim d'empassar tots el pressupost del 2015 prorrogat i *agreujat*, des d'aquesta perspectiva, per les necessitats que hi han. Vostè té la paraula també, en part, en això, i, per tant, en aquest sentit, li demano que intenti donar resposta als nostres plantejaments.

Acabo com deia abans: la voluntat nostra, del Grup Catalunya Sí que es Pot, és fer d'oposició, d'esquerra, d'esquerra nacional, no fer d'obstrucció, però això, també, depèn, i molt, de la voluntat del Govern i de la voluntat de diàleg. Esperem que aviat es posi en contacte amb nosaltres per veure què pensa fer dels pressupostos de la Generalitat del 2016.

I, sobretot –sobretot–, li suggereixo una cosa, per aclarir: per què no ens fa vostè el següent plantejament, senyor vicepresident?: «Em comprometo a tenir presentats aquests pressupostos abans de Setmana Santa; i, si no ho aconsegueixo..., és evident que una legislatura amb només dos pressupostos, i els primers no els puc presentar, no els faig perdre el temps: ho deixo estar; però no el pressupost, el Govern.»

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el senyor Enric Millo, del Grup Parlamentari Popular.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Membres del Govern, vicepresident, diputades, diputats, secretari del Departament d'Economia, senyor Aragonès, que ens acompanya també... Conseller, vicepresident, quan veurem el Projecte de pressupostos del 2016?

Avui vostè ha fet un intent fallit, ja ho ha vist per les intervencions que m'han precedit, intentant fer creure que aquest és un debat tècnic, estrictament tècnic, no? I, de fet, ja el que feia era posar-se la bena abans de tenir la ferida, no? Ja sé que em diran això. Per tant, ja m'avanço i els dic que és tècnic, no. No és un debat tècnic, mai en el Parlament un debat és tècnic exclusivament, no?, i menys quan parlem de la futura llei de pressupostos que vostè està demanant que ara, doncs, mantinguem la pròrroga del 2015, que és la llei més important que es pot fer durant un exercici legislatiu en el Parlament de Catalunya: aquella que tradueix en números la voluntat política d'un govern, no?, tan important com això. Per tant, a nosaltres, que no ens va agradar la Llei

de pressupostos del 2015, òbviament no ens agrada que es converteixi en pròrroga el 2016.

Però, la millor notícia d'avui hauria estat, com ja s'ha dit, que vostè comencés avui dient-nos: «Mira, tindrem Llei de pressupostos tal dia. Anem bé.» Això hauria estat una bona notícia. No ha sigut així, la seva primera intervenció ha estat més aviat decebedora, no? I, fins i tot, inquietant i generadora d'incertesa, perquè vostè no ens ha parlat d'allò que més ens interessa, que és el pressupost del 2016.

Ens trobem davant d'un clàssic, senyores i senyors diputats, un clàssic: la pròrroga de pressupostos. Fa sis anys que comencem cada any amb un pressupost prorrogat, per diferents motius, és cert, no sempre perquè no hi hagi hagut capacitat de fer el pressupost aquest any. Però per diferents motius, ho repeteixo, avui és el sisè any consecutiu que comencem l'exercici sense tenir pressupost de la Generalitat. Hem d'anar a la pròrroga. És a dir, aquí estem acostumats a fer ordinari allò que és extraordinari. Aquesta és la realitat d'aquest Parlament, i, al meu entendre, això dona una mala imatge del que hauria de ser i és una clara mostra de manca de rigor i d'estabilitat pressupostària dels governs de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana que li han donat suport durant els darrers anys.

Què ens ha vingut a demanar avui el vicepresident Junqueras, aquí en el Parlament? Doncs, sí, ja li ho han dit alguns, també, que m'han precedit en l'ús de la paraula: el conseller d'Economia ens ha vingut a demanar un xec en blanc per fer el que vulgui de les finances de la Generalitat mentre duri la pròrroga pressupostària del 2015, que, de fet, de manera automàtica a partir de l'1 de gener del 2016 ja està en vigor. Vostè, avui, ens presenta una petició perquè li donem un xec en blanc per fer el que vulgui, per poder-se endeutar, per poder fer altres coses, i, de fet, ens diu o dona a entendre que ens diu: «No tinc pressupost per al 2016 i no sé si en tindrè.» Perquè l'hem escoltat que no sap si tindrà suports o no. «En cas que el tingui, no sé com serà, per tant, provisionalment signeu-me un xec en blanc per endeutar-me tot el que jo consideri convenient.»

I, per si això fos poc, senyor vicepresident, sense que se li posi la cara vermella, pretén aprofitar l'ocasió de convalidació d'aquest decret per colar-nos, de manera camuflada, en la disposició addicional segona d'aquest decret, una modificació de l'article 5.1, del text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, segons la qual aquest institut que vostès volen convertir en un banc independent en un futur, que ja ens ho han explicat unes quantes vegades, ens pretén colar com aquí li dic, una frase que vostè en la seva explicació l'ha obviat, que diu: «Que quedi sotmès exclusivament a la supervisió del Departament d'Economia de la Generalitat.»

No em crec, senyor Junqueras, que vostè hagi vingut aquí només a llegir l'informe tècnic jurídic –que l'hem escoltat com el llegia, nosaltres també ens l'havíem llegit, òbviament–; un informe que ja li va fer el conseller Mas-Colell, estic segur que no l'ha fet vostè, ni tampoc el senyor Aragonès aquest informe, segurament ja li va deixar fet el senyor Mas-Colell. Però hi ha una modificació, a la qual vostè no hi ha fet referència, i li recomano, per tant, que es llegeixi el decret, no només el que diu l'informe tècnic, que també obvia aquesta modificació, que al meu entendre és important i que vostè ha ocultat. No ens vulgui prendre el pèl d'aquesta manera. Vostè sap perfectament que la Llei 10/2014 determina clarament que la supervisió de les entitats de crèdit correspon al Banc d'Espanya. I això vostè no ho pot modificar mitjançant aquest decret llei. Ja sé que ho sap i que, per tant, són pretensions que vostès van posant i van colant en els textos perquè vagi calant una determinada manera de fer, però que nosaltres, òbviament, des de l'oposició estem obligats també a denunciar.

Vostè és avui esclau d'una herència que li és pròpia, no és una herència sobrevinguda; una herència econòmica i financera terrible, que li arriba de mans d'un govern que ha fet una gestió nefasta de les finances públiques de la Generalitat; una Generalitat endeutada, que vostè s'ha trobat, la més endeutada de tot Espanya –dels 13.531 milions d'euros d'endeutament que hi havia el 2003, avui estem, al 2015, inici del 2016, amb 70.832 milions d'euros–, la més endeutada.

Un dèficit descontrolat, que ja va començar l'escalada l'any 2008. Recorden, alguns de vostès, poder, aquell pressupost en el qual es va quantificar un dèficit de 470 milions d'euros i que una vegada liquidat el 2008 va generar un dèficit de 5.700 milions d'euros? Una petita desviació de més del 1.000 per cent. Algú se'n recorda, d'això? Doncs, des d'allà, no hem aconseguit encara embridar aquest creixement descomunal del dè-

ficit. 2014: 5.400 milions d'euros, és a dir, un 2,75 per cent del PIB, en lloc de l'1 per cent, que era l'objectiu; 2015: 4.500 milions d'euros, un 2,21 per cent del PIB, en lloc del 0,7 per cent, que era l'objectiu.

Som també, en aquest cas, la comunitat autònoma amb més dèficit, amb el dèficit més alt, i amb major desviació del conjunt de les comunitats autònomes d'Espanya.

Un finançament desequilibrat, i estic que segur que aquí podríem coincidir, malgrat que som la comunitat autònoma..., no som la pitjor finançada, que aquesta també és una llegenda urbana, no som la pitjor finançada, hi han altres comunitats autònomes pitjor finançades que la nostra i, en canvi, no tenen una situació tan desequilibrada com la que tenim a Catalunya. Per tant, alguna responsabilitat deu tenir també la gestió del Govern..., què fa de les finances públiques de què disposa. O és que sempre la culpa la té Madrid?, com vàrem veure recentment en un esquetx molt divertit, per cert, a la televisió pública catalana: «Sempre, sigui de dia, sigui de nit, la culpa la té Madrid.» No, hi han coses que també són responsabilitat directa del que fa el Govern de la Generalitat, de la seva gestió.

Un finançament que, efectivament, com sap..., nosaltres hem plantejat també la seva reforma, i que vostè sap, a més a més, que en el 2016, gràcies precisament a la millora econòmica, tindrem també un benefici com a conseqüència del model de finançament. Serem, a Catalunya, la comunitat autònoma més beneficiada de l'increment del model de finançament, conseqüència de la millora econòmica, concretament amb 1.861 milions d'euros d'increment. Però amb una incapacitat importantíssima per finançar-se de l'exterior, importantíssima. Sort n'hem tingut, dels mecanismes extraordinaris de finançament que ha posat en funcionament l'Estat, oi?, per poder afrontar els pagaments i tots els deutes, les amortitzacions dels préstecs, els deutes dels bons patriòtics... Se'n recorda, d'aquells bons patriòtics, pagats al 7 per cent per la Generalitat? Bé, per la Generalitat no, pels fons extraordinaris de l'Estat, perquè finalment aquí no hi havia diners per pagar-ho, no?

En total, des del 2012 fins aquí, 55.000 milions d'euros, hem hagut de rebre de finançament, la primera part pagant interessos, efectivament, i ara ja no, ara al 0 per cent –ara al 0 per cent. Aquest any, vostè sap els diners que ens estalviem, que s'estalvia la Generalitat com a conseqüència de no pagar interessos? Mil dos-cents milions d'euros. No està malament. Per vostè poder això és *peccata minuta*, xocolata del lloro. Home, jo crec que 1.200 milions d'euros d'estalvi no està gens malament, no?

Per tant, amb necessitat d'ajustar-se a objectius d'equilibri, amb objectius de dèficit per al 2016 que no sabem si vostè està disposat a complir o no, perquè, clar, parlar d'aquests dèficits i haver d'anar a un objectiu del 0,3 per cent, que vol dir 600 milions d'euros de dèficit, passar dels 4.500 de l'any passat a 600 milions, encara que hi hagi una millora de 1.800 milions per al model de finançament, a vostè li falten 2.000 milions, 2.100. Llavors, seria molt bo saber què pensa fer, no? És a dir, en definitiva, sense marge de maniobra per fer allò que a vostè li agrada més, que és gastar més del que té.

Però aquesta herència enverinada no li resulta aliena, com li deia al començament, és la conseqüència d'un govern, el d'Artur Mas, que l'ha precedit i del qual vostè també ha format part. Sí, en formava part, perquè sense els seus vots i la seva presència, fins i tot d'assessors del seu partit en el mateix Departament d'Economia, no s'hauria pogut arribar a aquesta catastròfica situació.

I, per tant, es generen incògnites importantíssimes que vostè no ha vingut a aclarir, que són les que vostè haurà d'aclarir al més aviat possible. Quines seran les prioritats del pressupost? Seran la sanitat, l'educació, els serveis socials, l'atenció a les famílies, la reactivació econòmica, la creació d'ocupació, les inversions en infraestructures? O serà el full de ruta per a la ruptura i el procés constituent per a la separació? El nivell d'endeutament: L'incrementarà encara més? Com ho farà? El dèficit: Es compromet amb els objectius fixats per la Unió Europea? El finançament: Hi haurà més pressió fiscal? Ens apujarà o ens abaixarà els impostos? Es compromet a dialogar amb el Govern d'Espanya per negociar un nou model de finançament, més just i equilibrat? Compti amb el nostre suport, si va per aquest camí. La mala gestió: Serà capaç, vostè, de rectificar i corregir la nefasta gestió econòmica duta a terme per Convergència i Esquerra en els períodes anteriors o no? I acabo.

Per tant, senyor conseller, presenti un projecte de pressupostos com abans millor, no perdi ni un dia de temps, però ja li anticipo, conseller, que li costarà molt guanyar-se la

confiança, aquella confiança de la qual avui, evidentment, no disposa, i que, per tant, nosaltres no li donarem un xec en blanc.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Moltes gràcies. Bon dia, faré una prèvia, una consideració, una pregunta i una conclusió.

La prèvia: felicitats a les companyes d'Askapena, que acaben de ser absoltes. Askapena *aurrera*; l'internacionalisme i la solidaritat internacional mai poden ser delictes.

Però, entrem en el debat que avui ens porta aquí. Una consideració: els pressupostos poden prorrogar-se, però les necessitats de la societat no. Estem amb uns pressupostos prorrogats que són absolutament insuficients per fer front a les necessitats de la ciutadania catalana. I són uns pressupostos que no són, en cap cas, el resultat de cap fatalitat ni cap maledicció; són el resultat de les polítiques de la troica, de les polítiques de l'austeritat, de les polítiques d'aquells que van impulsar la reforma de la Constitució amb l'article 135, de les polítiques d'aquells que van impulsar i van aprovar la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària al maig del 2012, que estan aquí, tots ells, representats a la cambra.

No podem reflectir el patiment de la societat amb dades estadístiques. Cada persona que pateix la precarietat, la pateix al cent per cent. No hi ha cap estadística, cap xifra que pugui recollir el sofriment, l'angoixa, la tristesa, la fam, el fred, la desesperació de centenars de milers de famílies que pateixen totes aquestes privacions avui a casa nostra. Totes aquestes dades, a més a més, quedarien ofegades, silenciades, en l'opulència i la fredor del marbre i les catifes d'aquest edifici.

Volem recordar, com ja vam dir, que el 71 per cent de la despesa destinada a protecció social en els pressupostos del 2015 és totalment insuficient per fer front a aquesta realitat social que patim. I cal tenir en compte que el model imposat fins ara per la Generalitat de Catalunya amb els seus comptes és un model basat a tancar forats i emergències, amb múltiples ajuts petits i restringits, que estigmatitzen i compliquen la vida a qui ha d'estar contínuament demanant i anant de finestra en finestra.

Segons l'informe Insocat, elaborat per ECAS, les Entitats Catalanes d'Acció Social, les causes de la creixent desigualtat de la societat són múltiples, però l'evolució dels darrers anys ens obliga a posar l'accent en la precarietat del mercat laboral i en els dèficits del sistema de protecció social.

La darrera reforma laboral, un cop més impulsada i votada per partits representats en aquesta cambra, ha donat lloc a un clar deteriorament de les condicions laborals i a un increment de l'atur juvenil i de llarga durada. El fenomen dels treballadors pobres s'ha consolidat. Segons les darreres dades, pràcticament un 12 per cent de les persones amb feina tenen un ingressos que no superen el llindar de la pobresa.

Però també podem fixar-nos en l'evolució de la taxa Arope, taxa definida per l'estratègia 2020 de la Unió Europea. Per tant, és una taxa que no és susceptible de venir ni dels antisistema, ni dels estafolers, ni d'aquells a qui sembla que alguns d'aquí tenen tanta por. És una taxa que ens permet fer una valoració global i qualitativa de la situació de la persona, reflectint el caràcter multifactorial de la pobresa. En concret, aquesta taxa a Catalunya ha passat del 23 per cent al 26 per cent en cinc anys. Una quarta part de la població catalana està en risc de pobresa o exclusió social.

Ara ve la pregunta: La Generalitat està intervinguda? Si parlem de les necessitats financeres del sector públic o de mesures urgents amb pròrroga pressupostària, hem de parlar del deute; d'aquella partida dels pressupostos que, any rere any, augmenta; d'aquella partida que, de moment, mai pateix les retallades.

El deute de la Generalitat de Catalunya va passar de poc més de 15.000 milions d'euros el 2007, abans de la crisi econòmica i sistèmica, a acumular deutes de més de 51.000 milions d'euros al finalitzar el 2012. Avui ja superem els 68.000 milions d'euros.

Amb aquest augment, hi tenen a veure les polítiques basades en el creixement econòmic sense fi dels anys noranta i 2000, però també les quatre emissions de bons de tallistes, els famosos «bons patriòtics», i altres emissions de mercats financers que tant

el Govern del tripartit, primer, com el Govern de Convergència i Unió, després, van fer entre 2010 i 2012. Emissions detallistes a curt termini que es van fer pagant interessos d'entre el 4 per cent i més del 5 per cent. A més de les comissions a les entitats financeres que van gestionar la venda, d'entre l'1,35 per cent i el 2,47 per cent. De fet, si ens basem en informes de la Sindicatura de Comptes, veurem que vam pagar els interessos entre dos i tres punts per sobre de l'euríbor, ja de per si una taxa absolutament abusiva.

Per tant, la intervenció del Govern espanyol prestant a les comunitats autònomes que, fins a aquell moment, s'havien finançat a través dels mercats financers, com la Generalitat de Catalunya, s'ha d'entendre en bona mesura en clau de rescat als creditors dels governs autonòmics. Vist d'una altra manera, el FLA ha servit per rescatar els creditors, a la vegada que s'han blanquejat deutes que podrien haver estat il·legítims o il·legals. Ha estat el bot de salvament de bancs inversors i grans empreses davant de l'esclat de la crisi econòmica i el seu impacte a les finances públiques. No oblidem, per tant, que aquest rescat és el que acabem pagant finalment les ciutadanes.

El 2016 es preveu que la Generalitat superi els 70.000 milions d'euros en deute i, per tant, haurem de preveure com pagarem o com refinançarem els més de 10.000 milions d'euros que vencen. Ens toca retornar al FLA o refinançar-nos a través del FLA, perquè, en el fons, ja sabem que els mercats internacionals ja no ens presten i que, com a molt, la banca, a qui ja li devem 30.000 milions d'euros, ens pot prestar una miqueta però no excessivament.

Aquesta situació, que *a priori* es pot llegir com d'extrema dependència de Catalunya envers l'Estat espanyol, ens dota també d'una eina de pressió absolutament poderosa. Pot el Govern català permetre's desobeir i deixar de pagar el FLA? No fer-ho és permetre que siguin Madrid, la troica, la Unió Europea, els qui gestionin l'economia de la Generalitat; en definitiva, cedir la majoria de competències autonòmiques. Per tant, cal preparar l'alternativa. Per poder impagar cal tenir un pla B en marxa, com vam poder comprovar i hem pogut comprovar amb Grècia i les polítiques de Syriza.

I això ens recorda un dels objectius d'aquesta legislatura: preparar l'estructura que ha de permetre recaptar els impostos directament. Però també podem començar a establir o a preparar-nos per establir el control dels capitals, tenir resolta la qüestió monetària o negociar de tu a tu amb el Banc Central Europeu.

Però avui no aprovem pressupostos; per tant, avui podem facilitar l'aprovació d'aquest decret, però no podem defugir el debat dels nous pressupostos. Prorrogar significa tenir molt poc marge de maniobra; fer uns nous comptes ens obliga a decidir i a exposar per on s'aplica la tisora o si, per contra, s'aborda com fer front a les necessitats de la població. D'aquella població que, com dèiem abans, viu una realitat insuportable.

La decisió de prorrogar els pressupostos, de moment, impossibilita aquest debat parlamentari i social, perquè necessàriament també ha de ser social, sobre els pressupostos. Nosaltres entenem i volem deixar clar que, si la pròrroga pressupostària ens permet continuar amb el xantatge del deute, encara amb més motiu ens ha de permetre desplegar polítiques socials pendents i maltractades la passada legislatura.

Per tant, avui facilitarem l'aprovació del decret, convençudes que en el debat pressupostari abordarem la necessitat imperiosa d'augmentar els ingressos i abordarem la necessitat imperiosa de desobeir o replantejar-nos –en llenguatge que no escandalitzi ningú– la submissió en què vivim, del deute i dels dictats de la troica, tenint en compte que el 9 de novembre vam aprovar que el futur Govern establirà un calendari de reunions amb els responsables de la banca resident per estudiar la possibilitat de renegociació del pagament dels interessos amb finalitats socials.

Estem aquí per fer possible això. Facilitarem l'aprovació del decret, però no s'oblidin que ni el deute és una fatalitat ni les polítiques a aplicar son fatalitat, sinó que depenen de voluntats polítiques clares, de revertir les polítiques socials fins ara imposades i...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Eulàlia Reguant i Cura

...i de construir un canvi real.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Roger Torrent, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, consellers, conselleres, diputats, diputades, ho acaba de dir la senyora Reguant: avui no aprovem pressupostos, aquest no és un debat de pressupostos 2016. Ho dic perquè de les seves intervencions, de la majoria de les intervencions, qualsevol diria que avui el que estem fent és debatre sobre els pressupostos del 2016, i és evident que no és així. Avui no aprovem els pressupostos del 2016, avui el que fem és, merament, un debat –ho deia el vicepresident– merament tècnic sobre un decret de convalidació de la pròrroga de pressupostos de l'any anterior; per tant, un debat estrictament tècnic que té tres punts que els recordaré –perquè sembla que s'hagin escapat dels debats anteriors, i aquells qui ens hagin pogut anar escoltant, en el debat, potser s'han perdut, i, per tant, és bo que d'alguna manera tornem a centrar específicament de què parlem avui–, un decret, deia, que autoritza el Govern a efectuar operacions de deute, que autoritza el Govern a garantir els avals a les cooperatives amb secció de crèdit –segon punt d'aquest decret– i –tercer punt d'aquest decret– que adapta la normativa de l'Institut Català de Finances, de l'ICF, a la normativa d'entitats de crèdit. Res més; aquests són els tres punts d'aquest decret que faculta el Govern per tirar endavant fins que hi hagin nous pressupostos aquest 2016.

Per tant, prendre partit avui, debatre avui, ni significa fer un posicionament respecte als pressupostos anteriors aprovats, ni significa, sobretot, prendre postura sobre els pressupostos, el debat dels quals ja vindrà oportunament en aquesta cambra.

Per tant, probablement, exposant aquests tres únics punts que té el decret, en faríem prou. Però, en tot cas, permetin-me que entri a matisar algunes de les consideracions que han fet els diferents grups, que, aprofitant que el titular del decret parlava de pressupostos, doncs, han avançat ja alguns dels posicionaments que faran quan, efectivament, aquests pressupostos o aquest projecte de pressupostos entri a la cambra.

El senyor Espinosa, de Ciutadans, deia o es queixava que hi hagués pròrroga de pressupostos i deia que això era una anomalia... Bé, si hi ha pròrroga de pressupostos, senyor Espinosa –ara el veig, no el veia–, si hi ha pròrroga de pressupostos és perquè hi han hagut eleccions. Hi han hagut eleccions i, per tant, no hi ha hagut temps material per plantejar uns pressupostos. Es podria haver fet alguna altra cosa, com ha fet el PP a Madrid, i d'alguna manera que també en treia pit el senyor Millo, que és, a la desesperada, a corre-cuita, a contra-rellotge, aprovar uns pressupostos perquè vénen eleccions. Segurament el més raonable és esperar que entri un govern nou, noves majories parlamentàries, per preparar uns nous pressupostos per a una legislatura que comença. Veurem, en tot cas, a Madrid i al Govern de l'Estat, si, com deia el president, prenen exemple de Catalunya i s'espavilen a posar-se d'acord, a confrontar idees, a confrontar projectes, a fer govern i a posar-se a treballar.

I, en tot cas, senyor Espinosa, i referent al contingut que vostè comentava, hi insisteixo, eh?, no respecte a aquest decret, sinó als pressupostos anteriors, als pressupostos que vindran, deia vostè –i crec que era gairebé literal– que queixar-se que els pressupostos són injustos era victimista. Jo li diria que abans d'intervenir es posin d'acord amb la presidenta del seu grup, la senyora Arrimadas, perquè justament abans, en el torn de preguntes al president de la Generalitat, ha dit que el sistema de finançament de Catalunya era injust. Per tant, o és victimista o ens dóna la raó que el sistema de finançament és injust. En tot cas, posin-se d'acord.

I ha acabat la seva intervenció fent una espècie de broma entre el «fum, fum» i el «FLA, FLA». Doncs, miri, els ciutadans de Catalunya no volen ni fum ni FLA –ni fum ni FLA. El que volen els ciutadans de Catalunya és democràcia per poder elegir el nostre futur, recursos i competències traduïdes als pressupostos per poder ajudar la nostra gent. Això és el que volen els ciutadans de Catalunya, i no volen ni fum ni FLA.

Al PSC, al senyor Ordeig... M'agradaria matisar algunes precisions que ha fet, que em sembla que són poc rigoroses, eh?; en tot cas, segur que tindrem oportunitat més endavant de confrontar-les. Parlava de l'impost de successions. Escolti'm, l'impost de successions està recuperat, i s'ingressa més ara que el 2010. L'impost de successions està recuperat, i s'ingressa més ara que amb la reforma del conseller Castells. I l'impost de

patrimoni, que vostè també deia: «Hem d'apujar l'impost de patrimoni», bé, l'impost de patrimoni ja ara és dels més alts de l'Estat –ja ara és dels més alts de l'Estat.

I, pel que fa a impostos nous, deia: «Hem de plantejar impostos nous», però impostos que deia vostè que no gravin les famílies del país, la gent més necessitada. A vostè li sembla que els impostos que vam impulsar la legislatura passada, que afectaven les nuclears, per exemple, que afectaven els bancs, per exemple, o que afectaven el preu dels combustibles dels avions, vostè creu que això són impostos que afecten els més vulnerables? O són impostos que van precisament a redistribuir les rendes d'aquells que més poden cap als més vulnerables? En tot cas, el que segur que no és ajudar les famílies del país és reduir l'impost sobre el joc; això segur que no ajuda les famílies més vulnerables del país.

Senyor Coscubiela, Catalunya Sí que es Pot, bé, en tot cas vostè deia que hem de fer autocrítica o que els grups que formem part de la majoria parlamentària que donem suport a aquest Govern haviem de fer autocrítica per l'extensió de les negociacions durant tots aquests tres mesos que hem trigat a tenir govern... En tot cas, jo crec que aquesta autocrítica o aquesta crítica que s'han de fer els grups, suposo que va per a tothom, també per als altres governs que en aquests moments estan negociant, estan confrontant, estan dialogant i estan intentant fer nou govern. No sé els mesos que trigaran a l'Estat espanyol a fer govern; en tot cas, nosaltres ja tenim govern, ja tenim prioritats, i ens hem posat a treballar. I, és més, estic convençut que serà així: vostès també ens acompanyaran en bona part dels objectius que s'ha marcat aquest Govern, amb l'acció parlamentària, per portar-los a terme.

I parlarem de tot, evidentment, parlarem de tot, senyor Coscubiela. Parlarem de tot en el marc dels pressupostos del 2016, parlarem de tot. Parlarem d'aquests quatre eixos que vostès han comentat. Estem disposats a poder-ne parlar, de tot, aquest grup parlamentari, la majoria parlamentària, però sobretot el Govern, aquest vicepresident i aquest departament, que són els encarregats de confeccionar aquesta proposta de pressupostos. Però deixi'm dir-li un parell de coses respecte a aquests eixos que ha comentat.

El primer, sobre el dèficit. Deia: «Hem de denunciar el dèficit, el límit de dèficit que ens imposa» –crec que ho ha dit així, més o menys, eh?–, «hem de denunciar el límit de dèficit que ens imposa el Govern de l'Estat.» Bé, ho hem denunciat manta vegades. Però no només amb declaracions (*veus de fons*)... I votat –i votat–, exactament. I hem plantejat, fins i tot ho hem impugnat judicialment. Ara, mai està de més, diguéssim, eh?, benvinguts, som-hi, tornem a denunciar el límit de dèficit que ens imposa l'Estat.

I pel que fa als ingressos, home, hem intentat tots els impostos que hem pogut, aquesta passada legislatura, molts dels quals recorreguts pel Govern de l'Estat al Tribunal Constitucional. Hem ampliat, també ho deia abans, l'impost de successions, el de patrimoni, el de transmissions, etcètera.

En tot cas, i com bé els deia el president fa poc en aquesta mateixa cambra, el president Puigdemont, si estem plantejant pressupostos expansius en despesa, segur que ens ajudaran a fer uns pressupostos expansius en ingressos. Però, en tot cas, en parlarem, estem oberts a parlar absolutament de tot en el marc dels pressupostos del 2016.

Bé, i en tot cas, pel que fa al senyor Millo, comentava, deia, diu: «Home, aquest any els interessos sobre el FLA seran de zero, tendents a zero.» Home, només faltaria que no repercutíssim els tipus d'interès que marca el Banc Central Europeu a les comunitats autònomes. No fer-ho així és usura, seria usura. De fet és el que han estat fent, el que ha estat fent el ministre Montoro durant tots aquests anys, usura, a través del FLA. I això és el que volem superar.

En tot cas, entomo les paraules que deia el vicepresident, i en representació del grup parlamentari que dona suport al Govern, volem analitzar la situació. És evident, i aquí cal recordar –ho feia també la senyora Reguant– que hi ha un compromís a l'annex de la declaració del 9 de novembre per estudiar la situació financera de la Generalitat de Catalunya i buscar alternatives. Doncs bé, en aquest marc i en el marc d'aquest Parlament, segur que sabrem debatre, confrontar idees, confrontar propostes.

En tot cas, unes prèvies abans d'aquest debat, o tres prèvies que ens agradaria remarcar i tornar a posar de manifest abans d'aquest debat explícit dels pressupostos del 2016.

La primera: mai podran ser, els pressupostos que aprovem, en qualsevol cas, mai podran ser els pressupostos que els catalans i les catalanes ens mereixem. Mentre els

pressupostos siguin autonòmics, mai seran els que els catalans i les catalanes ens mereixem. Els farem al màxim de justos possibles, i en això treballarem i ens hi deixarem la pell, per fer-los al màxim de justos possibles, però mai seran els que ens mereixem, mentre siguin pressupostos autonòmics i no pressupostos d'un estat.

Segona consideració: el límit de dèficit el determina la Generalitat..., no el determina la Generalitat –perdó–, el determina, en aquest cas, un ministre en funcions, el ministre Montoro, el determina el Govern de l'Estat. Per tant, aquesta és la primera consideració, la primera limitació que hem de tenir en compte.

Tercera: la disponibilitat pressupostària total no la marca la Generalitat de Catalunya, no la marca el Govern de la Generalitat, sinó que la marca també el Govern de l'Estat espanyol. Per tant, el total del pressupost, la xifra total del pressupost de la Generalitat no la marca la Generalitat, sinó que la marca l'Estat.

Acabo molt ràpidament, en tot cas, obrint la porta a la negociació, obrint la porta al diàleg, obrint la porta a confrontar idees i a buscar, tenint en compte aquest marc, aquest marc que ens tenalla, els pressupostos més justos per als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident del Govern

Voldria que aquesta intervenció... (*Veus de fons. La presidenta intervé sense fer ús del micròfon. Pausa.*) Bé, portem quaranta-sis segons que, de fet, no hem fet servir, perfecte. Escolteu, jo voldria que s'entengués aquesta intervenció, que obre torn, no en el sentit d'una rèplica sobre el debat de la pròrroga pressupostària, que la majoria dels grups han intentat esquivar per tots els mecanismes possibles i han volgut fer el preàmbul d'un debat que no és el d'avui, que és el debat de pressupostos. Per tant, entengueu que en consideració, la molta consideració que sens dubte correspon als grups i als seus portaveus, voldria fer una intervenció relacionada amb el debat de pressupostos, però serà forçosament una intervenció molt breu, perquè no és el que pertoca avui, que estem en un debat sobre la pròrroga pressupostària.

Diverses consideracions. El portaveu del Grup de Ciutadans deia que ells voldrien fer uns pressupostos que fossin molt justos i destinats a la reactivació de l'economia... –com tothom, el mateix que ha dit tothom. I si la seva intervenció es basa en l'experiència que el seu grup té en la gestió de comunitats autònomes i d'ajuntaments, doncs, tan aviat com la tinguin la podem valorar.

Respecte al ritme de presentació dels pressupostos, aquest Govern porta tot just, encara no tres setmanes. Vaja, Déu nos en guard, que haguéssim portat uns pressupostos, perquè llavors ens acusarien d'haver fet els pressupostos quan encara no hi havia un govern i que això altera totes les formes parlamentàries. Si portem dues setmanes, és evident que no podem portar els pressupostos.

Hem anunciat, això sí, la nostra voluntat de fer un debat pressupostari, que intuïm –i les intervencions així em sembla que ho demostren– que serà emocionalment intens. Ja ho hem dit, ja ho hem recollit. De fet, com la majoria dels debats pressupostaris. Per tant, en això segurament no serà una novetat; potser serà una mica més intens des d'un punt de vista emocional. No, no passa res, doncs, ja el gestionarem, però quan pertoqui. I intentarem que sigui al més aviat possible, evidentment.

Consideracions de caràcter més genèric sobre el total pressupostari. Com deia el diputat Torrent, el total del pressupost de la Generalitat de Catalunya no el decideix el Govern de la Generalitat de Catalunya ni el Parlament de Catalunya. El total del pressupost de la Generalitat de Catalunya el decideix el Ministerio de Hacienda, perquè és el que decideix quines són les previsions de creixement econòmic, quines són les previsions de recaptació fiscal i, per tant, el que determina quina és la bestreta que reben el conjunt de les administracions públiques i, per tant, determina el pressupost total. Per tant, vostès poden fer veure que podem fer un debat sobre pressupostos com si poguéssim decidir sobre el pressupost total de la Generalitat de Catalunya, però no podem, perquè aquest total ja ens ve donat, i ens ve donat en funció d'uns criteris repetidament arbitraris, i ho hem vist amb previsions de recaptació que eren calculades a la baixa per tal que les bestretes fossin a la baixa i, per tant, asfixiar el conjunt de les administracions públiques subestatals. També les comunitats autònomes i els ajuntaments governats pel Partit Popular, també ells han estat víctimes d'aquestes decisions arbitràries.

És evident que això és especialment greu en aquelles administracions que tenen parts importantíssimes de la seva despesa pública infradotades des del principi del tras-pàs, com en l'àmbit de la sanitat a Catalunya, cosa que em sembla que és compartida per tothom. I, per tant, si és compartida per tothom estaria bé que no actuéssim com si no fos així, perquè si tothom està d'acord que és així, doncs, escolti, no costa res reconèixer-ho. I, per tant, aquesta arbitrarietat en les decisions del Govern espanyol a l'hora de calcular les previsions de creixement, les previsions de recaptació i, per tant, la bestreta, doncs, és evident que tenen unes conseqüències més greus en aquells àmbits en els quals hi han infradotacions tan importants com el de la Sanitat a Catalunya, i d'això en són responsables tots aquells que han passat pels governs espanyols, tots, sense excepció.

I, en aquest sentit, quan el senyor Ordeig diu que representen un partit d'esquerres que va reduir els impostos a les rendes més altes, un partit d'esquerres que va posar-se d'acord amb el PP per modificar la Constitució espanyola una nit d'agost, per imposar que el pagament dels interessos del deute anés per davant de qualsevol consideració social, i llavors, simultàniament, ve aquí i ens renya perquè no tenim prou consideracions socials quan resulta que el pressupost de la Generalitat de Catalunya actualment vigent i que nosaltres demanem prorrogar té el percentatge de despesa social més alt de totes les administracions públiques de l'Estat espanyol.

I si no podem determinar el total pressupostari, per cert, i el 88 per cent de la despesa és finalista –si no podem determinar el total pressupostari i el 88 per cent de la despesa és finalista–, expliquin-nos quin marge efectiu tenim, perquè podem fer un debat sobre –que seria molt bo, molt bo– reduir la pressió fiscal, augmentar la despesa pública, reactivar l'economia... Però vostès són conscients de la impossibilitat de fer totes aquestes coses simultàniament. I la prova que deu ser molt difícil de fer-ho és que vostès no ho aconsegueixen enlloc. On vostès tenen responsabilitats de gestió, no ho aconsegueixen enlloc. I renyen el Govern de Catalunya, l'Administració, les majories parlamentàries perquè l'endeutament és molt elevat, i obliden que l'endeutament de l'Administració general de l'Estat i del conjunt de les administracions públiques de l'Estat és, en termes *per capita*, immensament superior, perquè el deute de la Generalitat de Catalunya representa aproximadament un 30 per cent del PIB, mentre que el deute de l'Estat espanyol representa el cent per cent del seu PIB. Per tant, reflexionin sobre el que diuen abans de dir-ho, perquè, si no, les mateixes paraules que vostès utilitzen aquí se'ls han de tornar per triplicat, cosa que intentem no fer per no malaguanyar el clima tan propici que tenim en l'aprovació de pressupostos de forma mancomunada en aquest Parlament, diguem-ne.

Hi havien algunes intervencions més que voldria respondre breument. Quan el senyor Coscubiela deia: «És que hem de lluitar contra el frau fiscal», totalment d'acord. Com que hem de lluitar contra el frau fiscal i la Generalitat de Catalunya té la gestió parcial d'un 5 per cent dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, el primer que haurem de fer per poder lluitar contra el frau fiscal és disposar de les eines necessàries per lluitar contra el frau fiscal, per tant, ajudem-nos-hi, dotem-nos d'aquestes eines; que és, precisament, una de les prioritats d'aquest Govern i d'aquesta majoria parlamentària, dotar-nos d'aquestes eines. Perquè, si no, com lluitarem contra el frau fiscal, si no tenim les eines per fer-ho? I aquestes eines, és evident, que..., bé, a mi em sembla evident perquè l'experiència així ho ensenya i les intervencions de la resta de grups així em sembla que ho avalen, no ens vindran cedides graciosament pel futur govern espanyol, per molt que alguns de vostès hi tinguin una participació activa, si és que l'acaben tenint. Per tant, si han de fer una determinada funció en la lluita contra el frau fiscal, haurem de tenir les eines necessàries per poder lluitar contra el frau fiscal; si no, és difícil.

Impugnar els objectius de dèficit. Escolti, impugnem-los, impugnem-los tant com vulgui. De fet, quan vostè els hagi impugnat molt, si vol, jo els impugnaré una mica més. Però, un cop haguem fet això, amb les circumstàncies actuals en les quals no disposem de les eines pròpies d'un estat, és evident –i el senyor Millo ens ho recordava fa un moment, amablement, doncs– qui pren les decisions sobre el sostre de dèficit; ell deia que és la Unió Europea. No és cert, eh?, no és cert, això no és cert, senyor Millo, no és cert –no és cert–, vostès distribueixen el sostre de dèficit que ve d'Europa de la manera que creuen més oportuna i de la manera més arbitrària, que contradiu les recomana-

cions de la Unió Europea. Per tant, fan exactament el contrari del que les institucions europees els diuen que haurien de fer. Per tant, fins que no disposem de les eines necessàries, com ho hem de fer? Si un estat, amb la plenitud de les eines d'un estat, com el cas de Grècia, és evident que, per molt que les impugnés, va acabar acceptant aquestes condicions, com vol que nosaltres no les acceptem si no disposem, ni per casualitat, d'eines comparables a les eines d'un estat? I, precisament, estem en el camí d'intentar tenir-les per poder prendre decisions sobiranes sobre el conjunt de les nostres decisions. I és evident –i és evident– que el context internacional, en aquest sentit, serà determinant sobre el conjunt de les decisions que aquí prenguem. Determinant.

I sobre el creixement econòmic: no oblidin que el creixement econòmic català és superior, clarament –clarament–, a la mitjana del creixement econòmic de l'Estat espanyol; i clarament superior a la mitjana del creixement econòmic d'Europa; clarament –clarament. Per tant... I que les exportacions catalanes creixen per sobre del ritme de qualsevol exportació de l'Estat espanyol, també és una evidència –també és una evidència–; i que la inversió estrangera està en màxims històrics, i que les aportacions fetes pel turisme també, i, per tant, que tots aquells elements que estan vinculats al sector exterior de la nostra economia van molt bé: exportacions, inversió estrangera, turisme..., molt i molt bé. I em sembla que, això, està bé explicar-ho perquè és un fet i una evidència. Per cert, un fet i una evidència, també recollides, en aquest cas, per l'Administració central de l'Estat; no crec que sigui objecte de discussió.

Molt bé, el debat que haurem d'afrontar quan hi hagi el debat de pressupostos, que no és el que hauríem d'haver afrontat avui perquè era un debat sobre la pròrroga pressupostària, girarà al voltant de tots aquests elements, clarament, sí, sí, però, hi insisteixo, això ho farem en el proper debat. Ja sé que avui han intentat esquivar el debat sobre la pròrroga pressupostària, que és el que havíem de fer avui, atès que portem dues setmanes de govern i, per tant, és evident que no és possible portar els pressupostos en dues setmanes, segur que no. I, en tot cas, hi insisteixo, serà un plaer parlar-ne i repassar, amb aquells que ho vulguin, tant els instruments d'ingressos com aquelles partides de despesa que puguem modificar. Però, hi insisteixo, el 88 per cent del pressupost és finalista. Els marges que quedin, escolti, un plaer discutir-ho. I en tot allò que vingui després que tinguem totes les eines, òbviament, també, eh? –òbviament, també.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

El vicepresident ha parlat durant dotze minuts menys quatre segons. Per tant, faríem dos minuts per cada grup.

Si vol començar... No sé qui començarà. La senyora Arrimadas o el senyor Espinosa, que ha fet el debat, tindrien la paraula dos minuts.

Antonio Espinosa Cerrato

Gràcies, senyora presidenta. Bé, se'ns ha dit que la nostra experiència de gestió, doncs, és poqueta. Doncs, jo he de reconèixer que si fos per mirar la gestió, alguns no haurien d'haver sigut nomenats consellers d'Economia i Hisenda, la veritat. Jo crec que tenen pocs coneixements per liderar, en aquesta branca tan important de la política, una situació com la que hi ha.

Però, a més a més, és que sempre estan disfressant la mateixa realitat. Mireu, se'ns diu: «Tenim més dèficit a Espanya que aquí, a Catalunya.» És clar, és clar que en tenim més. Però és que no ens hem de comparar amb l'Estat espanyol sinó amb la resta de comunitats autònomes, i la resta de comunitats autònomes tenen menys dèficit i menys endeutament. I això, què demostra? Doncs, que són capaços de portar a terme polítiques autonòmiques de millor gestió. I això cal dir-ho. Perquè, inclús –inclús–, no són els capdavaners de «no a los recortes». Nosotros hemos recortado quizá más que nadie y, a pesar de todo, tenemos más déficit que ninguno. Es decir, por lo tanto, si somos los más endeudados seamos capaces de entenderlo.

Y ya, decir una cosa más y acabo, señora... Decir que estamos aquí hoy no porque..., porque han pasado cuatro meses, y han tenido secuestrado, hibernando, en coma, a este Parlamento. Si no, hoy podríamos tener aquí ya los presupuestos. O en breve –o en breve.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies. Vicepresident, molt ràpid. Miri, l'Associació de Gerents de Serveis Socials de Catalunya diuen, denuncien: «Catalunya, la segona comunitat autònoma que més ha retallat en despesa social a Espanya» –d'acord?– «només per darrere de Castilla - La Mancha.» Cospedal. Per tant, alguna cosa devem haver fet malament.

Com comentava la companya de la CUP, «més desigualtats que mai», desigualtats socials i desigualtats territorials. Per tant, escolti, a part dels números, que són molt freds, hi ha una realitat que no podem obviar. I, per tant, no neguem la pròrroga del pressupost, sinó que li estem dient: «No amaguem el cap sota l'ala.» I, per tant, li estem dient: «Faríem un debat tècnic si hi hagués un debat polític paral·lel aquí.» Per tant, no a un xec en blanc. Dèiem «no» i diem «no». Altres deien «no» al pressupost 2015 i ara li donen una pròrroga. Per tant, està molt bé, li donen un marge de confiança. Nosaltres no l'hi podem donar perquè, entre d'altres coses, no ha canviat re. I, per tant, hi ha una pròrroga perquè vostès s'entesten a convocar eleccions cada dos per tres, no perquè el Grup Socialista no hagi estat disposat a negociar i a buscar solucions.

Per tant, ho podem fer millor? Sí. Disposats a estendre la mà? Sí. Però, de moment, aquesta no és l'actitud del Govern ni del grup parlamentari que li dona suport.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, senyor vicepresident, sortim d'aquí, de veritat, amb el convenciment que, lluny d'esvaïr les incerteses i donar seguretat, aquest debat genera tot el contrari. Sortim d'aquí amb el convenciment que vostès no estan en condicions de presentar un pressupost en el temps prudencial. I li ho justificaré.

Uns vots imprescindibles, que són els de la CUP, acaben de plantejar que la solució és, concretament, generar una legalitat tributària catalana amb la qual els ciutadans tributin allà. Fa dos dies el president de la Generalitat ens va dir: «No sotmetrem els ciutadans de Catalunya a una doble legalitat.» De veritat algú es pot creure que unilateralment es pot crear una legalitat tributària sense tenir ni els censos? De veritat algú es pot creure que es pot crear una seguretat social pública sense tenir ni les dades de la història professional d'aquestes persones? Una cosa és generar il·lusió i l'altra és continuar enganyant la gent.

I és això el que ens porta a nosaltres a dir: escolti, vostès no estan demanant una pròrroga pressupostària per un període de temps curt, ens estan demanant un xec en blanc, mentre es continua allargant aquesta situació, i fent-nos a nosaltres coresponsables d'una situació que són vostès els que la provoquen. S'han d'aclarir d'una vegada per totes: si el que volen és generar un entorn de gestió de la realitat quotidiana, amb tota la ruptura que vostès vulguin però de peus a terra, o si volen continuar fent volar coloms amb aquesta cosa de la unilateralitat.

I això té molt a veure amb un altre debat. El tema del dèficit públic. A veure, senyor conseller, no es tracta de denunciar, es tracta de tenir coherència. Aquí es pot denunciar molt el dèficit públic, però el seu president no pot denunciar el dèficit públic, perquè ell forma part d'un partit que a Brusselles i a Espanya ha votat el pacte d'estabilitat i la Llei d'estabilitat pressupostària, que són els marcs a partir dels quals s'imposen aquestes polítiques d'«austericidi». No poden continuar votant-se unes coses a Brusselles i a Madrid i després venir aquí a queixar-se.

I és veritat, vostè té raó en una cosa: després, la distribució d'això, del dèficit públic, la determina de manera profundament injusta l'Estat espanyol. Per això nosaltres li proposem fer un front comú amb totes les comunitats autònomes per rediscutir aquest dèficit mal distribuït. Però vostè creu que pot anar a plantejar a les altres comunitats autònomes fer un front comú per redistribuir de manera més justa aquest objectiu de dèficit, si els està dient que...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

...si els està dient que l'any que ve estarem desconnectats i estarem fora d'Espanya? És absolutament irreal.

Per cert, acabo, senyora presidenta, només amb una cosa: frau fiscal, ens trobaran; però per exemple ens trobaran aplicant l'Estatut d'autonomia de Catalunya, mentre no ens desconnectem, amb una cosa: el millor que es pot fer per lluitar contra el frau fiscal és tenir sobirania tributària pròpia i cooperació en la lluita contra el frau fiscal. Dues agències tributàries a Catalunya és facilitar als evasors i als defraudadors... Perquè el que demostra a Catalunya, a Espanya i a Europa és que la cooperació entre administracions...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Joan Coscubiela Conesa

...és la millor manera de lluitar contra el frau fiscal.

I, per cert, comparar Syriza amb Convergència Democràtica és una mica agosarat, perquè Syriza no pot evitar la... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Remor de veus.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps. Té la paraula el senyor Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. De l'escó estant, per economia de temps, ja que només tenim dos minuts, una consideració prèvia i tres punts molt breus.

La prèvia. Senyor vicepresident, vostè no ha tingut tres setmanes, ha tingut tres anys. Que ens volen fer creure que és un govern nou, això? Convergència i Esquerra ja fa tres anys que governa a Catalunya; per tant, no ens vingui a dir que ha tingut tres setmanes. Sap perfectament de què va el pressupost de la Generalitat. Si volgués, ja hauria pogut presentar un pressupost; passa, que no ha volgut.

Primera, l'objectiu. Vostè ens diu: «Oh, tots compartim el mateix objectiu.» Perdoni, nosaltres els escoltem a vostès quan parlen, eh?, i sembla que vostès tenen un objectiu que és el procés de trencament i la independència i la separació de Catalunya de la resta d'Espanya; aquest és el seu objectiu. Nosaltres parlem d'altres coses: parlem de temes socials, de temes econòmics, parlem de les famílies, parlem de crear ocupació... Vostès camuflen l'objectiu principal a través de qüestions que ens preocupen a tots i volen fer creure a l'opinió pública que compartim objectiu, però no és cert. El seu objectiu és un, i el nostre és un altre, que crec que coincideix molt més amb les preocupacions dels catalans.

I, és més, si escoltem el president Puigdemont, quan diu públicament a la televisió que el pressupost només el vol negociar i espera el suport de la CUP, ja està dient perfectament el perquè i el com serà aquest pressupost. I l'hem escoltat recentment en una entrevista a televisió.

Segon, el total de despesa, el sostre de despesa, senyor vicepresident, no digui que el decideix un altre, el decideix Madrid o no sé qui; el decideix vostè. O sigui, digui la veritat, no menteixi, no intoxici l'opinió pública. Vostè decideix el sostre de despesa. L'acord de 27 de gener de 2015, l'acord de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, decideix i fixa el sostre de despesa no financera. I, per tant, vostè ara vol prorrogar, agafant el mateix sostre del 2015. Però digui la veritat: vostè té recursos propis i els pot administrar com vulgui, i, per tant, vostè fixa el sostre de despesa. Parli amb propietat.

I tercer, una pregunta que no té mai resposta i crec que seria bo que algun dia ens la donés: per què hi han comunitats autònomes pitjor finançades que la nostra que no pateixen el desequilibri que nosaltres patim, i nosaltres, a més a més, paguem més impostos que ningú, a tot Espanya? Algun dia vostè ens hauria de contestar aquesta resposta, que estic segur que tothom ho agrairia molt.

Per cert, l'objectiu de dèficit no el decideix el Govern central, el decideix el Consell de Política Fiscal i Financera, de què formen part tots els governs autonòmics...

La presidenta

Senyor Millo, se li ha acabat el temps.

Josep Enric Millo i Rocher

Moltes gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La diputada Reguant vol la paraula?

Eulàlia Reguant i Cura

Des d'aquí per contestar, per contestar alguna cosa que no se m'ha contestat, perquè tinc la sensació que la CUP - Crida Constituent som els únics a qui no ha fet referència el vicepresident, cosa que espero que no sigui habitual.

Hem manifestat la nostra voluntat de facilitar aquesta aprovació, però en cap cas vol dir ni una aprovació de pressupostos ni que compartim la idea de..., o que compartim els pressupostos de 2015, que, com ja vam dir en el seu moment, no vam votar i considerem absolutament sotmesos a polítiques neoliberals dels governs dels darrers anys. I, per tant, ho facilitem perquè comencem definitivament a aplicar la declaració del 9 de novembre en tota la seva dimensió, comencem a desenvolupar les tres lleis que hem de fer, comencem a abordar el debat del deute en tota la seva dimensió, per canviar les condicions socials i materials de la població catalana, que és per això que estem aquí i pel que hauríem d'estar tots i totes aquí: treballar per a la població i treballar per a aquelles persones que actualment estan excloses del sistema.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Sí; gràcies, presidenta. Molt breument, perquè tenim poc temps. En fan moltes, de trapes, vostès: trapes verbals..., diuen mitges veritats, eh?, una mica de funambulisme parlamentari. I, per tant, podria estar molta estona intentant respondre algunes d'aquestes trapes.

Només ho faré amb una, en matisaré una. Escolti, no és cert que siguem la comunitat amb més dèficit; s'obliden sistemàticament, i volent, evidentment, del País Valencià. I segona, quan parlen de major dèficit, no recorden mai ni sanitat, ni presons, ni totes les competències que té assumida la Comunitat Autònoma de Catalunya, la Generalitat de Catalunya, i no les altres comunitats. Per tant, aquestes trapes, si volen fer aquestes trapes, o bé ho expliquen tot o, si us plau, canviïn d'arguments.

Acabo amb dues idees. Primer, és absolutament necessari aprovar pressupostos de 2016 per raons evidents, però sobretot perquè hi ha un pla de xoc social que s'ha marcat aquest Govern que necessita els pressupostos per poder-lo aplicar. I acabo, especialment dirigit a la CUP, però també al conjunt dels grups: diàleg obert, mà estesa, sobretot amb aquells grups amb qui compartim objectius d'una major justícia social.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedim ara a la votació. Cridem a votació.

(Pausa. Veus de fons.)

Encara que no ho sembli, s'està sentint, eh?

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret Llei 4/2015.

S'inicia la votació.

Senyora Granados. *(Veus de fons.)* Senyora Granados, el sentit del vot? *(Pausa.)*

El resultat de la votació és 64 a favor, 61 en contra i 4 abstencions. Vist el resultat, el Decret Llei 4/2015 queda validat.

D'acord amb l'article 155.4 del Reglament, un cop ha estat validat el decret llei, pregunto a la cambra si algun grup parlamentari vol que es tramiti aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)*

Atès que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 1/2016, del 19 de gener, d'aplicació de l'increment retributiu d'un u per cent per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya per al 2016

203-00002/11

Continuem, doncs, amb el següent punt de l'ordre del dia. El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2016, del 19 de gener, d'aplicació de l'increment retributiu d'un u per cent per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya per al 2016.

D'acord amb l'article 155.2 del Reglament, presenta aquest decret llei el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident del Govern

Senyora presidenta, senyor president, conselleres, consellers, diputats i diputades, presento en nom del Govern el Decret llei 1/2016, de 19 de gener, d'aplicació de l'increment retributiu d'un u per cent per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya per al 2016.

Tal com ja hem exposat en el decret llei anterior, atesa la situació de pròrroga pressupostària per a aquest exercici, i mentre aquesta es mantingui, el Govern continuarà, donarà continuïtat a les mesures establertes per la Llei de pressupostos de la Generalitat. D'aquesta manera cal actualitzar el marc normatiu en matèria salarial per fer viable l'aplicació de l'increment retributiu contingut a la normativa bàsica estatal, amb la finalitat que als treballadors públics de l'Administració de la Generalitat se'ls apliqui l'increment retributiu.

En aquest sentit, cal tenir en compte les circumstàncies que fan imprescindible adoptar mesures extraordinàries i urgents respecte d'aquest increment, per tal que es pugui fer efectiu a tot l'àmbit de la Generalitat a partir del passat 1 de gener, i més tenint en compte les retallades salarials i d'altra índole que el personal del sector públic ha patit durant aquests darrers anys.

Pel que fa al contingut del decret llei, hi consta un article únic amb dos apartats, dues disposicions addicionals i una disposició final. El primer apartat regula l'àmbit d'aplicació del decret llei. El segon apartat regula l'increment retributiu per al personal al servei de l'Administració de la Generalitat no sotmès al règim laboral i per als alts càrrecs de govern i altre personal directiu als quals s'aplicarà un increment de l'1 per cent en cadascun dels conceptes retributius amb efectes d'1 de gener. Així mateix, s'estableix que les retribucions que tenen caràcter d'absorbibles, és a dir, per exemple, la indemnització per residència i les indemnitzacions per raó de serveis, no experimenten cap increment respecte a les fixades per al 2015.

El segon subapartat d'aquest segon apartat preveu que l'increment de la massa salarial del personal laboral de la Generalitat per a l'exercici del 2016 no pot experimentar un increment superior a l'1 per cent respecte a la corresponent a l'exercici 2015, en termes d'homogeneïtat per als dos períodes de comparació, tant pel que fa als efectius de personal i antiguitat com al règim de treball, jornada, hores extraordinàries i altres condicions laborals.

El tercer subapartat d'aquest segon apartat determina que els imports màxims del complement de productivitat variable i de les retribucions variables en funció d'objectius, als quals es refereixen els articles 25.3 i 29.1 de la Llei de pressupostos del 2015, s'incrementaran un 1 per cent respecte dels imports màxims reconeguts en l'exercici anterior.

La disposició addicional primera preveu l'increment de l'1 per cent dels imports dels mòduls econòmics dels centres educatius privats-concertats corresponents a despeses de personal establert a l'annex 1 de la Llei de pressupostos de la Generalitat.

La disposició addicional segona estableix un increment del 0,25 per cent de la quantia de les pensions vigents a 31 de desembre de 2015, a què es refereixen els apartats 1 i 3 de l'article 30 de la Llei de pressupostos de 2015. Aquest increment es produeix en consonància amb l'increment establert per la Llei de pressupostos generals de l'Estat per al 2016, que en el seu article 36 determina un índex de revalorització de les pensions del 0,25 per cent.

L'impacte econòmic d'aquest increment, global, és de 110,2 milions d'euros, que mentre es mantingui la situació de pròrroga pressupostària assumirà cada departament a càrrec dels crèdits consignats el 2015. Així doncs, tal com hem dit al començament, aquesta decisió presa pel Govern permetrà, malgrat les limitacions ben conegudes i a les quals hem fet referència tot just fa uns segons en el debat anterior, que el personal de l'Administració pública catalana no perdi poder adquisitiu.

Aquesta mesura, juntament amb l'aprovació del retorn progressiu de la paga extraordinària, mostra la voluntat del Govern de revertir les mesures restrictives sofertes pel sector públic a causa de la crisi econòmica global i de l'ofec financer de la Generalitat de Catalunya. Aquesta voluntat del Govern de retornar al personal al servei de la Generalitat l'esforç realitzat en els darrers exercicis, no obsta que en el moment de calendaritzar aquestes actuacions des del punt de vista pressupostari siguem conscients que, també, hi ha altres necessitats també molt importants per recuperar el nivell dels serveis públics i les prestacions de l'estat del benestar que, també, han estat molt afectades per la crisi econòmica i l'asfíxia financera a què està sotmesa la Generalitat.

Atès que el repte és col·lectiu, esperem que tots plegats –sempre ho esperem així– actuem amb la dosi justa i necessària d'ambició, de responsabilitat i de rigor, i és per tot això que els demano el seu vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan García, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Joan García González

Presidenta, vicepresident, president, diputats, diputades, compareix avui el Govern per demanar la validació del Decret 1/2016, del 19 de gener, que ha de permetre que els nostres treballadors públics percebin un increment salarial d'un 1 per cent, que es consolida a la nòmina de gener. Ciutadans hi votarà a favor. Votarà a favor de la validació d'aquest decret per coherència, per responsabilitat i perquè, si creiem en el principi d'igualtat entre tots els ciutadans d'aquest país, Espanya, és evident que hem de defensar el principi d'equitat entre totes i tots els treballadors públics de totes les administracions espanyoles.

Aquest principi el recull, com tothom en aquest Ple suposo que sap, l'article 24 de la Llei 30 de 1984, del 2 d'agost, que defineix el principi d'uniformitat dels drets econòmics, i és en base a aquest principi que les retribucions bàsiques de l'empleat públic a tot Espanya vénen fixades per la Llei de pressupostos generals, garantint l'homogeneïtat de drets entre tots els treballadors públics espanyols.

La Llei de pressupostos generals ha determinat per al 2016 un augment màxim d'un 1 per cent. La Generalitat, el seu Govern, ha decidit incrementar aquest 1 per cent màxim a tots els seus empleats públics. Aquesta és la realitat que sembla que avui convalidarem, però tot i que nosaltres validem aquest decret, el que no podem fer –i el que no podem fer– és validar o convalidar la realitat, la que avui el senyor vicepresident, doncs, ha exposat aquí, la seva especial percepció de la realitat.

El nostre sí és un sí crític, molt crític, i ho és perquè no han sigut capaços de transmetre, de demostrar que aquesta mesura la fan per convenciment. És un sí crític perquè realment no se la creuen com a seva, perquè en realitat, per a vostès, el que porten avui aquí és més un problema de despesa que una inversió en la millora dels serveis públics de Catalunya, que és el que realment hem d'entendre que és això.

Diu en el preàmbul del decret que la despesa de la Generalitat està sent greument limitada pel Govern de l'Estat espanyol, i que ens trobem en una situació d'excepcionalitat en matèria econòmica, però que, tot i això, faran l'esforç d'increment retributiu per a aquest any.

Comencem ja, per tant, argumentant que tot i l'augment, si encara hi hagués alguna queixa afegida, l'explicació d'aquesta no l'hauríem d'anar a buscar a la Generalitat ni a vostès, sinó que l'hauríem d'anar a buscar al Govern d'Espanya. Vells arguments sense noves assumpcions de responsabilitat.

Veiem darrere el decret una confirmació de voluntat d'aquest nou vell Govern. Ens està confirmant quines són les prioritats i on volen dedicar esforços. I d'aquesta manera, en lloc de dedicar-los a fer bandera de la defensa real de les competències que tenim

assignades i que hem d'exercir com a Administració, els escoltem parlar cada dia, avui també, de la suposada creació que volen realitzar. Obliden, llavors, el present per encomanar-se a un futur, i acaben oblidant que els esforços de l'Administració de tots no es poden utilitzar per a objectius inviables.

Les retallades d'aquests últims anys demostren que el decret d'avui no és més que un petit gest en un mar de retrets contra el treballador públic. Els treballadors públics catalans han estat perdent poder adquisitiu els últims anys i, tot i això i la reducció del personal interí, laboral, retallades de recursos, externalització i privatització de serveis, aquests treballadors han aconseguit mantenir el nivell d'excel·lència dels serveis públics. I el que és més important, han aconseguit guanyar la batalla de la marginalització a la qual el Govern anterior els volia abocar.

Perquè encara hi ha més..., els partits que donen suport a l'actual Govern i donaven suport a l'anterior han utilitzat els treballadors de la nostra Administració per finançar-se. No han volgut escoltar-nos mai quan els hem alertat que eren els treballadors públics els que estaven pagant per bona part del greix de la Generalitat, d'aquest greix que havia anat acumulant els últims anys.

A dia d'avui no veiem canvis, i continuen parlant –avui també ho han fet– de creació d'estructures polítiques, en una nova demostració més que aquest Govern és més del mateix o *más de lo mismo*, en lloc de parlar d'assumir receptes reals d'aprimament.

Ens parlen, vostès, dels seus fantàstics plans de futur, de les seves visions optimistes d'un demà millor, però no són capaços de plantejar-se la realitat dels seus treballadors públics amb una mínima il·lusió. Ens agradaria veure aquesta il·lusió a l'hora de retornar els drets laborals, econòmics i socials dels treballadors públics, o a l'hora de reivindicar legítimament davant del Govern d'Espanya que hi hagués un increment major en els pressupostos generals per recuperar el poder adquisitiu d'aquests treballadors i el poder adquisitiu que han perdut durant tots aquests anys.

De fet, ens agradaria haver vist una voluntat d'acord a la Mesa de la Funció Pública aquests últims mesos. Una actitud que ja hem vist que fuig d'una realitat que, per nosaltres, hauria de ser l'epicentre de l'atenció d'aquest nostre Parlament. Però és cert: hi ha nou govern; tenen una gran oportunitat de mostrar l'energia positiva que demanen a les pròximes reunions que tindrem a la Mesa de la Funció Pública. Allà hauran de seure a parlar amb els treballadors després de la proposta de resolució aprovada fa dues setmanes. Tant nosaltres com els treballadors sabrem apreciar-ho.

Vostès, senyors del Govern, van a remolc de les iniciatives del Govern d'Espanya, de les iniciatives d'un govern que no va més enllà en sensibilitat amb els serveis públics que vostès, però que els ha servit d'excusa abans i ara per practicar allò en què realment creuen. No oblidem que va ser el Govern d'un dels partits que ara continua al Govern, Convergència i Unió, qui va iniciar les retallades el 2011, i va mostrar al Govern del Partit Popular el camí a seguir. Però era una altra època, era inclús l'època dels pressupostos aprovats conjuntament.

Catalunya està perdent, en la falta de defensa de l'estat del benestar, una oportunitat. Sabem que Catalunya podria liderar la defensa d'una autèntica senya d'identitat d'Espanya: els serveis públics construïts durant tots aquests anys de democràcia. I ho podria fer allunyada de la demagògia, defensant el model eficient, amb prou recursos, solidari, equitatiu, de qualitat, fonament, en molts casos, del desenvolupament, de la recerca i innovació i impuls de l'economia. Creiem, doncs, que on precisament la Generalitat hauria de ser més proactiva, a buscar sinergies amb les comunitats autònomes i amb el Govern d'Espanya, no ho està sent.

Durant aquests anys de crisi s'ha utilitzat molt un concepte, s'anomena «resiliència», i s'ha fet en molts àmbits de la societat. A mi m'agradaria finalitzar utilitzant una d'aquestes definicions d'aquest concepte: és aquella que diu que la resiliència és la capacitat de les persones per sobreposar-se a les situacions adverses. Senyors de CiU i senyors d'Esquerra Republicana, senyors de Junts pel Sí, han fet dels nostres treballadors públics uns experts en resiliència; potser és l'únic que els podran agrair.

Però creiem, a Ciutadans, que necessitem un punt d'inflexió i, tot i que validem aquest decret, ho fem sabent que res canvia, que tot continua igual i que el que no farem mai és validar la seva particular visió de la realitat.

Gràcies, diputats, diputades.

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialista.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, diputats i diputades, ens porten a ratificació el Decret llei 1/2016, de 19 de gener, d'aplicació de l'increment retributiu d'un 1 per cent per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya per al 2016, en aplicació de la Llei 48/2015, de 29 d'octubre, de pressupostos generals de l'Estat per al 2016, que estableix per aquest any i habilita, amb caràcter bàsic per a totes les administracions, un increment retributiu del personal fins al màxim de l'1 per cent respecte a l'exercici anterior. Això significa que totes les administracions tenen l'obligació de reallitzar aquest augment de l'1 per cent en els pressupostos del 2016.

Per tant, en el cas de la Generalitat de Catalunya, no ha estat cap decisió voluntària del nou Govern, sinó una obligació legal a aplicar als seus treballadors i treballadores provinent d'aquesta Llei de pressupostos; una obligació que han aplicat de manera estricta i directa, i, a més, de manera calculada, ja que el decret que ens porten avui a ratificació es va aprovar pel seu Govern el dia abans del Ple passat, és a dir del 20 de gener, en un ple en què es plantejava el retorn, precisament, de la paga extra del 2012 als treballadors i treballadores de la Generalitat. Intuïm que aquesta coincidència no és casual i que es buscava un efecte que aquest Govern ja assumia prou amb aquest increment de l'1 per cent per, a sobre, haver d'assumir també el retorn de la paga extra. Finalment, ho van assumir, allò, a l'últim minut, i salvats per la campana.

Per tant, han aplicat de manera estricta, directa, calculada i, a més, mal planificada, aquest decret. I diem «mal planificada» perquè sabem que en algunes empreses públiques fins fa dos dies no tenien notícia d'aquest decret, i per tant no havien pogut fer la previsió pressupostària per poder fer front a la despesa que comporta.

Per tant, constatem una vegada més la seva manca de sensibilitat cap als treballadors i treballadores de la funció pública. Ho constatem perquè vostès porten a terme una política de mínims en allò que fa referència als drets laborals, aplicant allò que els ve imposat a la Llei de pressupostos generals de l'Estat i perdent l'oportunitat no tan sols d'aplicar increments més justos i majors, sinó, fins i tot, que aquests increments poden venir limitats per les normes generals de l'Estat, allò que a vostès els agrada tant de dir, que és culpa de Madrid, però dèiem que perden l'oportunitat de recuperar altres drets laborals, com per exemple els dies de permís.

Però tampoc podem oblidar l'actuació del Partit Popular al Govern de l'Estat, que si va aprovar aquest increment de l'1 per cent va ser perquè precisament el 2015 tenien les eleccions generals a tocar.

Per tant, no veiem predisposició ni del Govern de Madrid, del Partit Popular, ni tampoc del de la Generalitat per retornar als treballadors i treballadores de la funció pública el que els correspon, sinó més aviat un tacticisme polític partidista, per un costat, i el compliment estricte de la legalitat, per l'altre.

Hem de recordar que els treballadors i treballadores de la funció pública porten cinc anys amb el sou congelat; per tant, és la primera vegada que en aquests cinc anys veuen un petit augment en la seva nòmina. Tot i ser així, és important recalcar tres punts.

Primer. No és un increment; després de cinc anys de congelació del sou es decideix aquest petit augment que no compensa de cap manera la pèrdua de poder adquisitiu que han patit els últims anys, sobretot els treballadors i treballadores de la Generalitat de Catalunya, que han hagut d'afegir a les retallades de l'Estat sobre tota la funció aquelles que han patit pel Govern de la Generalitat; per exemple, la paga extra del 2013 i del 2014. Hem de tenir en compte que la pèrdua de poder adquisitiu per aquests cinc anys de congelació de sou volta el 30 per cent, i que és evident que aquest 1 per cent no compensa de cap manera aquesta pèrdua.

En segon lloc, és un reintegrament parcial. És parcial perquè no es fa un reintegrament del total de la pèrdua del salari que han patit en els darrers anys. Per això, no diem que és un increment, sinó que reintegrem part del deute que les administracions tenen amb els treballadors i treballadores ja siguin de l'Estat o de la Generalitat.

A títol anecdòtic, dir-los que aquest 1 per cent representa un increment d'uns cinc a set euros mensuals de mitjana per treballador/treballadora. La xifra ens dóna una visió de

què pot significar per a cadascuna d'aquestes persones aquest increment. I, com deia, és evident que de cap manera no compensa la pèrdua de poder adquisitiu d'aquests cinc anys.

I en tercer lloc, es fa sense interessos. Malgrat aquest reintegrament parcial que es fa del sou pendent, no es calculen els interessos que aquest sou pendent hauria d'haver meritat durant tot aquest temps. I, per tant, caldria que el seu Govern reconegués el deute i aquest es reintegrés amb interessos.

Mirin, el personal de la Generalitat ha estat un dels col·lectius més castigats i al qual s'ha demanat més esforços a través de les retallades que han patit des del 2012, tant per part de l'Estat com per part de la Generalitat. Esperem que l'augment d'aquest 1 per cent sigui el primer pas per recuperar la pèrdua que han tingut durant els darrers cinc anys. De la mateixa manera que esperem que la proposta de resolució aprovada en el passat Ple, el del 20 de gener a què em referia abans, es compleixi i es comenci a retre justícia, així com que es reconegui el deute pendent.

I això els ho diem perquè han aparegut algunes notícies en el sentit que membres del seu partit o propers al Govern han manifestat que va ser un error votar de manera favorable, precisament, la proposta de resolució a què fèiem referència abans, la del passat Ple. Esperem que aquestes informacions aparegudes es quedin en simples especulacions i que, realment, aquesta resolució s'acabi complint.

Finalment, hem de dir que es fa molta demagògia amb les retallades als treballadors i treballadores de la funció pública. Vam contemplar, perplexos, com en el passat Ple la CUP va dir que abans de lluitar per millorar les condicions dels funcionaris caldria augmentar la PIRMI o altres ajuts socials.

Mirin, nosaltres estem totalment d'acord, no podria ser d'altra manera, a millorar els ajuts socials a qui viu en una situació més vulnerable, als qui viuen en situació de pobresa, evidentment. I saben que hem demanat reiteradament la celebració d'un ple de pobresa en aquesta cambra, un ple en què es poguessin prendre les mesures concretes per millorar la situació de tantes i tantes persones i que Junts pel Sí i la CUP, tot sigui dit de passada, han anat frenant tant com ha estat possible.

Però en cap cas la voluntat de millorar la vida de les persones en pitjor situació, en cap cas, pot contraposar-se a no reintegrar als treballadors i treballadores de la funció pública els deutes pendents que la Generalitat té amb ells. Els metges i les metgesses, els membres del Cos de Bombers, els policies, els mestres, els funcionaris de l'Administració en general, s'aixequen cada matí, fan la seva feina, aconsegueixen la seva tasca adequadament i tenen el dret a cobrar per la feina que desenvolupen. Dir una altra cosa és fer demagògia barata i posar-se al costat de la dreta més neoliberal.

Vicepresident, senyores diputades, senyors diputats, com hem dit, als treballadors i treballadores de la funció pública de Catalunya, se'ls ha exigint un esforç superior a d'altres col·lectius durant els últims anys. Esperem que aquest sigui el primer pas per revertir aquesta situació. I amb aquesta confiança el nostre grup votarà a favor de la ratificació.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Marc Vidal, de Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, vicepresident, conselleres, diputades, diputats, tinguin vostès un molt bon dia, o bon migdia. Bé, aquest punt, ja s'ha dit, ha de servir per ratificar el primer decret llei aprovat pel Govern en funcions aquest mes de gener, que té relació amb l'increment de l'1 per cent de tots els conceptes retributius del sector públic de la Generalitat de Catalunya i de l'increment... No era en funcions, ja era Govern; el primer, rectifico públicament: era el primer decret aprovat per aquest Govern. I també l'increment en la disposició addicional del 0,25 de les seves pensions.

És un decret llei essencialment tècnic, perquè, en no tenir pressupostos, ni tan sols, pel que sembla, perspectives immediates de tenir-los, i, en canvi, sí que tenint una llei de pressupostos de l'Estat des del mes d'agost, si no m'equivoco, que inclou aquests increments en tots els àmbits indicats, l'única manera de poder complir amb ells és fer un decret llei específic que els contempli. Ja s'ha dit, eh? És a dir, en el fons és conseqüència, deixin-m'ho dir així, dels seus jocs de palau, que ens han portat a tenir paralitzada

gairebé quatre mesos la tasca legislativa d'aquest Parlament i del control del Govern. És a dir, mentre vostès feien retòrica inflamada i els problemes de la gent anaven creixent..., o, dit d'una altra manera, si haguéssim anat per feina, segurament avui no ens hauria calgut portar a ratificació aquest decret perquè ja estaria inclòs en uns nous pressupostos, no? Ho suposo, eh? Però, en fi, les coses gairebé sempre són com són i no com ens agradaria que fossin, i, per tant, cap problema.

Dir, d'entrada, que hi votarem a favor. Hi votarem a favor perquè no podem deixar sense aquest increment, encara que sigui minso, encara que sigui escanyolit, escadusser, raquític, ni els treballadors ni les treballadores del sector públic que depenen de la Generalitat, ni les seves pensions públiques.

Però també dir d'entrada que demanarem, senyora presidenta, que es tramiti com a projecte de llei perquè creiem que valdria la pena poder-hi incloure algunes reserves i algunes millores. I intento explicar per què.

Mirin, curiosament, tal com he dit, aquest és el primer decret de l'any –l'1, 1/2016– i és el primer decret de la no-desobediència i de la no-desconnexió que aprovarà aquest Parlament. Diguem-ho així. És a dir, és el primer decret que explica que, malgrat tots els cants de sirena, quan es tracta de diners no juguem amb les paraules i reconeixem allò que és obvi: és que seguim sotmesos a les directrius del Govern espanyol.

Perquè, és clar, a veure, vostès van acordar desobeir moltes coses fa un parell de mesos, no? Ja posats a desobeir, doncs, vostès haurien pogut decidir apujar les pensions d'acord amb l'IPC, com es feia abans que els amics del Partit Popular rebentessin els pactes de Toledo amb la seva reforma de les pensions, o haurien pogut decidir que incrementaven el salari de la funció pública un 4, un 5 o un 6 per cent, bé, ho haurien pogut..., o un 10, o un 65 –sí?–, per començar a recuperar una mica el poder adquisitiu perdut. Estem parlant de desobediència, no? Fixi's que el poder adquisitiu està perdut, des del 2010, entre el 23 i el 44 per cent en el sector públic, depenent una mica de l'antiguitat dels funcionaris.

A veure, naturalment, és obvi que vostès han entrat en raó i han decidit obeir la Llei de pressupostos de l'Estat espanyol, que és norma bàsica i que obliga a l'increment de l'1 per cent de les retribucions bàsiques de tots els funcionaris i funcionàries, i a aquest famós 0,25 de les seves pensions.

Per tant –ja els vaig dir l'altre dia que jo era malpensat, eh?–, mai sabrem si aquesta obediència a la norma espanyola es fa perquè encara no s'atreveixen a començar a fer trencadisses o, senzillament, ho fan de grat perquè en el fons ja els va bé la migradesa dels increments dels nostres funcionaris, perquè això serveix magníficament com un element de regulació social. No ho sabrem; no ho podran demostrar. Esperem que el dia que comencin a atrevir-se a desobeir no els surti de dintre l'esperit ocult de la Convergència dels negocis del 3 per cent i no comencin a desregular tal com han fet altres vegades alguns elements bàsics del sistema de protecció que tenim establert. Esperem que, quan comencin a desobeir, no comencin precisament per aquí.

I dic això perquè vostès saben que tenen competència en el complement específic dels funcionaris. Per tant, fins i tot sense saltar-se del tot la llei, podien haver negociat amb el representants sindicals i haver decidit un increment superior, en aquest complement. O podien haver decidit no pagar-lo, com algun ocellet m'havia insinuat que havien inicialment pensat de fer. Al final, no, eh?; han posat seny i han fet el mateix que faran la resta de l'Estat.

Vostès saben que tots els governs, tots –tots–, han utilitzat històricament els salaris dels funcionaris i funcionàries per quadrar els comptes. És el camí més fàcil –és el camí més fàcil. I, si ho repassem històricament, els González, els Aznar, els Zapatero i els Rajoy han congelat salaris o els han retallat directament. I tots els governs catalans –i dic «tots», eh?, per no distingir ningú– han acabat acatant la norma bàsica.

També saben vostès, segurament, que no és només aquest, el de quadrar els comptes, l'objectiu que es té, ni és només aquesta la utilització que es fa dels salaris dels centenars de milers de treballadors i treballadores que depenen dels pressupostos, sinó que també històricament la pressió salarial a la baixa de la funció pública ha tingut un efecte alligador o un efecte mimètic en la pressió a la baixa que s'exerceix en la negociació dels convenis col·lectius dels diferents sectors de la producció. Això s'ha produït històricament així.

I estem precisament en un moment on tots els economistes assenyats, que en queden encara uns quants, reconeixen que en el tema salarial ens hem passat de frenada. Especialment, sobretot, pels efectes, vostès ho saben, de la maleïda reforma laboral, que es va..., el seu àlter ego al Congrés, diguem-ne, del Congrés dels Diputats, va votar-hi a favor –dic «l'àlter ego» perquè no sé mai on acabar-los d'ubicar actualment, no?–, i que ha servit, bàsicament, per fer una devaluació interna del país, rebaixant salaris. I aquests... (*veus de fons*) dic «l'àlter ego», sí, sí..., això és una cosa diferent, doncs, l'àlter ego, exacte, sí.

Clar, aquests economistes el que fan és recomanar empènyer els salaris a l'alça per dinamitzar l'economia i per generar ocupació –suposo que hi estarem d'acord. Per tant, aquest és un objectiu que aquest Govern, suposo que es plantejarà o, com a mínim, crec que s'hauria de plantejar seriosament.

I aquí –i disculpin tota aquesta retòrica– és on entra la demanda que he fet de tramitació com a projecte de llei. És a dir, si és cert que l'increment salarial dels funcionaris serveix d'efecte multiplicador per les taules salarials dels diferents convenis, si és cert que aquest és un element imprescindible per començar a pensar a recuperar l'economia com un element que generi ocupació, doncs, aprofitem per establir, malgrat l'1 per cent, la voluntat de recuperar el poder adquisitiu perdut al nostre sector públic aprovant l'establiment de negociació d'un calendari temporal que ho reconegui. En el fons, no seria res més que concretar, en forma d'articulat en llei, l'acord a què vam arribar al Ple passat respecte dels increments salarials i d'un cert calendari per a tot el sector públic, però també perquè pugui servir d'efecte crida per a l'inici de la recuperació salarial en tots els sectors.

Tal com hem dit, vostès han hagut de publicar aquest decret, perquè teníem els pressupostos prorrogats, i, per tant, calia donar forma de llei a aquesta variació si ens volíem ajustar a la Llei de pressupostos de l'Estat, i perquè si haguéssim tingut pressupostos, això ja estaria inclòs. Doncs, bé, jo crec que m'haurien..., haurien de pensar-se o haurien de respondre dues preguntes: una, tenim alguna seguretat que aviat tindrem nous pressupostos? És clar, ho dic perquè abans hi ha hagut una discussió que..., no ho sabem. Dues: tenen vostès la voluntat de treballar per recuperar, en general, el poder adquisitiu perdut?

Vistes les discussions d'abans sobre quan tindrem els pressupostos i fins a quan durarà aquesta pròrroga, ens podríem trobar que durés més d'allò que tots plegats desitjaríem. I és aquí on nosaltres demanem que tinguem a punt la bena per si hi ha ferida. No posem la bena davant de la ferida, sinó que la tinguem a punt per si hi ha ferida, que donem rang d'articulat a una llei amb la voluntat de recuperar una part del salari perdut als darrers anys, per si triga massa una llei de pressupostos catalana que ho pogués incloure explícitament; però també, per donar aquest missatge que ja he dit, nítid, als treballadors i treballadores del país, que realment vostès estan disposats a legislar a favor d'aquesta recuperació salarial.

Per tant, en el fons, el que pretenem des de Catalunya Sí que es Pot, amb aquesta sollicitud, és fer-los un favor: és donar-los a vostès l'oportunitat de demostrar que, tenint com tenim un conseller d'Economia i vicepresident d'un partit que porta el nom d'Esquerra i una consellera, que ara no hi és, de Treball, que també i, a més a més, és sindicalista, ara tenim un govern que no ho portarà només en el nom de procedència d'alguns consellers, sinó que treballarà per a la immensa majoria de la població, que reclama feina i millors salaris, i no per als mateixos de sempre que han portat molts de beneficis en aquests anys de crisi acumulats.

En fi, senyor president, senyor vicepresident, ho deixem a les seves mans.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Doy la bienvenida a los representantes sindicales que nos acompañan. Honorables *consellers*, señoras y señores diputados, nos propone el Gobierno de la Generalitat que decidamos sobre la validación o derogación del Decreto ley 1/2016, de 19 de enero, de aplicación de un incremento retributivo de un 1 por ciento para el personal del sector público de la Generalitat de Catalunya para el 2016.

Decreto ley que, evidentemente, validaremos desde el Grupo Popular, pues, con esto no hacemos sino apoyar las medidas que el Gobierno de España del Partido Popular ha puesto en marcha para empezar a devolver a los españoles al menos una parte del esfuerzo que colectivamente hemos asumido para encarar y superar la crisis económica que nos ha asfixiado a todos estos últimos años. Todos hemos sufrido y hemos perdido con la crisis, también los empleados públicos que, a pesar de tener garantizado su puesto de trabajo, han visto su salario y sus prestaciones recortadas.

Hay que recordar que en 2010 Zapatero bajó un 5 por ciento el sueldo a los funcionarios. Los años siguientes, el Partido Popular no bajó los salarios públicos pero sí los congeló. Además, con carácter extraordinario y reversible, y esto es importante, retuvo una paga extra en el 2012. Ya tratamos este tema hace dos semanas en el Pleno anterior, y ya comentamos cómo el Gobierno de la Generalitat aplicó a sus funcionarios los recortes estatales y mucho más: aplicó otra bajada de sueldo del 5 por ciento en 2012 y recortó dos pagas más, la del 13 y la del 14.

Es decir, la Generalitat penalizó a sus funcionarios extraordinariamente, amparándose en un presupuesto insuficiente pero que no parece tan escaso como para mantener, como ya dijimos en el Pleno pasado, el sector público más pesado, más caro y más ineficiente de toda España: cuatrocientos entes públicos pagados con nuestros impuestos. Unos, ineficientes; otros, sobredimensionados en plantilla y en sueldos; otros, sin competencias; otros, duplicados. La mayoría, innecesarios, y más en momentos de necesidad y de urgencia económica y social. Un derroche de dinero público que la propia Sindicatura de Cuentas denuncia en sus informes y que queda enmascarado en todo lo que nos cuesta este sector público: 8.000 millones de euros al año. Y fíjense si se podrían liberar recursos públicos si se recortara aquí.

Miren, para comprobar la deficiente, poco transparente y dudosa gestión de todos estos entes, no hay más que repasar el índice de los informes de Sindicatura de Cuentas, que saben que es el órgano fiscalizador del sector público en Catalunya, y hojear cualquiera de los informes sobre cualquier fundación, consorcio, empresa o entidad de derecho público que aparece en el índice de Sindicatura. En la propia web del Parlament tienen el índice de los informes y los pueden consultar.

No ha sido, por tanto, especialmente afable la actitud de la Generalitat hacia sus funcionarios durante los peores años de la crisis, y tampoco ahora, que parece que hemos pasado lo peor, está priorizando la Generalitat a su propio personal. Ya comprobamos en el Pleno pasado que solo manteniendo una actitud firme, manteniendo la unión sin fisuras de los sindicatos y de toda la oposición parlamentaria, desde el Partido Popular a la CUP, conseguimos arrancar al Gobierno un compromiso medianamente aceptable para que no hiciera otra cosa que lo que le tocaba, que es cumplir con los decretos estatales y devolver a los funcionarios el 50 por ciento de la paga del 2012, además de derogar el injusto y torticero Acuerdo de gobierno 33/15, que recuperó el recorte del 5 por ciento y que ya saben, como expliqué en el Pleno pasado, que está anulado por un tribunal catalán que lo califica de fraude de ley.

Lo cierto es que al Gobierno de la Generalitat no le cabe otra opción en este ámbito que aplicar los decretos estatales como normativa básica que le obliga con carácter vinculante. Decretos y normativa básica que la Generalitat aplica con escrupulosa diligencia cuando le han permitido recortar y, además, echarle la culpa a Madrid, pero que no son tan de su agrado cuando a lo que le obligan es a devolver sueldos y prestaciones. No hay más que ver la pereza y la escasa diligencia que nos mostró la Generalitat en la aplicación de los decretos de devolución de la paga de 2012.

De momento tenemos el 50 por ciento de la paga más o menos garantizada; ahora, del 50 por ciento restante y de las pagas del 13 y del 14, nada de nada. De hecho, no hay que ser muy audaz para intuir que si el Estado no hubiera incorporado la subida del 1 por ciento en su Ley de presupuestos para 2016, ley orgánica y vinculante para la Generalitat, hoy no estaríamos debatiendo y votando este decreto ley. Porque el Gobierno de Artur Mas ya había prorrogado los presupuestos de 2015 y no había revertido ni uno solo de los recortes.

Lo cierto, lo que nos gustaría, es que este Gobierno de la Generalitat se aprendiera y aplicara que el Estado ya ha dado por terminado el ajuste que han sufrido los funcionarios españoles desde el 2010, incluidos los catalanes. En julio pasado, el ministro Mon-

toro ya informó a los sindicatos de que, a finales de 2015, los funcionarios cobrarían el segundo 25 por ciento de la paga del 2012 y de que, en 2016, cobrarían el 50 por ciento restante, que la tasa de reposición de servicios esenciales subía al cien por cien, y en el resto de servicios al 50 por ciento. Y que los salarios se descongelaban y subían al 1 por ciento. Lamentablemente, en Cataluña, sufrimos por culpa de la Generalitat un doble agravio en relación a los funcionarios de otras comunidades.

Por una parte, nuestro Gobierno autonómico ha retrasado y entorpecido en lo posible cualquier recuperación salarial. Y, por otra, lo que desde el Estado se planteó como una retención excepcional y reversible de una paga y un año, la Generalitat lo aplicó como un recorte de una paga durante tres años. La conclusión es que no podemos esperar que la Generalitat devuelva nada más a los funcionarios, ni el 50 por ciento de la paga del 12, ni las pagas del 13 y el 14, si no actúa la presión política y sindical, y por nuestra parte cuenten con ello.

En definitiva, y por las razones expuestas de aplicación y acato de la normativa básica, cosa normal en cualquier país democrático, también por defensa de la justicia, de la estabilidad del buen gobierno y del sentido común, apoyaremos este decreto. Pero lo validamos por su objetivo y su contenido y no por su forma, que rechazamos absolutamente.

Y es que, miren, las leyes se redactan con vocación de universalidad. Y cuando un gobierno elabora y redacta una ley, lo que está realizando es una función que se dirige a toda la población. Por eso, a pesar de que se elabore bajo premisas políticas, la ley debe preservar la imparcialidad partidista, se tiene que redactar con pretensión de bien común, de interés general. Una ley no debe contener en su preámbulo opiniones partidistas que lógicamente no son compartidas por toda la población. El incluir opiniones o valoraciones políticas en una ley es una intromisión ilegítima que un buen gobierno no debe permitir. Es un comportamiento impropio, es un abuso de la labor legislativa que tiene atribuida la Generalitat. Es una actuación que degrada el prestigio legislativo de la Generalitat, y esto es una cosa que nos perjudica a todos.

En el caso concreto de las opiniones políticas que están incorporadas en este preámbulo, es especialmente grave porque no se está fomentando sino la discordia, la crispación y la cultura del enfrentamiento. Y esta ha sido la estrategia política de la Generalitat, pero no es compartida, ni es positiva, ni favorece la concordia. La estrategia del enfrentamiento y la ruptura, que ha puesto en marcha la Generalitat, ya ha sembrado la discordia y la división entre los catalanes, entre los españoles, en las familias, con los amigos. Nosotros creemos que esto es una dinámica perversa y negativa que solo ha aportado crispación y no ha solucionado ni uno solo de los problemas que tenemos los catalanes.

Nos resulta, por tanto, penoso y rechazable que la estrategia de crispación impregne también nuestra legislativa autonómica degradándola, como les he dicho, introduciendo un debate político en un ámbito en el que los que no estamos de acuerdo no nos podemos defender. Es una imposición autoritaria y negativa, es un abuso impropio de un gobierno que debe actuar de buena fe, con lealtad institucional. Y es una falta de respeto hacia los millones de catalanes que pensamos que si hemos llegado hasta aquí no ha sido por ningún complot perverso y malintencionado del Estado, sino por la deficiente gestión de los recursos públicos, el derroche, las duplicidades, el clientelismo, el ejercicio de competencias impropias y la incompetencia financiera de los últimos gobiernos de la Generalitat. Y todo esto unido a un modelo de financiación insuficiente aprobado por Zapatero y bendecido por Mas y por Montilla. Porque hay que reconocer que otras comunidades mal financiadas, como Madrid o Baleares, no tienen ni de lejos los problemas financieros que tenemos. Algo tendrá que ver el Gobierno autonómico aquí.

Este preámbulo, por tanto, es desconsiderado e irrespetuoso con esta parte de la sociedad catalana, que no está sino por la concordia y por la imparcialidad de las leyes e instituciones. También es desleal e irrespetuoso con el Gobierno del Estado y también con el resto de los españoles, y por estos motivos consideramos que no deberían haberse incorporado en este decreto ley, en el preámbulo, algunos párrafos.

Pedimos a la Generalitat que actúe en adelante con mayor cautela, respeto y lealtad institucional, porque creemos que solo así se podrá garantizar un espacio de convivencia donde quepamos todos y donde todos nos podamos sentir respetados y considerados.

Muchas gracias, presidenta, *consellers*, señoras y señores diputados.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Joan Garriga, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Joan Garriga Quadres

Presidenta, diputats, el Govern, bé, en primer lloc, manifestar la meua sorpresa pel posicionament variable que tenen alguns grups parlamentaris davant l'excepcionalitat de no tenir uns pressupostos o davant les pròrroques, sigui un cas o sigui un altre; és curiós, però bé, així està el tema i així l'hem d'acceptar, no?

L'altre és dir: el decret que avui tractem, evidentment, com s'ha dit, fa referència a l'aplicació de l'increment retributiu de l'1 per cent per al personal del sector públic, és a dir, una pujada de l'1 per cent als treballadors i treballadores dels serveis públics, cosa que de fet ja s'aplica des de l'1 de gener, i com a resultat de l'aprovació, que també s'ha dit, dels pressupostos generals de l'Estat; no per gràcia de l'Estat, sinó perquè hi han uns pressupostos aprovats a corre-cuita i en termes electoralistes en el seu moment.

Com llegim en el preàmbul, la possibilitat d'absorbir amb crèdits pressupostaris consignats per al 2015 amb pròrroga per al 2016 la despesa que representa aquest increment retributiu fa possible, doncs, que avui puguem implementar o es pugui implementar aquesta mesura, donada la situació de pròrroga pressupostària que afecta la Generalitat.

De fet, doncs, estem validant o se'ns demana validar un decret que té efectes des d'1 de gener i que afectarà més enllà, inclús, de l'exercici del 2016; un fet important, tot i que segurament..., o de la mateixa incidència que la proposta de resolució sobre la recuperació de paga extraordinària que vam debatre en el Ple, en el darrer Ple i que, d'alguna manera, conjuntament amb aquesta aprovació d'avui, d'alguna manera, encara que sigui amb una mesura molt mínima, és una reversió de les retallades que han sofert els treballadors i treballadores de l'Administració pública.

Malgrat tot, ho dèiem llavors, i ho volem dir ara, i ho direm sempre que faci falta, i no ens fa por que ens diguin demagògics per això, no es pot fer un ús polític i partidista d'assumptes clau que mereixen un abordatge nacional, però tampoc volem deixar de tractar qualsevol increment de sectors importants de la nostra població fora del marc global en què es troba el conjunt de la classe treballadora –ho direm sempre que calgui–, perquè hem d'anar molt en compte amb això, perquè hi ha gent que ho està observant, tot això.

I el marc en què es troba el conjunt de la classe treballadora del país és un marc, com tots bé sabeu, de precarietat, de rebaixes de salaris generals, de plagues d'ERO, que han sacsejat el món de la petita empresa; de reformes laborals que han liquidat drets bàsics, i que han portat la mateixa contractació laboral a la precarietat. I tot això la gran majoria de treballadors ho han suportat fora de la institució, fora de la regulació de pressupostos, i molts, massa cops, molts, fins i tot fora de l'interès d'organitzacions polítiques i sindicals. I ho han suportat i ho estan suportant a la intempèrie. I fora de les institucions, senyors diputats i diputades, fora de les regulacions i fora de les complicitats d'organitzacions polítiques i sindicals, fa fred, molt de fred. I això no és demagògia. I a nosaltres no se'ns podrà acusar, com s'ha acusat ara aquí, de demagògics, perquè nosaltres no hem estat responsables, eh?, de retardar el Ple de pobresa ni situar aquest en el calendari dels interessos electorals d'alguns grups parlamentaris.

Votarem, doncs, a favor del decret, a favor d'aquest increment, petit, perquè ens sembla que votant a favor d'alguna manera també votem a favor del sector públic; un sector, que el volem, un sector públic, que el volem potent, lluny de retallades, lluny d'amortitzacions de llocs de treball, per deixar de ser absorbit i malvenut a empreses privades; un sector públic amb ràtios que permetin que treballin per l'objectiu d'una administració eficient i eficaç amb la perspectiva d'assegurar una societat més justa i més equitativa; un sector públic que, com deia el company Benet Salellas en aquest mateix faristol fa quatre dies, sigui el contrafort capaç de contrarestar les lògiques del mercat; un sector públic, en definitiva, que sigui un objectiu absolutament estratègic i prioritari, perquè més igualtat equival automàticament a menys problemes socials i perquè el moll de l'os no és el que es té sinó com es reparteix.

I farem nostre i ho posarem en qualsevol taula de negociació, sempre que puguem i que calgui, no només recuperar el poder adquisitiu dels treballadors de l'Administració pública, sinó la necessitat de fixar un topall de màxims i un altre de mínims en els salaris o pagues que gestioni l'Administració amb l'objectiu que la desproporció existent

entre els sous més alts i els més baixos es redueixi dràsticament per aconseguir una distribució salarial equitativa.

El debat, per tant, avui, també ens ofereix i ens indica coses. I s'han dit aquí. I alguns grups parlamentaris inclús s'han queixat que algunes d'aquestes coses s'insinuessin tímidament en el preàmbul del decret.

En primer lloc, ens indica el grau de migradesa d'acció política que tenim i que posa en qüestió permanent la capacitat legislativa d'aquest Parlament i l'acció política del Govern de la Generalitat. No per conegut hem de deixar de dir-ho i de dir-ho públicament cada cop que convingui: la capacitat que teníem era poca i greument condicionada; la que tenim avui és nul·la, intervinguda i sota el que l'Estat ens dicta constantment que cal fer i sota uns pressupostos prorrogats.

Per tant, Govern, teniu dos camins a treballar i dues realitats de què creiem que cal desempallegar-nos si no volem viure prorrogats en el temps i, per tant, sumits no només en el segrest polític, sinó migrats en l'exclusió econòmica.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Lluís Guinó, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Honorable president, vicepresident, consellers, diputats i diputades, la meua intervenció es focalitzarà fonamentalment en tres aspectes. Un, el que té un caire clarament objectiu i que respon a la necessitat de donar compliment a l'acord dels pressupostos generals de l'Estat. Per tant, aquells grups parlamentaris que expliquen, justifiquen habitualment la necessitat de complir l'estricta legalitat estaran satisfets; complim amb una prerrogativa que tenen els pressupostos generals de l'Estat des d'una perspectiva d'homologació de tot el funcionariat públic. I, per tant, complirem amb aquesta proposta d'increment que va ser simplement dir que l'increment es computava com a màxim en l'1 per cent per al sector públic. Per tant, des d'aquesta perspectiva ho complim, hi insisteixo.

El diputat Vidal parlava de desobediència; he descobert un gran desobedient avui amb la seva intervenció. Tindrà temps segurament per demostrar aquesta desobediència en altres moments d'aquesta legislatura. Però, en tot cas, el que fem avui, hi insisteixo, com que el que ens interessa és que els funcionaris puguin cobrar aquesta paga des de l'1 de gener, és complir no només amb una explicació tècnica d'aquest decret... Vostè ha dit: «És que és un decret tècnic.» Doncs, nosaltres pensem que, més enllà de la tècnica –que després farà referència sobretot a les qüestions de caire formal que fan que es puguin portar a terme aquest decret llei–, les condicions que el justifiquen, el caràcter urgent i el caràcter extraordinari, sí que és cert que hi ha una voluntat política al darrere d'aquest increment, que és que nosaltres realment creiem que els funcionaris necessiten, en primer lloc, entrar en una dinàmica de reversibilitat a què ens hem compromès pel que fa a les retribucions; en segon lloc, des del mes de gener d'enguany, poder cobrar aquest increment de l'1 per cent, i, en tot cas, creure fermament que aquest és un país que necessita un funcionariat motivat i una administració pública eficient. I una part de l'eficiència, necessàriament, més enllà de la formació, és tenir unes retribucions justes i uns nivells salarials correctes.

Feia referència al que és necessari perquè un decret llei es pugui precisament aplicar i perquè el Govern ho pugui fer i ho pugui fer amb totes les conseqüències, i és que s'han de donar un conjunt de circumstàncies, urgents i extraordinàries, que es donen en aquest cas, per tal que els informes jurídics que d'alguna manera acrediten que aquest decret llei es pugui aprovar pel Govern i que pugui ser convalidat pel Parlament, doncs, es porti a terme.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, hi ha un compliment estricte del que són bàsicament els paràmetres de la necessitat d'aplicar aquest increment a partir d'un decret llei, entre altres coses perquè estem en pròrroga pressupostària.

Tinc un dubte, i és si els grups parlamentaris que han votat en contra de la pròrroga pressupostària en l'anterior... *(Veus de fons.)* Sí, sí, senyor Ordeig, és així. No sé fins a quin punt això és contradictori amb votar a favor precisament d'aquest decret llei, entre altres coses perquè aquest decret llei neix i deriva de la pròrroga pressupostària. Hi ha un mecanisme de contradicció que em fa l'efecte que l'havia de posar sobre la taula i

que s'ha de palesar perquè estem en seu parlamentària i és aquí on precisament s'han de fer palesar aquestes qüestions.

Més enllà d'aquesta contradicció, el que és cert és que en les intervencions, per exemple, del Partit Socialista, si un hagués escoltat la seva intervenció, hauria acabat assumint que votaven en contra del decret llei. Però això en política passa: crítiques de forma oberta i contundent una determinada política i, en canvi, com que saps que no podràs explicar als funcionaris que no has aprovat un increment de l'1 per cent, acabes votant a favor. Llavors jo el que demano des d'aquesta perspectiva també és certa coherència, que si un és crític, que és legítima la crítica, home, llavors que prengui la determinació legítimament que correspon, però que el discurs no sigui, des d'aquest punt de vista, contradictori, també.

Ja he insistit abans..., el senyor Vidal ha fet un discurs certament fonamentat en retreure que aquest Govern desobedient no portés a terme, precisament, per primera vegada, una desobediència formal davant l'Estat. La prioritat és que els funcionaris puguin, hi insisteixo, recuperar part de les pagues extraordinàries, i he insistit en el concepte i vam insistir molt en l'anterior legislatura en el que era concepte reversibilitat, que hi estem d'acord absolutament tots, em sembla, i, si no, ho veurem en l'elaboració i la tramitació dels pressupostos, i, per altra banda, també entenem que aquest increment s'havia de fer des de l'1 de gener. I no hi ha alternativa tècnica –i per això parlo de «tècnica»– legislativa que no sigui aprovar aquest decret llei i, a més a més, fer-ho amb certa rapidesa. Per tant, la seva proposta de posar a votació si s'ha de tramitar en projecte de llei o no en projecte de llei, entenem que, per la immediatesa, la necessitat i la urgència, s'entén que els vots a favor d'aquesta convalidació, des de la nostra perspectiva, legitimen perfectament l'aplicació d'aquest decret llei.

En darrer terme, i pel que fa a la intervenció de Ciutadans, els sícs crítics es poden fer sempre en política; de fet, hi ha grups parlamentaris que són especialistes en aquesta qüestió. Però, de tota manera, a mi em fa l'efecte que és perfectament possible que vostès aprovin, hi insisteixo, aquest increment de l'1 per cent i que siguin, també, d'alguna manera, o siguem capaços entre tots, dins de l'àmbit parlamentari, d'arribar a un acord de quins han de ser els increments salarials i retributius dels funcionaris, però en dues qüestions o en un context de cert realisme polític, que consisteix bàsicament a assumir també, tal com diu el preàmbul, que l'Estat, des d'un punt de vista econòmic, no compleix amb Catalunya. I això ho fa des de diferents perspectives, però en l'anterior legislatura de forma especial i de forma contundent: 57 milions d'euros en qüestions que tenen a veure amb ensenyament, amb el finançament de part de les llars d'infants de zero a tres. Aquests 57 milions d'euros venien de l'Estat i han deixat de venir. Per tant, això és afectar molt directament els pressupostos i sobretot les partides del Govern de la Generalitat, perquè, tal com li ha dit el vicepresident Junqueras, el pressupost de la Generalitat és un 88 per cent finalista. Certament, aquest Parlament i el Grup de Junts pel Sí aspira sincerament a poder decidir, de forma fins i tot quantitativa, però també de forma més qualitativa, els pressupostos del Govern de la Generalitat i els pressupostos del nostre país.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, també els convidem que fem un esforç a anar més enllà d'un pressupost clarament finalista i que ens permeti, perquè, de fet, coneixem les necessitats del país, que ens permeti, precisament, distribuir de la forma que el Parlament i el Govern decideixin com han d'anar aquests recursos arreu del territori.

En darrer terme, agrair-los la bona predisposició a l'aprovació d'aquest decret llei. Ja tindrem oportunitat de discutir-nos de forma emocional, tal com diu el vicepresident Junqueras, de forma correcta, a més a més, i així ho espero, en l'àmbit pressupostari. I els asseguro que, si no hi ha hagut pressupostos, és bàsicament perquè hi va haver eleccions i perquè, com està passant a l'Estat espanyol, vam necessitar temps per fer un govern. Per tant, des d'aquesta perspectiva, és obvi que podem aplicar tranquil·lament criteris anàlegs de comprensió, almenys, des d'un punt de vista polític.

El posicionament de Junts pel Sí serà favorable a la convalidació d'aquest decret. I, en tot cas, en el supòsit que es formuli la necessitat de votació pel que fa a la tramitació del projecte de llei, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Cridem a votació.

(Pausa. María José García Cuevas demana per parlar.)

Senyora diputada, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Gracias, por contradicciones.

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Se ha dicho aquí que era una incoherencia votar al decreto ley anterior y votar a favor de este, porque uno venía del otro. Hay que decir que esto es absolutamente falso porque el decreto anterior era prórroga presupuestaria, con la cual, en nuestro caso, estamos en desacuerdo, y este decreto ley nace –no tiene nada que ver con el anterior– como aplicación directa, y con toda la lealtad institucional que se espera de un gobierno democrático, de la normativa básica, de la ley orgánica que representa la Ley de presupuestos generales del Estado para 2016, aprobada por el Gobierno del Partido Popular.

Gracias, presidenta.

(Marc Vidal i Pou demana per parlar.)

La presidenta

Per què em demana la paraula?

Marc Vidal i Pou

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Marc Vidal i Pou

Ha dit dues vegades «Vidal», no sé si em toca un minut? *(Rialles.)* No? No, bé, és que tenia el senyor Guinó... Parlava també d'incoherència respecte del vot anterior i aquest..., no, miri si és coherent, que precisament la demanda que nosaltres fem de tramitar-ho com a projecte de llei va en relació amb l'expressió de vot anterior. Nosaltres..., el nostre vot anterior era: «Tenim garantia que la pròrroga sigui només tècnica?» No hi ha hagut garantia. I aquí el que estem dient: Com que no tenim aquesta garantia, tramitem un projecte de llei, que quedi garantit que aquest increment salarial del qual vam parlar estigui en aquest articulat de la llei. Per tant, és perfectament coherent.

Li agraeixo que no m'hagi dit que estic enfadat, perquè ja veu que avui he intentat somriure tant com he pogut, eh? *(Rialles.)*

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Atès que abans hi ha hagut tres diputats que han tingut problemes amb la votació, jo crec que ara, aquest cop, ens servirà per veure si funciona o no funciona. Em sembla que era la diputada..., l'Àngels Martínez, sí, eh? Ara anem..., votarem i ens dieu si funciona o no, eh?

Comença la votació. *(Pausa.)*

Són 132 vots a favor, cap abstenció i cap vot en contra.

En veuen 131 perquè la senyora Granados té un vot delegat.

(Pausa. Remor de veus.)

Farem la declaració. *(Veus de fons.)* No, vam dir la declaració, fem la declaració... *(Remor de veus.)* Sí, perdó, hi ha hagut algú a qui no li ha funcionat la votació? *(Pausa.)* Doncs ja ho mirarem, eh? Ja ho mirarem, d'acord.

D'acord amb l'article 155.4 del Reglament, un cop ha estat validat el decret, pregunto a la cambra si algun grup parlamentari vol que es tramite aquest decret llei com a projecte de llei? *(Pausa. Veus de fons.)* D'acord.

Doncs, ateses les peticions formulades, procedirem a la votació d'aquest decret llei, si s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. *(Pausa.)*

Comença la votació. *(Pausa.)*

Senyora Granados, el sentit del vot? *(Pausa.)* Sí? D'acord.

Per tant, el resultat és 53 a favor, sí; 60 nos, i 20 abstencions.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 155.4 del Reglament, el decret llei ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Declaració del Parlament de Catalunya de suport als drets dels refugiats

401-00003/11

A continuació, llegirem ara una declaració del Parlament de Catalunya, de suport als drets dels refugiats. Prego al secretari, senyor Nuet, que llegeixi la declaració.

El secretari tercer

Gràcies, presidenta.

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport als drets dels refugiats.»

El Parlament de Catalunya, compromès amb els valors universals de democràcia, justícia i llibertat, denuncia el drama humà que viuen milers de persones, especialment els infants, que fugen dels països d'origen en situació de conflicte, a la recerca d'una vida i un futur millors.»

El Parlament mostra estupor i indignació per la desaparició de més de deu mil infants refugiats denunciada per la Interpol i considera necessària una acció coordinada dels estats per a trobar-los i retornar-los a llurs pares o tutors.»

Finalment, el Parlament vol palesar solemnement el seu rebuig de les pràctiques confiscadores dels béns privats dels ciutadans que arriben a Europa a la recerca de refugi i supervivència, i també el rebuig de les disposicions intimidatòries que les emparen.»

Palau del Parlament, 3 de febrer de 2016.»

La presidenta

Gràcies.

Procediment per a elegir cinc membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants

284-00010/10

El cinquè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir cinc membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants. Procedim, doncs, a la designació.

D'acord amb l'article 77 de la Llei 24/2009, del 23 de desembre, del Síndic de Greuges, han estat presentades cinc candidatures per a cobrir les cinc places vacants.

Prego al secretari tercer, senyor Nuet, que done lectura de les candidatures.

El secretari tercer

Gràcies, presidenta. Llegim la proposta de candidats: «El senyor Ignasi Puig Ventalló, a proposta del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya; la senyora Núria Cuxart i Ainaud, a proposta del Consell de Col·legis d'Infermeres i Infermers de Catalunya; la senyora Rosa Maria Servent Pedescoll, a proposta del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona; la senyora Noemí Pereda Beltrán, a proposta del Grup de Recerca en Victimització Infantil i Adolescent de la Facultat de Psicologia de la Universitat de Barcelona, i el senyor David Bondia García, de l'Institut de Drets Humans de Catalunya.»

La presidenta

Atès que el nombre de candidatures presentades és igual al nombre de llocs a proveir, d'acord amb l'article 99.3 del Reglament, es pot aprovar per assentiment aquesta delegació? *(Pausa.)* Queden designades, doncs, les persones citades anteriorment.

Paraules de comiat com a diputat d'Oriol Amorós i March

I abans de suspendre la sessió, dono la paraula al diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. No els entretindré gaire temps, entenc que volen dinar, però avui és el meu últim dia en aquest Parlament, almenys en aquesta legislatura, i em sembla que per temps, i volia aprofitar l'oportunitat que m'ha donat la presidenta per agrair-los, a tots vostès, el treball que hem pogut fer conjuntament, sobretot en legislatures anteriors –aquesta ha començat a caminar una mica més tard–, i per agrair-los, sobretot, el to amb què hem tingut aquesta col·laboració, moltes vegades amb discrepàncies, amb discrepàncies fortes, però sempre –sempre– amb molt de respecte.

Vaig a la porta del costat, a treballar amb l'equip de la consellera Bassa, que m'ha fet l'honor de treballar amb temes com el que acabem de parlar en la declaració, i, per tant, des de l'executiu, espero el seu control i espero el seu impuls. I, per tant, seguirem treballant plegats i seguirem col·laborant.

Vull donar les gràcies al meu partit i als ciutadans, també, que l'han recolzat, i a la candidatura de Junts pel Sí, per haver tingut l'honor de servir en aquest Parlament i també per poder-ho seguir fent ara des del Govern. I aprofito per dir, molt breument, però per anunciar, perquè crec que s'ha de fer, quina és la meua idea de la política, que defenso des d'aquest Parlament i que defensarem sempre.

Volem una política que fixi horitzons, que els debati, que els dialogui, que els discuteixi, que els qüestioni, el que sigui, però que tingui horitzons i que els expliqui. La política sense horitzons pot derivar en pur cinisme. El meu estat, el de la llibertat, el de la llibertat republicana, la llibertat de les persones. Que ningú sigui prou feble com perquè algú el pugui fer agenollar, que ningú sigui prou fort com perquè pugui fer agenollar ningú; aquest ha estat el meu horitzó. També el de la llibertat com a causa de Catalunya, amb la màxima del president Companys: «Allà on sigui que es lluiti per la llibertat, allà hi serà Catalunya.»

Segon, una política coherent amb aquestes conviccions i, per tant, coherent amb els principis que defensa i que anuncia, però jutjada pels seus actes. Conviccions sense actes és pura estètica, actes sense conviccions és pur cinisme. Per tant, aquest diàleg entre les conviccions i l'ètica de la responsabilitat, que deia el clàssic, i pel que serem jutjats, que és per les conseqüències dels nostres actes i per si hem fet actes per transformar i millorar la nostra societat o no..., és el que realment ens jutja.

I un tercer ingredient –i acabo–, una política feta de prop. Els polítics no som nosaltres, els polítics som tots els ciutadans, la política que té sentit és la que fan els ciutadans, la idea de ciutadania que té plenitud democràtica és la de persones iguals en drets i en deures i compromeses amb la societat a què pertanyen.

I, per tant, denunciar també, aprofitant aquesta ocasió, que hi ha un milió de catalans que no exerceixen drets polítics i també, com vostès saben, aniré a treballar en aquest àmbit.

Per tant, moltes gràcies a tots, defensarem aquesta idea de la política, però sempre amb molt de respecte a tothom, des de la discrepància i des de la concòrdia.

Al seu servei.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Se suspèn la sessió i reprendrem la sessió a les quatre de la tarda, siguin puntuals, si us plau.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen dels consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política sanitària, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpel·lació sobre la política sanitària

300-00001/11

Té la paraula la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, és la primera vegada..., vaja, m'estreno en aquest faristol i ho faig amb un dels aspectes que considerem prioritaris des del Grup Socialista; és el dret a la salut. Parlem d'un element bàsic d'igualtat de drets de la ciutadania, d'un servei públic fonamental i que representa el 40 per cent del pressupost de la Generalitat.

Honorable conseller, el nostre grup, dins d'aquests trenta-set dies de gràcia, voldrem conèixer les seves prioritats i el seu capteniment al voltant de les polítiques sanitàries; ho podrem conèixer d'aquí a pocs dies. Haurem de parlar de problemes més immediats, haurem de parlar del retard de les intervencions a l'Hospital Clínic, del transport sanitari, de la preinscripció d'infermeria, dels horaris dels CAP, de la pèrdua d'especialitats i de les llistes d'espera. Però també haurem de parlar del futur de sostenibilitat del sistema i de consens d'una nova llei.

Si tindrem temps o no d'abordar-ho tot, ho determinarà la durada d'aquesta legislatura i les seves prioritats. No sé si amb divuit mesos podrem fer molt o poc; possiblement, amb quatre anys ens aniria millor.

Tampoc sé si posaran la carpeta de salut en un lloc prioritari. Si agafo com a referència les paraules del molt honorable president en el seu discurs en aquest Parlament, la veritat és que és preocupant.

Senyor conseller, en el traspàs de cartera amb el senyor Boi Ruiz vostè va dir: «Deixes una molt bona herència.» Voldria preguntar-li què entén aquest conseller per «bona herència». Entén el manteniment d'un sistema públic de salut de qualitat, universal, que s'ha anat construint a Catalunya amb l'aprovació de la Llei general d'ordenació sanitària? O bé entén les polítiques dels darrers cinc anys, que han erosionat greument el nostre sistema sanitari i que, si vostè les continua, el posaran greument en perill?

Les retallades lineals han fet trontollar la confiança en el sistema i una evident sensació de pèrdua de drets, de qualitat, i que aquest sistema, enveja de molts, ja no hi és.

La desconfiança s'ha instal·lat entre usuaris, organitzacions i professionals, no només per les retallades, sinó també pel reiterat incompliment, per part del Govern anterior, dels mandats parlamentaris. Però no perdem l'esperança en el tarannà del nou conseller.

No, senyor Comín, no és una bona herència. Han estat cinc anys amb un conseller amb prioritats equivocades, amb una retallada de 1.408 milions d'euros que ha patit el pressupost anual i que, tot i així, ha deixat un dèficit de 900 milions el 2015. Tampoc és una bona herència la pèrdua de 5.810 professionals adscrits a l'ICS i, si parlem també de les concertades, de 14.000 professionals, amb una pèrdua de sou entre aquests treballadors d'un 22 o un 25 per cent.

S'han tancat 1.150 llits estructurals, plantes senceres i quiròfans. No és una bona herència. Possiblement el que en aquest moment genera més inquietud són les llistes d'espera. Segons les dades del CatSalut de juny del 2005, hi ha 154.419 persones pendents d'una intervenció quirúrgica, 112.673 pendents de les proves diagnòstiques, i no sabem els que esperen l'especialista. I aquí, i en aquest punt, és on volia avui centrar aquesta interpellació: en l'accessibilitat al sistema, en el temps que els ciutadans esperen per entrar a la llista d'espera; conseqüència de les retallades, els ciutadans s'esperen més per a tot.

Perquè aquesta dada esfereïdora no és una xifra, són persones pendents d'una prova diagnòstica, d'una visita o d'una intervenció que ha de millorar la seva qualitat de vida. Tot i les reiterades informacions per part del departament de disminució de les llistes d'espera, això no ha estat així.

La reforma plantejada a inicis de l'any 2015 va suposar un retrocés total: onze dels catorze procediments quirúrgics amb garantia de temps màxim, és a dir, amb dret a ser atès i, com a dret, exigible, van desaparèixer i ara només tenim temps de referència.

Un altre aspecte rellevant de les llistes és la iniquitat territorial. Els increments més destacats se situen a la zona de Girona, Lleida i les Terres de l'Ebre. Avui no es compleix ni allò que és vigent des del 2015, que ja va significar una rebaixa, l'allargament del temps per a tot, des de les visites al capçalera fins a les proves diagnòstiques, fet que provoca que menys gent entri a la llista d'espera quirúrgica, perquè com no està diagnosticada no hi ha manera que la puguin operar. Aquesta mateixa setmana, a l'Alt Camp, es feia públic que el temps d'espera per al capçalera era de vuit dies; el decret del 2015 fixa un màxim de quaranta-vuit hores. Les persones que acudeixen al sistema públic de salut, que són la majoria, que no tenen ni poden pagar-se cap opció alternativa, s'esperen més per ser ateses i intervingudes. Les llistes d'espera incrementen les desigualtats: els que s'han d'esperar i els que es paguen una alternativa.

Honorable conseller, fa falta un pla de xoc, però s'ha d'establir i amb urgència un termini màxim de temps garantit per ser diagnosticat i tractat, específic per a cada prescripció sanitària.

I acabo amb el Pla de xoc social que Junts pel Sí i la CUP van presentar. En les mesures específiques de salut, entre altres contempla una aportació de 96 milions d'euros per reduir un 10 per cent les llistes d'espera quirúrgiques i un 50 per cent de les visites a especialistes i de les diagnòstiques. Noranta-sis milions sobre 1.408 milions de retallades. En realitat, estem parlant que reduïrem un 6 per cent les retallades.

En primer lloc, el nostre grup considera aquest pla de xoc insuficient. En segon lloc, ho deixa a l'aprovació dels pressupostos, empresa no gens fàcil vistes les declaracions que s'han anat produint, i, per tant, no sabem quan s'iniciarà. No sé què els direm i, sobretot, què els diran els professionals a les persones que o bé ja són en una llista d'espera o estan esperant poder ser-hi.

Vagi per endavant que volem i és necessari un pla de xoc, però aquest que hi ha escrit és com posar una tireta en una hemorràgia.

Diuen, en el mateix escrit, que ho faran en centres del Siscat públics o sense ànim de lucre; absolutament d'acord, com també estem d'acord amb la garantia d'equitat en el territori. I dic «absolutament d'acord» perquè maximitzar l'activitat en els centres de l'ICS voldrà dir recuperar una part dels 5.810 professionals que han estat acomiadats en els darrers anys i reobrir quiròfans i plantes d'aquests hospitals, però ens preocupa que el Pla de xoc no en parli, ni de l'increment de plantilles ni de l'obertura de plantes i quiròfans.

Ens deien els professionals d'un hospital de l'ICS que, pel que fa a cirurgia general, hi ha en aquests moments 2.400 pacients en llista d'espera. La capacitat de resolució quirúrgica, amb els mitjans actuals, és de 900-1.000 quiròfans/any. Com poden deduir de les dades, tot un any d'activitat quirúrgica no faria neta la llista i, a més, caldria sumar-hi els nous pacients.

Segons els responsables d'aquest centre, la solució passaria per incrementar el nombre de quiròfans disponibles, entre 1.300 i 1.400 l'any, però, sobretot, dotar-los de personal per cobrir-los i reobrir els llits tancats, com també reobrir, en horari complet, tots els dispositius postquirúrgics, sobretot amb la cirurgia complexa.

Entendrà, honorable conseller, la nostra preocupació i la constatació de la insuficiència del Pla de xoc, preocupació que expressen alcaldes i alcaldesses sobre la situació en els hospitals dels seus municipis i comarques. N'és un exemple l'Hospital del Espíritu Santo, a Santa Coloma, que té la llista d'espera en proves diagnòstiques més llarga de tot Catalunya.

Hem volgut avui posar sobre la taula un dels temes que genera més inquietud entre els ciutadans i ciutadanes i, evidentment, abordarem molts altres aspectes en la compareixença que l'honorable conseller farà la propera setmana a la Comissió de Salut. La salut és un dret que no pot estar condicionat ni al nivell de renda, ni a la situació laboral, ni tampoc al seu lloc de residència. La sanitat catalana necessita més recursos, més transparència i més control, però també més eficàcia, eficiència i avaluació, i un millor reconeixement dels seus professionals, d'aquells que la integren, però sobretot la sani-

tat catalana, honorable conseller, requereix molta voluntat política, i això és el que li demanem.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Senyora presidenta, bona tarda. Senyora diputada, gràcies pel to i pel contingut de la seva intervenció. Jo em vaig prometre, quan vaig acceptar l'encàrrec que se m'ha fet de ser responsable del Departament de Salut, de parlar molt del present i molt del futur i no gaire del passat. Jo crec que la meua feina com a conseller no contribuiria en res a la millora del dret a la salut dels ciutadans si jo em dediqué a fer un examen del que han estat les polítiques en el Departament de Salut dels últims anys; és més, crec que l'elecció és una virtut, en el cas de la política, i quan jo parlava d'una molt bona herència estava pensant en dues coses molt diferents.

Una de les coses en què estava pensant era: efectivament, aquest país té un model sanitari extraordinari; tant, que, tot i les duríssimes retallades a les quals ha estat sotmès, el nostre model d'assistència sanitària ha resistit i ha seguit resistint amb moltes dificultats que no tenia fa uns anys: llistes d'espera, retallades salarials, reducció de plantilles –vostè n'ha parlat–, aturada de les inversions en equipaments, que això també és un dels problemes importants que haurem d'afrontar, i, tot i això, ha resistit, la qual cosa és la prova de la resiliència fortíssima del nostre model sanitari perquè seguim tenint avui a Catalunya un model sanitari públic, universal i gratuït, i el seguim tenint.

I, a mi, una de les coses que m'agradaria que passés, al cap d'aquests divuit mesos, és que tots contribuíssim junts que els ciutadans del nostre país recuperessin una mica la confiança i l'orgull de disposar d'aquest model sanitari públic, universal, que, efectivament, està necessitat de recursos financers per revertir les retallades. No és incompatible recuperar l'orgull pel nostre model sanitari amb fer-nos càrrec de l'«empenyament» important i legítima que tenen molts ciutadans del nostre país quan s'han d'esperar, quan els professionals han de patir una pressió assistencial fortíssima, etcètera.

Jo crec que la gent s'ho mereix, no és per a mi que vull que la gent recuperi l'orgull en el nostre sistema sanitari, és per a ells; ells mereixen saber i ser conscients que tenim aquest gran model sanitari a Catalunya, la qual cosa no vol dir que no estigui necessitat de moltes reformes.

I estava pensant en una altra cosa quan deia «una bona herència», que eren coses concretes de les quals havíem tingut l'ocasió de parlar amb el conseller Ruiz i que són instruments que vostè estarà d'acord amb mi que són bons instruments. El Pla de salut, que s'ha d'acabar d'aprovar però ja s'han aprovat les bases del Pla de salut, que és el principal instrument de planificació de la política sanitària, és un bon pla de salut, però no perquè s'hagi fet des del Departament de Salut, sinó perquè s'ha fet amb la col·laboració de centenars de professionals del model sanitari català, que ells són els que han estat contribuint a la confecció d'aquest Pla de salut. A la jornada de Sitges va haver-hi dues mil persones treballant en el Pla de salut. O, per exemple, el Pinsap, el Pla interdepartamental de salut pública. Això són herències que jo reconec com a instruments útils que ens ajudaran a tots a fer una bona política.

Però, com que el meu interès no és parlar del passat, parlem del present i intentem agafar... Té raó vostè, temps tindrem per fer un debat més aprofundit a la compareixença, que em congratulo, diguem-ne, ja d'anunciar avui que serà, em sembla, el dia 11 a les deu del dematí; per tant, falta poc. Ja en tinc ganes, tinc ganes de poder disposar de més temps per poder debatre sobre tot això.

Però, on estem avui? Algunes correccions a alguna de les dades o alguns matisos d'alguna de les dades que em donava vostè, perquè no sé si coincidim exactament en el diagnòstic. En l'Acord de govern del 2015, el que es va fer va ser determinar que hi havia una sèrie de..., les malalties més greus, per dir-ho d'una manera col·loquial, que disposaven d'un temps màxim garantit, eh? I aquí tenim els procediments oncològics, aquí tenim la cirurgia cardíaca i aquí tenim també les cataractes, les pròtesis de maluc, les pròtesis de genoll, i les dades de les quals jo dispo, que són públiques, ens diuen

que en aquests moments el percentatge de compliment, per exemple, en càncer, és del 100 per cent. El compliment de què? Del temps garantit. O el compliment, en el cas de pròtesis de genoll, i de maluc i de cataractes, que són els últims tractaments que han estat incorporats en el mecanisme del temps garantit, és d'un 88 per cent. Per tant, sí que hi han uns temps garantits i sí que en alguns casos s'estan complint i en d'altres estan a prop de complir-se.

Després tenim, efectivament, totes aquelles intervencions... –estàvem parlant d'intervencions quirúrgiques; després aniré un moment al tema de les proves diagnòstiques i de la primera visita per obtenir un diagnòstic.

Fora dels vint-i-set circuits, diguem-ne, relacionats amb les malalties que tenen una afectació més gran sobre la salut i, per tant, més greus, hi han uns temps de referència –hi han uns temps de referència–, i els temps de referència, sabem quins són: són noranta dies en el cas de la prioritat preferent, cent vuitanta la prioritat mitjana i un any en el cas de la prioritat baixa. I aquí també Déu n'hi do, els nivells de compliment, quins són: el 83 per cent a desembre del 2015, dels pacients, estaven dins del temps de referència –el 83 per cent. Hem de millorar? Absolutament. Hem d'aconseguir que es compleixi el cent per cent el temps de referència? Absolutament. Aquest és un dels compromisos, diguem-ne, que vam posar sobre la taula.

Però... fem el diagnòstic amb correcció. Atenció primària: hi han queixes, les conec, arriben de tots els territoris; però, si ho mirem bé, posem també les dades de les quals podem estar més satisfets, no només les dades que ens han de preocupar, posem-les totes, eh?, per tenir un diagnòstic correcte: 85 per cent de la gent que demana cita prèvia, rep la cita prèvia en menys de quaranta-vuit hores, que és el que diu l'acord que establia els temps de referència. A més a més, hi ha totes les visites d'urgència que es fan en els CAP, que aquestes no tenen temps d'espera, perquè són ateses en el mateix moment en què es personen al mateix centre assistencial; evidentment, en la mesura que l'agenda dels professionals que hi estan en aquell moment ho permet, s'esperaran menys o s'esperaran més, però estem parlant només de les quaranta-vuit hores d'espera per a qui vol anar a l'hora en què sap que en aquell moment li tocarà la visita, 85 per cent de compliment, i aquí hi ha unes certes diferències entre territoris.

Miri, després li detallarem més concretament com volem plantejar el nostre compromís pel que fa a la reducció, en la segona part de la meua intervenció, de les llistes d'espera; li explicaré algun escenari que nosaltres hi hem dibuixat. Però en qualsevol cas, per reduir les llistes d'espera, vostè ho ha dit molt bé: necessitem diners. El pla de xoc té un pressupost total de 270 milions. D'aquests 270, 100 van a salut. Posar-n'hi més a salut ens hauria semblat ja... un abús, oi? Podia ser que el pla de xoc centrés tota la despesa en salut, eh? Per fer el pla de xoc necessitem uns pressupostos; amb l'actual marc de finançament ens és impossible anar més enllà de 270 milions. Haver fet un pla de xoc, en l'actual marc financer de la Generalitat, de més de 270 milions hauria estat una irresponsabilitat, hauria estat una frivolitat per part nostra, hauria estat un compromís que no hauríem pogut complir. Vam fer un pla de xoc de 270 milions i no de més, perquè nosaltres no volem jugar amb la salut de la gent, i no volem fer un sol compromís que tingui a veure amb la gent que està patint més en el nostre país –ni un sol– que no pensem que es podrà complir, i per això vam dir: el pla de xoc, 270 milions, i dels 270, 100 a salut.

Però necessitem uns pressupostos, perquè amb la pròrroga pressupostària no es pot complir el pla de xoc. Per tant, senyora Escarp, em congratulo molt que vostès siguin conscients de la necessitat d'un nou pressupost, perquè jo els convido, a vostès especialment, a vostès, al seu grup, al Grup Socialista, que ens ajudi a aprovar aquests pressupostos per fer un nou pla de xoc. Si vostè em diu: «És que em sembla poc, em sembla poc el pla de xoc de 270 milions per...» –efectivament, a mi també em sembla poc–, «per donar resposta a les necessitats i al dret a la salut dels nostres ciutadans», la convido a una segona aventura, la convido a una aventura que ens hauria de permetre disposar dels, efectivament, més de 1.000 milions d'euros que aquest conseller necessita per poder donar resposta plena a les llistes d'espera que hi han avui al nostre país. Necessitem més de 1.000 milions d'euros perquè desapareguin les llistes d'espera del nostre país. Vostè sap quina és aquesta aventura, i també els convido, com a partit que són que es compromet en el dret a la salut de les persones, que valorin la possibilitat de participar en

aquesta aventura, que, hi insisteixo, ens permetria reduir les llistes d'espera, que es diu «construcció d'un estat independent».

Jo crec que qualsevol persona compromesa en el dret a la salut avui, qualsevol persona compromesa en l'estat del benestar avui a Catalunya hauria de mirar-se amb molt d'interès la probabilitat que la independència sigui un escenari real. Si posem per davant de tot els drets socials, tothom que estigui realment compromès avui a Catalunya amb els drets socials dels ciutadans de Catalunya s'hauria de mirar amb molt d'interès l'escenari de la independència, perquè, efectivament, segurament l'instrument més poderós que tenim avui per garantir els drets socials dels nostres ciutadans deu ser aquest: disposar d'un estat independent amb tots els recursos administratius i financers dels quals ens dotaria aquesta situació política.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats..., jo també li agraeixo el to, i al meu grup som conscients que la limitació en l'accessibilitat –temps i llistes d'espera– i l'infrafinançament estructural són els dos grans problemes del sistema sanitari de finançament públic, però també som conscients de la realitat que ara tenim, de les decisions i voluntats polítiques que ens han portat on som. Vostè no vol parlar del passat, però aquest passat ens marca el present i ens marcarà el futur, perquè és el punt de partida que condicionarà la seva gestió. Miri, vostè ha parlat de diverses coses, i m'agradaria puntualitzar una cosa i després entraré en el final de la seva intervenció.

Vostè ha parlat del decret del 2015 i de les intervencions, bàsicament diagnòstic i intervencions, del temps màxim garantit. Hi havien catorze intervencions que estaven contemplades, es van quedar en onze; possiblement era el moment de revisar-les. El senyor Boi Ruiz va fer una roda de premsa i deia que havien augmentat a quaranta-set, perquè s'havien incorporat, en aquest temps màxim garantit, totes les intervencions oncològiques i cardíaques.

Li voldria recordar, al conseller, que des del primer moment les intervencions oncològiques i cardíaques estaven considerades amb protocols d'urgència i que, per tant, no formaven part d'un temps màxim garantit, perquè el seu tractament era d'urgència. Possiblement no estava escrit, però el consens generalitzat dins de tot el sistema, igual que ara, és que el protocol oncològic i cardíac és urgent per la seva mateixa naturalesa i, per tant –deixi-m'ho dir d'una manera fina– és una trampa, perquè no s'han incrementat les intervencions en temps d'espera garantit, s'han reduït, perquè oncologia i cardíac, per la seva mateixa afectació, tenen el seu circuit propi i, per tant, està així.

Vostè em parla de l'atenció primària. Miri, jo crec..., hi estic absolutament d'acord: cal dotar de més recursos l'atenció primària, perquè, a més, estic convençuda i segur que coincidirà amb mi que té un paper clau i que, si apoderem l'atenció primària i li donem paper en el procés de diagnòstic i prioritització, evitem aquest circuit d'especialització i d'esperes en aquest moment, on tenim els pacients en el núvol, perquè no estan ni en una prova ni en una altra. Per tant, donem –i aquí m'hi trobarà, senyor conseller, a mi i el meu grup–..., una de les coses que hem de fer és apoderar de veritat l'atenció primària. Això ho deia perquè el que és evident és que si fossin els CAP qui gestionessin les agendes de la consulta externa especialitzada, de les proves diagnòstiques i de l'accés al sociosanitari, amb un bon mecanisme de coordinació, tenim bons professionals que serien capaços d'evitar, bàsicament, aquest increment de llistes d'espera on estaríem.

Sí, tenim bons instruments, el Pla de salut. Però jo li demano, sobre el Pla de salut, que recuperi el consens. Si d'alguna cosa no hem d'aprendre, d'aquest passat, és no només d'aquesta desconfiança que es va generar amb els incompliments respecte al que s'aprovava en aquest Parlament, sinó també, i bàsicament, perquè es va trencar el consens, que sempre, històricament, havien tingut tots els temes de política sanitària. Li demanem, senyor conseller, que el Pla de salut, que va néixer sense consens, siguem capaços de recuperar-lo i, per tant, tirem endavant.

De tota manera, voldria acabar dient-li que li hem de demanar més, senyor conseller, en el tema de les llistes i en el temps d'espera. Ha de ser i li demanem que sigui al-

guna cosa més que un gestor. Esperem de vostè..., i ens tindria al seu costat si apodera els ciutadans, si els garanteix drets i igualtats. El Govern s'ha de comprometre a complir els terminis iguals per a tothom, coneguts *a priori*. I, si no ho fa, els ciutadans han de tenir tot el dret a reclamar i el Govern ha de donar-los una alternativa o solució. Això no es produeix en aquest moment, no es produeix perquè, quan un perd el temps d'espera garantit, perd el dret a la reclamació, perd el dret a l'exigència i, per tant, el dret a ser tractat en un altre centre públic de les mateixes característiques i amb els mateixos professionals.

I voldria acabar fent un reconeixement del què i el qui ha aguantat el sistema sanitari públic: els professionals d'aquest país, professionals amb el millor sistema de formació que existeix a Europa, professionals que aguanten cada dia al límit, una miqueta, que els hem posat entre tots, i sobretot un reconeixement a la ciutadania, a aquells que estan esperant i que, a pesar de tot, encara creuen en el nostre sistema de salut.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, venim a fer política i no gestió, claríssim. I, a més, fer política és intentar, abans que re, reconstruir els consensos perduts, i tant que sí. I, per tant, jo li dic: no només buscaré el consens en el Pla de salut, que és que té molt més sentit un pla de salut consensuat per definició, per la mateixa naturalesa de l'instrument, que sense consensuar. És que jo buscaré el consens en totes i en cadascuna de les polítiques que es facin des del departament; ja ho he dit aquest matí també, amb el VISC+. He vingut a això, entre altres coses, diguem-ne, no?

I després també dir-li que, efectivament, els primaristes d'aquest país tindran en el conseller Comín –perdoni que parli així, en tercera persona, eh?– el seu millor aliat, segur. Jo no diré més que altres, completament aliat als primaristes, perquè jo crec que és una doctrina assumida per tothom que, efectivament, l'apoderament de la primària millora el sistema. Una altra cosa és que aquesta teoria, assumida per tothom, primaristes i no primaristes, sigui fàcil o difícil de portar a la pràctica. Per tant, efectivament..., i s'ha de treballar, i això, a més, ho volem començar a demostrar, ja, amb fets i no només amb paraules, amb la mateixa reestructuració del departament. I en els nomenaments que està fent aquests dies, que estic fent jo, es reflecteix ja la voluntat de donar a primària una prioritat en les polítiques del departament.

En llistes d'espera, molt ràpidament, només, per detallar-ho, compromisos concrets.

Un, evidentment, complir els terminis, ja siguin de temps garantit o de temps de referència, allà on no es compleixin. Queden encara puntes en què no es compleixen els terminis; s'han de complir.

Dos: que els criteris de priorització, dintre dels temps de referència, siguin bàsicament criteris clínics, i també criteris socials, de la situació social del pacient –segon compromís.

Tercer compromís: transparència. A vegades hi ha hagut el debat sobre si la reducció de les llistes d'espera es feia maquillant les dades, no maquillant... Escolti, farem coses noves, que no s'havien fet fins ara, perquè sigui tècnicament impossible el maquillatge. I què farem? Doncs, tindrem una publicació semestral a la web del Servei Català de la Salut, on estaran totes les llistes, desglossades per centre i per tipus d'intervenció. Ho farem així, i a més aprofitarem el portal «La meva salut», perquè la persona, individualment, sigui coneixedora de quina és la seva situació amb relació a les llistes d'espera. I algunes mesures més de tipus tècnic que, en qualsevol cas, trauran d'aquest hemicicle el debat sobre si la reducció de les llistes d'espera s'està fent maquillant o no maquillant.

Com la farem, doncs, la reducció de les llistes d'espera? De l'única manera que es pot fer: augmentant la capacitat; per tant, posant més professionals, posant més quiròfans, posant més proves diagnòstiques... I per això parlem –en el cas de les llistes d'espera per a la intervenció quirúrgica– de 75 milions, només per intervenció quirúrgica, que, fixin-se, això ja ho hem explicat públicament en alguna altra ocasió: amb això l'únic que farem serà absorbir l'increment derivat de la reducció de la llista d'espera a la fase

diagnòstica, perquè, efectivament, la reducció de la llista d'espera a la fase diagnòstica provoca un increment, que hem calculat de prop del 10 per cent, entre el 8 i el 10 per cent, a la llista d'espera de la intervenció quirúrgica. I, per tant, el que farem nosaltres és absorbir aquest increment amb aquests 75 milions.

Un detall tècnic, però que és important: aquí, a més a més de prioritzar aquells malalts que tenen preferència per motius clínics o socials, hem de cuidar les cues. Passa que hi ha gent que és la que té una situació menys greu, però que al final s'acaba esperant tant, tant, tant, que la mateixa espera acaba sent inacceptable. Per tant, volem gestionar les cues de les llistes, és molt important poder gestionar les cues.

Això ens permetrà fer un càlcul de totes les esperes actuals, fer una mitjana. Al final del procés de reducció podrem fer un càlcul de quina és la mitjana de totes les esperes resultants, i l'objectiu és que el temps d'espera resultant, la mitjana resultant, sigui un 10 per cent inferior a la mitjana d'inici, diguem-ne. Aquesta seria la manera d'explicar el compromís que figura en el pla de xoc de reducció del 10 per cent.

En proves diagnòstiques, un apunt que és important, encara que és una qüestió una mica tècnica, i és que no hi havia dades fiables, perquè el sistema d'informació pel que fa a les proves diagnòstiques o es va instal·lar seriosament fins a principis del 2015. Per tant, és ara que tindrem el primer tall anual que ens permetrà saber quina és la situació pel que fa a les llistes d'espera amb relació a la fase diagnòstica, primera visita a l'especialista, etcètera, proves complementàries, etcètera.

Jo també vull acabar, evidentment, com hem d'acabar tots, que és fent un reconeixement als professionals sanitaris, metges, infermeres, investigadors d'aquest país, que han estat aguantant ells el sistema durant aquests anys tan durs de retallades; i tant, que l'han aguantat ells! Però jo no només tinc el deure de fer un reconeixement verbal. Jo tinc el deure de mirar, en una situació de restricció pressupostària, quines altres mesures podem implementar des del Departament de Salut per incentivar, per acompanyar, per fer aquest reconeixement dels professionals del nostre país. Sense ells, avui no tindríem una de les millors salutats del món. I, tot i la crisi, la tenim.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la nova cultura de l'aigua i del territori, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Interpellació al Govern sobre la nova cultura de l'aigua i del territori

300-00002/11

Té la paraula el senyor Sergi Saladié.

Sergi Saladié Gil

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. És una interpellació sobre la nova cultura de l'aigua i del territori, i llavors farem un emmarcament general de quin és lo model que tenim, o més aviat no tenim, des del punt de vista territorial, en un context on hi ha una caiguda del metabolisme sistèmic en general.

Dos dades només per entendre això. Lo consum de ciment a l'Estat espanyol ha caigut a nivells dels anys seixanta, amb una caiguda de més del 75 per cent respecte als màxims de 2007-2008. I en el transport de mercaderies per carretera estem actualment a nivells de l'any 2002-2003, amb una caiguda del 27 per cent respecte als màxims de 2007-2008.

Per tant, tenim un repte de cara endavant, de cara al futur, sobretot per construir aquesta futura república catalana, i lo punt de partida, diguéssim, que no és gaire esperançador des del punt de vista de la planificació territorial.

Efectivament, a Catalunya tenim una llei de política territorial des de l'any 83. Aquesta llei de política territorial, per tant, ja té trenta-tres anys, ja comença a ser una mica granadeta. I, des del punt de vista de l'aplicació pràctica de la planificació territorial, aquesta no s'ha portat a terme fins a temps molt recents, donant per bona aquesta frase d'un geòleg gironí que diu que Catalunya és un país que legislem molt, que gestionem poc i que avaluem res.

Des del punt de vista de la planificació territorial, això és així. Lo Pla territorial general de Catalunya no es va aprovar fins a l'any 95, catorze anys després de dir que s'havia de fer. I els plans territorials parcials que derivaven també d'aquesta Llei de política territorial no els tenim fins a un període molt recent, concretament del 2007 al 2010. Per tant, vam estar entre vint-i-quatre i vint-i-set anys a fer una cosa que l'any 83 ja vam dir que havíem de fer.

Per tant, la no-aplicació d'aquesta política territorial, d'aquesta planificació territorial, ha comportat que no s'hagi assolit un dels principals objectius d'aquella llei, que és lo reequilibri territorial de Catalunya. Però, clar, el país s'ha gestionat igualment, han passat coses, tothom ho ha vist, sobretot aquests últims vint-i-cinc anys. I com s'ha fet, tot això? Doncs, a partir de lleis sectorials, a partir de fer, diguéssim, un país a pedaços de diferents lleis sectorials, on cada departament ha legislat sobre carreteres, l'altre sobre aigües, l'altre sobre energia, l'altre sobre urbanisme..., i així anem fent país a pedaços.

Això no sempre, aquesta manera de fer política territorial a pedaços, a partir de polítiques sectorials, no sempre afavorix l'interès general. A més a més, sí que acostuma a afavorir processos especulatius, genera nombrosos conflictes territorials i moltes vegades genera una manca de coherència del sistema territorial.

Per tant, aquesta manera de fer política territorial a partir de pedaços, com dèiem, genera aquestes controvèrsies, aquestes contradiccions, generalment uns elevats costos públics –en veurem algunes dades–, i moltes d'aquestes males praxis en l'aplicació d'aquestes polítiques sectorials són de vigent actualitat. I m'agradaria parlar de tres temes, si em dóna temps de tots en aquesta primera tongada i, si no, en deixariem algun per al torn de rèplica o contrarèplica –no sé com se diu, això.

En lo cas de l'aigua. El cas de l'aigua..., s'han caracteritzat, les polítiques sectorials de l'aigua, per una expansió dels regadius, per una banda; per altra banda, per una privatització de la gestió, tant en alta com en baixa, i per un impuls o consentiment dels diferents transvasaments. Com diu lo Manolo Tomàs, de la PDE, diu: «Tots los governs, de tots los colors, en totes les etapes, han proposat almenys una proposta de transvasament de l'Ebre.» Per tant, mos trobem davant d'un problema sistèmic de la proposta de transvasaments.

Les polítiques sectorials de l'aigua tampoc han afavorit una bona qualitat d'aquestes. Un parell d'exemples, només. Lo cas de Flix: fa deu anys se va destapar l'acumulació de llots tòxics al fons del pantà, que, a més a més, ara que s'està acabant aquesta descontaminació, tot això està en procés judicial, al jutjat de Falset, per un possible delictes ambiental en les obres de descontaminació. I, a més a més, ara també hem sabut que els terrenys on estan instal·lades les diferents naus i les diferents indústries d'Ercros a Flix també estan contaminats.

Per tant, entenem que el Govern hauria d'exigir a Acuamed, una empresa pública que també està investigada ara mateix, la finalització de manera immediata i, a més a més, segura de tot lo procés de descontaminació del pantà, així com la creació d'una xarxa segura d'abastament d'aigua potable als diferents pobles riberencs que encara no la tenen completada.

Això és una cosa que depèn de Madrid, eh?, com sempre diem, però també hi ha coses que podem fer nosaltres, que és finalitzar los estudis per a la declaració de sòls contaminats de tot lo recinte industrial de Flix, per tal que abans que marxi l'empresa no mos deixi aquest problema, que l'hauem de pagar entre tots, si no ho fem abans, i li fem encarregar a l'empresa aquesta descontaminació. Hi ha un cost estimat de descontaminació d'aquests terrenys d'entre 100 i 200 milions d'euros; per tant, o mos posem les piles o mos tocarà pagar la festa a nosaltres una altra vegada.

Cas d'Iberpotash, al Bages: contaminació dels aqüífers de tota la conca del Llobregat... Funciona, a més a més, sense autorització ambiental des de l'octubre de l'any 2013, ratificat per una sentència recent d'aquest any passat, 2015, i a més a més la Comissió Europea està estudiant possibles efectes nocius per a la salut i incompliments de directives europees tant per part de l'empresa com per part de la Generalitat. En aquest sentit, entenem que s'hauria de fer una retirada de la qualificació d'empresa d'interès públic i que aquesta empresa compleixi totes les seves responsabilitats i totes les seves obligacions en matèria de salut pública i de medi ambient.

Una altra qüestió que ha afavorit les polítiques d'aigua és l'afavoriment de grans regadius que s'han demostrat, a la llarga, impagables per als usuaris finals, i tota la proposta i bateries de diferents transvasaments. Coneixem lo cas del transvasament de l'Ebre a Tarragona, el transvasament del Ter al Llobregat, les grans obres hidràuliques al Segarra-Garrigues, el Xerta-Sènia...

Ara, lo Govern actual està donant suport a la Plataforma en Defensa de l'Ebre per reivindicar davant de Madrid l'aprovació d'aquest recent Pla hidrològic. Benvinguts a la defensa del territori, a aquest nou Govern. I en aquest sentit –faig un parèntesi– recordar que aquest diumenge, a les Terres de l'Ebre i a tot Catalunya, tornarem a sortir al territori, tornarem a sortir a defensar el riu, tornarem a sortir a defensar el delta, i tantes vegades com faci falta. I Terres de l'Ebre, com deia ahir per Lleida, que tombava per Lleida el diputat García Albiol, diu: «A les Terres de l'Ebre» –diu– «són quatre vots.» No, a les Terres de l'Ebre no som quatre vots, sinó que és un territori que ha recuperat la seua dignitat i lluitarà ara i sempre per la defensa dels seus recursos i del seu territori.

En aquest sentit, això que dèem, aquesta frase: «La culpa és de Madrid», sí, en aquest cas sí, i hem d'anar tots junts, millor, però a Catalunya també tenim responsabilitats i tenim feines per fer. Lo Pla hidrològic de les conques internes, que és el Pla hidrològic nostre, eh?, el nostrat, el Pla hidrològic català, planteja –no està aprovat encara, però planteja i està a punt d'aprovar-se– una rebaixa del 40 per cent dels cabals ecològics que un pla sectorial aprovat per la Generalitat l'any 2006 deia que havien de tindre los nostres rius. Això per una banda.

A més a més, aquest pla, aquesta proposta de pla hidrològic català, contempla o deixa la porta oberta a possibles transvasaments entre conques. Per tant, allò que no volem que mos facin des de Madrid, no mos ho fem nosaltres mateixos.

Per tant, en aquest sentit, més enllà de reconèixer actualment –i benvinguts sigueu– la lluita en defensa de l'Ebre, caldria també reconèixer tota la lluita en defensa dels altres rius: lo Ter, lo Gaià, el Segre, el Ciurana i tants d'altres del Principat; sustentar totes les polítiques actuals en matèria d'aigua respectant los cabals ecològics que marca aquest Pla sectorial de cabals de manteniment aprovat per aquest Parlament i que, a més a més, han de complir la Directiva marc de l'aigua; hem de revisar els regadius Segarra-Garrigues i Xerta-Sènia, i s'han de tancar les portes a qualsevol transvasament. Hi torno a insistir: allò que no volem que mos facin des de Madrid, és a dir, que mos prenguin sediments o que tallin sediments, que mos prenguin l'aigua, nosaltres també ho hem d'aplicar a casa nostra.

A més a més, les polítiques d'aigua també han afavorit processos de privatització de la gestió de l'aigua. En aquest sentit, aquests processos de privatització el que comporten al final és un encariment del preu de l'aigua i uns nivells d'exclusió social cada vegada més grans, agreujats per la crisi estafa aquesta que estem vivint actualment.

Per tant, des d'aquest punt de vista entenem que, de manera immediata, el Govern s'hauria de posar a treballar per donar compliment als punts 1 i 9 de l'annex de la declaració que vam aprovar lo passat 9 de novembre en aquest Parlament, per tal que cap persona, eh?, garantir que cap persona no es vegi privada de l'accés als subministraments bàsics, en aquest cas l'aigua potable.

A més a més, s'haurien de revertir els processos de gestió privada de l'aigua, en aquells casos on lo Govern té una incidència o una vinculació directa, com és lo cas de les Aigües Ter Llobregat, ATLL, però també impulsar les polítiques públiques que permetin la remunicipalització. I en aquest sentit tornem al mateix de no respectar o de no aplicar coses que aprova aquest Parlament. Aquest Parlament, el 30 d'abril del 2015 va aprovar una moció que parlava de la creació del PARMA, que és el Pla d'acompanyament i recursos per a la municipalització de l'aigua, és a dir, donar suport als ajuntaments que vulguin iniciar processos de remunicipalització, i aquest PARMA, com deia aquell, ni està ni se l'espera, és a dir que el Govern encara no l'ha portat a terme.

Introduiré un element, un nou element de política territorial, de política sectorial, més ben dit, en aquest cas relacionat amb les infraestructures de comunicació, que tancaré a la següent ronda.

En lo cas de les infraestructures de comunicació, tant lo Pla territorial general de Catalunya, de l'any 95, que només cal mirar el mapa de carreteres i el mapa de ferrocarrils, ja deixava molt clar que l'aposta aquí sempre ha sigut per potenciar la xarxa viària

enfront de la xarxa ferroviària. La xarxa ferroviària, descomptant el TGV, diguéssim, vindria a ser la mateixa que fa cinquanta anys quant a quantitat, i la qualitat, diguéssim, doncs, que no seria de les més bones actualment.

Per tant, aquesta potenciació, a més a més, aquesta potenciació de la xarxa viària, moltes vegades ha sigut de forma il·lògica: en molts casos nos trobem amb carreteres o vies d'alta capacitat –autopistes i autovies– que van paral·leles, en lo cas de l'AP-2, en lo cas de l'AP-7.

I en aquells casos en què això no ha succeït, que no s'ha arribat a desdoblar aquesta carretera, nos trobem amb uns nivells de sinistralitat molt alta. I això és lo que abordaré a partir del següent torn, perquè veig que se m'acaba el temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Saladié, li agrairia que no tornés a posar la samarreta al faristol. Té la paraula el conseller de Territori, el senyor Josep Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats..., senyor diputat, vostè ha plantejat una interpellació a partir de la qual jo crec que, si treballem bé i hi ha voluntat política, podem arribar a grans acords. De fet, la metodologia que vostè plateja és una metodologia interessant, que és, diguem-ne, apostar per la teoria de les nines russes, per entendre'ns: de fer grans nivells de planificació i, a partir d'aquí, donar coherència al conjunt d'actuacions que es podrien fer en el territori. De fet, aquest ha estat el capteniment que han tingut els diversos governs des de l'assoliment de l'autonomia a partir de l'Estatut d'autonomia del 79.

Podria estar d'acord amb vostè que, a nivell de ritmes, hem anat descompassats; és veritat. Des que es va aprovar la Llei d'ordenació territorial fins que es va fer el Pla general, el Pla general de Catalunya, hi va haver un decalatge significatiu en el temps. Però en aquest període concret aquest país, des del món local, amb l'acompanyament de la Generalitat de Catalunya, va ser capaç de posar un primer nivell d'ordre en l'urbanisme local, en l'urbanisme de detall. I això era especialment important en un país en el qual s'havien fet coses absolutament inversemblants.

En aquests moments encara en paguem les conseqüències, en aquests moments encara tenim situacions d'urbanitzacions absolutament depredadores del territori i sense cap mena de garantia respecte al servei. I calia dotar els ajuntaments de Catalunya d'una planificació urbanística de detall que permetés, en primera instància, aturar allò que s'havia desbocat durant l'època del franquisme, especialment; pensi, en la Generalitat republicana s'havien fixat bones línies d'endregar, d'ordenar el país, i hi va haver un buit durant pràcticament trenta o quaranta anys. L'altre dia vam fer un homenatge a Albert Serratosa, un dels pares del Pla general metropolità, i per assolir-lo hi va haver una lluita constant i tenaç.

Però és veritat: durant aquell període es va endregar i es va fer el Pla general de Catalunya. I també es va fer molta legislació sectorial. Jo no comparteixo la seva teoria que aquesta legislació o aquesta planificació sectorial, diguem-ne, fos atzarosa respecte a objectius conjunts. En absolut, no va ser una juxtaposició, diguem-ne, sense sentit, sinó que tot responia a aquell criteri general que fixava la Llei de l'any 83.

Però aquesta llei ens queda obsoleta, i és veritat. I, per tant, és un compromís que ja assumeixo en nom del Govern de Catalunya, en aquesta interpellació, que en aquesta legislatura portarem al Parlament una nova llei territorial de Catalunya, una llei, diguem-ne, que s'adeqüi a les noves demandes de les noves exigències del país i que sigui capaç, també, d'actualitzar determinades previsions no només del pla general de Catalunya, sinó dels plans territorials parcials, que són uns plans territorials parcials que arriben tard i que es fan amb unes previsions de creixement del país que en aquests moments, i vostè ha començat amb la primera part de la seva interpellació, no responen a la realitat.

Es preveia una expectativa de creixement de Catalunya que pogués arribar a l'entorn dels 10 milions d'habitants, i això avui sabem del cert que no serà així i, entre d'altres coses, s'ha generat un consens important que no és bo que sigui així, amb el poc temps amb què aquella planificació preveia que havia de créixer aquest país.

Quin és el concepte bàsic sobre el qual volem bastir tota l'estratègia d'actuació en matèria d'ordenació del territori, en matèria i gestió de l'aigua, aquest Govern? Que és agafar un concepte àmpliament compartit, jo crec que és unànimement compartit per aquesta cambra, que és el concepte de desenvolupament sostenible: estendre la qualitat de vida a les generacions presents sense hipotecar la de les generacions futures. Aquesta és la idea bàsica. Desenvolupament sostenible vol dir, essencialment, això. Vol dir en aquests moments deixar de créixer o decreïxer? No. Vol dir créixer amb uns termes que permetin estendre aquesta qualitat de vida avui, però sense que hi hagi hipoteques severes a les properes generacions. Per això la primera llei que hem volgut proposar en aquest Parlament ha sigut la Llei del canvi climàtic. Potser és l'expressió més genuïna d'allò que en diem «el desenvolupament sostenible».

I, en aquest context, s'ha planificat amb relació a les polítiques d'aigua? Sí, i també es va fer una prelació concreta abans que existís la Directiva marc de l'aigua. I en aquest país, i a Catalunya, es va fer una política de sanejament molt abans que a qualsevol altre territori de l'Estat espanyol, amb el primer PSARU, amb el primer Pla de sanejament d'aigües residuals. I es va fer, sense ajuts de la Unió Europea en primera instància, i aquí el país, el conjunt del país, va fer un esforç molt important. I aquest país, abans que ningú en el conjunt de l'Estat espanyol, va posar sobre la taula el cànon del sanejament, el cànon de sanejament que ara ha evolucionat en el cànon de l'aigua, que és una concepció moderna, una concepció de coresponsabilitat, una concepció que vincula aquesta idea del desenvolupament sostenible, i que hem vist que d'altres territoris –i no passa res, però ho volem constatar avui en el Parlament– de l'Estat van fer els seus plans de sanejament sense que hi hagués un cànon de sanejament, sense que hi hagués un esforç concret del territori, perquè venia a través d'ajuts de la Unió Europea, i nosaltres ens hi vam anticipar.

Sí que és veritat que això no ha tingut cap mena de recompensa, això no ha tingut cap mena de compensació. Aquell esforç ingent que va fer aquest país de la mà d'Albert Vilalta, el primer conseller de Medi Ambient, no només de Catalunya, sinó del conjunt de l'Estat espanyol, diguem-ne, no ha tingut aquesta compensació. Però ho havíem de fer, i ho havíem de fer amb aquests termes.

I la nova cultura de l'aigua, vostè l'ha definida molt bé, i aquest també és un marc que podem compartir. Fins fa relativament poc, les polítiques hidràuliques es preocupaven, sobretot, pels balanços entre recursos i demandes, que volia dir que les masses d'aigua eren considerades com un simple recurs. Avui, aquest Govern vol encapçalar, d'acord amb el Parlament, allò que és la nova cultura de l'aigua, allò que ens exigeix la mateixa Unió Europea, en el sentit que l'objectiu bàsic és la qualitat de les masses d'aigua, que vol dir que si millorem els ecosistemes serem capaços de garantir una qualitat bona d'aigua per al consum.

I aquest és el concepte, i aquest és el plantejament, i aquesta és la prelació dels objectius que fixa la Directiva marc de l'aigua. I per això aquest diumenge hi haurà aquesta manifestació a les Terres de l'Ebre, en el sentit que el primer dels objectius, el primer, diguem-ne, en aquesta jerarquia, en aquesta prevalença, allò primer que s'ha de garantir és el cabal ecològic, són els cabals ambientals. I aquesta és la lluita més important que està duent a terme no la Plataforma de Defensa de l'Ebre només i sola, sinó una part molt important de la comunitat científica. I per això ens sentim molt còmodes a l'hora de combatre aquest pla de conca, aquest Pla hidrològic de l'Estat, perquè nosaltres utilitzem unes eines que són molt sòlides, que són els estudis científics que avalen que hi ha un cabal ecològic en cadascun dels períodes i que nosaltres hem de ser capaços de poder garantir.

I vostè ha incorporat el tema dels regants, el tema dels regadius. Cabal ecològic, sí, i regadius adequats, ben concebuts, evidentment que també. Perquè, si al final el que hi ha és una confrontació entre aquests usos i d'interessos, no ens en sortirem. I nosaltres el que diem és que hi ha la prelació que ens fixa la Directiva marc de l'aigua, però, evidentment, una gestió adequada d'altres usos –del consum de boca, del consum industrial, dels regadius...– el que ens pot és permetre una qüestió que vostè també ha posat en valor en la seva interpellació, que és l'equilibri territorial, que és la capacitat que ha de tenir aquest país de retenir la gent en el territori, d'evitar que hi hagi aquesta excessiva concentració que sí que s'ha produït a l'entorn de l'àrea metropolitana de Barcelona

i que, en aquests moments, també s'està produint a l'entorn de l'àrea metropolitana de Tarragona. Això és el que nosaltres hem de ser capaços de plantejar i, per tant, fer una bona combinació d'aquests usos. I aquest és l'objectiu del pla de conca de les conques internes, i nosaltres hem demostrat com es pot gestionar d'una manera moderna, avançada, aquest recurs tan estratègic que és per al país.

Quina és la limitació –i acabo, presidenta, en aquest primer torn– que tenim, i vostè també l'ha plantejat? És la manca de poder polític, el fet que només puguem legislar o planificar o prendre decisions plenament sobre una part concreta del nostre país.

Tindrem la possibilitat de continuar responent i, especialment, amb aquests nous elements que vostè ha posat sobre la taula, amb relació a la xarxa viària, a la xarxa ferroviària.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula el senyor Sergi Saladié.

Sergi Saladié Gil

Molt bé; gràcies, presidenta. Com que aquesta qüestió la portarem a moció subsegüent per debatre al següent Ple, doncs, tindrem oportunitat de treballar tots aquests diferents punts i, per tant, m'estalvio ara de contestar-li, i, com deia, m'agradaria abordar un parell de qüestions que m'havien quedat pendents a la primera part.

Amb relació a la duplicitat de la xarxa viària: aquesta aposta, diguéssim, absurda, incoherent, malbaratadora, molt més cara que no pas alliberar els peatges allà on existís una via d'alta capacitat, que acostumen a estar ja amortitzades i que, a més a més, tenen un trànsit actual, com deia aquelles dades al començament, molt més baix i que, per tant, no tindrien problemes de col·lapse, no? Però, mira, aquí nos hem encaparrat a anar fent autovies al costat de les autopistes, i la paradoxa és aquests llocs on encara no ha passat. Perquè dius, dins del mal, si s'hagués fet tot, doncs, almenys tindríem llocs que tindrien unes mateixes condicions que la resta del territori. Però tenim dos trams, diguéssim, amb fortes reivindicacions, com és lo tram de la nacional 340 entre l'Hospitalet de l'Infant i Torreblanca, al País Valencià, i la 240 entre Montblanc i Lleida, que són aquests dos trams amb una alta sinistralitat on, en lo cas, per exemple, de les Terres de l'Ebre, ja fa divuit setmanes seguides que tallen la carretera per reivindicar l'alliberament immediat i urgent de lo peatge de l'autopista AP-7 entre l'Hospitalet de l'Infant i Torreblanca.

En lo cas de les Terres de Lleida, i la Conca de Barberà també, hi ha un consens generalitzat, hi ha sigut històricament. Se n'havia despenjat algun partit, com lo seu, Convergència, però que ara s'hi ha tornat a sumar; ahir van sortir declaracions de l'alcalde de Juneda i de Borges dient que estaven per la reivindicació de demanar l'alliberament immediat, mentre no es resolgui el tema de fer l'autovia. Però, en tot cas, no sabem quan se produirà això.

Fer aquests desdoblaments té uns costos molt elevats. En lo cas concret de Lleida, si es fes aquest alliberament immediat suposaria un estalvi de 220 milions d'euros per a les finances públiques. Fer aquest alliberament ara valdria uns 80 milions d'euros, i fer l'obra, que no se sabia quan se faria, significa 300 milions d'euros. Per tant, tampoc estem ara a les finances públiques per a anar malgastant els diners.

Per tant, d'alguna manera, lo que nosaltres li demanem com a CUP és que el Govern, amb caràcter urgent, exigeixi a l'Estat l'alliberament immediat dels peatges entre los trams de l'Hospitalet de l'Infant a Torreblanca, en lo cas nostre per competències podem demanar actualment fins al Sénia, i en lo cas de l'AP-2 lo tram entre Montblanc i Lleida. És a dir, que sigui una actitud de govern d'anar a reclamar això, perquè el que no podem fer és tindre més morts a les carreteres.

I, finalment, un apunt amb relació a una última qüestió que m'agradaria tractar. Totes aquestes qüestions que tractem avui tindran un recorregut al llarg d'aquesta legislatura, però, en tot cas, avui nos agradaria, doncs, fixar una miqueta el posicionament que com a CUP - Crida Constituent pensem sobre aquests tres temes, i n'apareixeran d'altres, com és lo cas de la sobirania alimentària, etcètera.

En lo cas del sistema energètic i, per tant, la sobirania energètica, la manca de competències exclusives, que nos passa amb les carreteres també, ha fet que des d'aquí no

s'hagi prestat tota l'atenció que requerix una d'aquelles coses bàsiques per a funcionar el sistema, que és la sang, eh?, és l'energia que passa per les xarxes, que circula pels diferents canals. I mai hi ha hagut una ferma voluntat de tots los governs de capgirar aquest model energètic; un model que s'ha demostrat que és ineficient, un model que s'ha demostrat que és insegur, que és contaminant, que presenta riscos, que presenta residus radioactius, etcètera.

Tenim, precisament, una alta taxa de de nuclearització com a país. En lo cas del Principat tenim tres centrals nuclears en funcionament, que, a més a més que en tenim moltes, són molt velles. És a dir, la mitjana de les tres nuclears que tenim al Principat és de trenta anys, quan la mitjana mundial de tancament de les centrals nuclears és de vint-i-quatre anys. Per tant, hauríem de començar a pensar a tancar-les de forma urgent, abans que no mos tanquin elles a nosaltres.

A més a més, en lo cas de les renovables no hi ha hagut mai una aposta decidida i ferma per tirar endavant una autèntica política que permetés canviar aquest model energètic, que, com dèiem, doncs, és absolutament ineficient. En aquest sentit, lo potencial que tenim solar, eòlic i de biomassa a Catalunya està absolutament infrautilitzat, i quan sí que s'ha apostat, modestament, pel desenvolupament de les energies renovables –cas de l'eòlica– no s'ha fet ni amb quantitat ni amb qualitat suficients. Només per posar-ne un exemple, els municipis que tenen centrals eòliques als seus termes només reben un 3,4 per cent de la facturació, i això no pot ser. És a dir, hem de ficar molta més energia renovable però l'hem de ficar ben ficada sobre el territori, per tal que sigui eficient.

Per tant, en aquest sentit, lo que demanem és que lo Govern hauria de demanar amb caràcter urgent lo tancament immediat de les centrals nuclears del Principat, revertir tots los processos de construcció de noves línies d'alta tensió, que són fruit d'aquest model, i elaborar un nou pla de l'energia amb caràcter executiu, ara sí –no com los que havíem tingut fins ara, que no ho eren–, que prioritzi les energies renovables, però, sobretot, aquesta qüestió que li comentava ara al final, que és prioritzar la generació distribuïda sota control comunitari, que és una qüestió, diguéssim, que al final mos porta a un model molt més eficient, molt més democràtic i molt més sostenible, com deia vostè que hem de ser ara, no?: que nosaltres ja ho som de fa temps, però, doncs, bé..., eh?

Moltes gràcies –vinga.

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats..., diputat Saladié, ara no ens barallarem a veure qui és més sostenible o menys sostenible, però abans he citat Albert Vilalta, hi insisteixo, el primer conseller de Medi Ambient que va ser capaç de, amb molt poc temps, fixar unes bases molt sòlides, molt avançades, amb aquesta concepció del desenvolupament sostenible d'un país. De fet, els posteriors governs, els posteriors departaments de Medi Ambient després d'Albert Vilalta, encara viuen d'aquella base. I, per tant, diguem-ne, vull reivindicar, en molt bona mesura, allò que va suposar i els progressos que tots aquests anys els diversos governs de Catalunya han fet en aquest àmbit concret.

Vostè ha incorporat la xarxa viària. Si em permet –amb molta cordialitat, eh?–, de la seva intervenció és molt difícil de poder parlar d'actuacions concretes sobre xarxa viària ignorant la xarxa ferroviària. En molt bona mesura, nosaltres tenim una xarxa d'altres prestacions, una xarxa d'alta capacitat, el que en podríem dir «les autopistes» o «les autovies», les vies desdoblades, que assumeixen un volum de trànsit pesant molt superior al que haurien d'assumir si nosaltres tinguéssim una xarxa ferroviària, concretament de mercaderies, que fos adequada, que fos potent. I, per tant, a l'hora de concebre el conjunt de la xarxa viària catalana, l'enfocaríem en uns termes diferents.

O, per exemple, en els accessos a les grans ciutats, a les grans urbs. Ara estem parlant, i aquest és un tema molt important en aquesta legislatura, com eixamplem la xarxa ferroviària de rodalies, sigui amb la prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat a Terrassa, que han produït uns resultats espectaculars, un increment de la demanda de prop del 50 per cent, només en aquests sis mesos des que ha entrat en funcionament... Ara, a final d'enguany acabarem les obres de Sabadell i, per tant, també suposarà això,

i tota l'actuació a l'entorn de rodalies. Hem de treure usuaris, diguem-ne, de les carreteres, de les autovies, encara que siguin lliures de pagament, i portar-los al transport públic. Aquesta és la idea, i aquesta és l'aposta, i aquesta és l'aposta estratègica de país, no només amb relació a les mercaderies, sinó també amb relació a ampliar la xarxa de transport públic.

Avui, aquest dematí mateix, parlàvem de la línia 9 del metro. L'actuació més potent, o de les més potents, en la lluita contra el canvi climàtic és posar en servei vint quilòmetres de la línia 9 del metro. Es tracta de compactar-ho en aquests termes. Aquí també, en allò que depèn de Catalunya, nosaltres hem pres compromisos i hem assumit riscos. A nivell de l'Estat, doncs, el que, diguem-ne, estem heretant és una situació que no té cap mena de lògica, cap. La concepció de la xarxa viària d'alta capacitat a l'Estat espanyol és absolutament anàrquica i genera un sentiment gravíssim de greuge comparatiu a Catalunya. Perquè, mentre aquí les grans vies d'altres prestacions de l'Estat són de peatge, a la resta de l'Estat són gratuïtes. I això genera un sentiment de greuge molt, molt intens.

I és veritat: fins que no siguem capaços de donar una visió coherent i harmònica al conjunt del sistema, doncs, es poden produir solapaments com els que s'han dut a terme i, si em permet l'expressió, s'han perpetrat a Catalunya en determinats casos. Perquè no disposem de totes les eines. I això genera aquests elements de contradicció.

Vostè ha plantejat bona part del seu relat amb relació a la seguretat viària. I és veritat. És a dir, el nombre d'accidents a la 340 és inacceptable com a país, o la 240, a les Garrigues, és inacceptable com a país. I, per tant, hem assajat un model que no és el model final, però és el de la nacional II a Girona, que ha reduït d'una manera dràstica l'accidentabilitat a la nacional II a Girona; una nacional II, l'única radial de l'Estat espanyol que no va ser desdoblada en el seu moment, i que continua tenint una intensitat mitjana diària de vehicles cap a l'Estat francès, i que és inaudít que no estigui desdoblada. Aquest és un compromís molt directe. Jo aquesta mateixa setmana aniré a veure la ministra de Foment, a petició de la mateixa ministra de Foment, i aquests temes, el que planteja vostè de la 340 i la 240, seran elements bàsics i seran elements prioritaris. Planifiquem amb relació a la xarxa viària? Sí. Però no ens oblidem de la xarxa ferroviària.

I amb relació a energia –i acabo, senyora presidenta– hi ha una qüestió que és bàsica sobre les renovables: no es poden canviar les normes de joc del partit a mig partit. I això és el que ha fet el Govern espanyol. Algú parla d'inseguretat jurídica? Que vagin a veure el ministre Soria i que vagin a veure el president Rajoy i sabran què vol dir inseguretat jurídica amb relació a la implantació de les renovables.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; senyora presidenta.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de l'aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de l'aigua

300-00003/11

Té la paraula la senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats, consellera, diputades, diputats..., bé, després de sentir el senyor Sergi Saladié amb tot el llistat de greuges que patim els territoris del sud, específicament el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, però també Catalunya, crec que se'ls gira molta feina, a aquest Govern. Però, miri, jo em centraré..., ja li vaig dir que la interpellació seria de polítiques d'aigua, i, per tant, em centraré en les polítiques d'aigua, i, concretament, en els plans, en el Pla de conca de l'Ebre i en el pla de conques internes.

En el Pla de conca de l'Ebre perquè tots sabem que tornem a tenir l'amenaça, no?, d'aquest pla hidrològic aprovat, que va aprovar un govern en funcions, el 8 de gener, en temps de descompte, i que, a més, està calcat de..., és el mateix pla que ja s'havia aprovat amb cinc anys de retard el 2014 i en el qual vam fer front comú per poder lluitar contra aquest pla, aprovant mocions. Recordo aquí una moció que vam aprovar el

2014 en la qual s'havien de fer una sèrie de deures, el Govern català havia de fer una sèrie de deures per poder fer aquest rebuig, perquè tots sabem que aquest pla, la manera de tombar-lo, o una manera de tombar-lo, avui, és..., aquell pla, i aquest que vindrà, és a la Comissió Europea, i la manera és, justament, perquè aquest pla vulnera les directives comunitàries, tant la Directiva marc de l'aigua, com la Directiva d'hàbitats, com la Directiva d'aus; i és per aquí per on nosaltres podíem demostrar a Europa que calia tombar-lo.

Miri, tal com vaig fer en el 2012 i en el 2014, conseller, li preguntaré allò que ha fet el Govern de Catalunya; allò que podia haver fet i no ha fet, i, sobretot, el que farà a partir d'ara per aturar aquest nou pla hidrològic.

També, en la segona part, li preguntaré sobre el pla de conques internes, que, senyor Saladié, no és un pla sectorial; el pla de conques és, com si diguéssim, el pla hidrològic nacional de Catalunya, és el pla català que obliga la Directiva marc de l'aigua –i que ara s'ha de fer el segon cicle, 2016-2021–, i que, desgraciadament, són vasos comunicants amb el Pla de l'Ebre. I aquí és on es mostra el que és la verdadera política de gestió de l'aigua del Govern de la Generalitat. I li preguntaré algunes qüestions perquè ens preocupen, i més en aquest escenari de sequera –noranta dies sense ploure– que sembla que, fins i tot, l'arquebisbe de Barcelona, que ens commina a resar –que a mi em recorda alguna cosa semblant que va fer un conseller–, doncs, està preocupat.

Per tant, que ens defineixin, que ens expliquin quines seran les actuacions del seu Govern i quins compromisos.

Mirin, amb el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre, mà estesa, com hem tingut, mà estesa per lluitar, el dia 7 hi estarem, hi estarem molts, jo suposo que hi haurà les cares de sempre i cares noves, a Amposta: benvingudes, benvinguts, però aquest conflicte no es pot situar en un tema polític de «ens prenen l'aigua a Catalunya, Espanya no». Perquè, en aquest sentit, el Govern català podia haver estat més ràpid i més eficient amb el que li tocava fer.

Per exemple, vostè sap que s'havia de fer el Pla de gestió de Xarxa Natura 2000 per poder presentar-lo a la CHE, que s'hi incorporés, i poder demostrar que aquests cabals no permetien mantenir les zones d'especial conservació. Això no es va fer. Ho vam demanar aquí. No s'havia fet, el pla. Jo li pregunto: el pla, vostès, van presentar-lo quan van presentar les alegacions? Van presentar la queixa a Europa que els vam dir que presentessin? No es va presentar. Quan es va fer el contenciós administratiu, ho van incorporar? No ho sabem. I, ja l'última, en aquest sentit: aquest és el document que vostès van lliurar... –vostè, personalment, i el president van anar a la reunió amb la PDE–, és el document que li van lliurar a la plataforma, a la PDE? És aquest: el Pla de gestió Xarxa Natura 2000? Perquè aquest pla el necessitem, conseller, si volem continuar lluitant i denunciant a Europa el Pla de l'Ebre 2015.

Una altra qüestió és que tampoc la Generalitat ha estat activa pel que fa referència al tema de regadius. Aquí totes les comunitats van anar a agafar les reserves d'aigua, perquè això entra després en el que seran els bancs de l'aigua, transvasaments, etcètera, i Catalunya va fer reserva de 165.000 hectàrees. Aquí tampoc va cedir re, Catalunya. Potser ara, que tenim pendent aquest pacte nacional de l'aigua i replantejar tots els regadius, igual que a Navarra i al País Valencià s'ho estan replantejant, podem seure amb la resta de comunitats de tota la conca per veure si realment són necessàries aquestes 165.000 hectàrees o no. Perquè el que no es pot anar és a dir als altres que deixin de regar i que minorin les seves hectàrees i aquí no tocar les nostres per no tenir «marrons» ni amb els regants del delta de l'esquerra de l'Ebre, ni amb els regants de Lleida, dels senyors de l'aigua. Per tant, aquest és un tema que aquest Govern haurà d'afrontar.

I altres qüestions que ja recollíem a la moció i que són eines que necessitem per, realment, presentar la queixa a Europa. I jo aquest cop espero, el dia 8... –el dia 7 hi ha la «mani»–, el dia 8 vénen els eurodiputats a fer la visita, i jo espero que aquest cop el Govern de Catalunya pugui presentar la queixa a la Comissió Europea abans que aquest pla arribi a la comissió.

Segona qüestió: el Pla de conca fluvial de Catalunya o el que anomenem «pla de conques internes», és a dir, el pla nacional, eh?, perquè tenim aquesta bicefàlia amb el tema de la gestió de l'aigua que l'Estatut no va resoldre i que, clar, la patim. Però sí que és cert que en el tema de conques internes, la responsabilitat, les competències, són del

Govern de Catalunya i que, a més, tenim molta bona feina feta, reconeguda pel Govern de l'Estat, reconeguda per Europa, i que no ho va fer el conseller Vilalta. Que no li trec mèrit, eh?, al conseller Vilalta. *Chapeau* al conseller Vilalta. Però, clar, és que hi va haver un conseller que es deia Salvador Milà que va fer tot un treball en tema d'aigua, i, per tant, crec que és de justícia reconèixer-ho.

Miri, mentre el Govern, amb una mà, conseller Rull..., mentre el Govern amb una mà està denunciant el Pla hidrològic de conca de l'Ebre, resulta que està fent un pla de conques internes que incorre en els mateixos problemes o en els mateixos incompliments de la Directiva marc de l'aigua i que, quan arribi a Europa, o si hi arribés, li podrien fer els mateixos requeriments que li està fent el Govern de l'Estat.

No hi figura l'anàlisi de totes les masses d'aigua –que diu la directiva que hi ha de figurar. Li ho ha comentat també el company Sergi: els cabals ambientals que vostès proposen són un 40 per cent menors dels que va fixar el Pla 2009-2015. Hi han uns incompliments de la Directiva d'hàbitats. No hem resolt el tema de les zones vulnerables, de la nitrificació; sap que tenim un munt de pous –ho vam estar parlant la legislatura passada– dels quals no es pot prendre aigua de boca, de contaminació per purins... No ho tenim resolt.

No tenim resolt el tema de recuperació de costos. El pobre president de l'ACA, la legislatura passada es va quedar sol amb mi defensant el cànon ramader perquè l'hi van fer retirar, i això també és un incompliment, perquè aquí hi ha el que la directiva en diu «la recuperació de costos». I el més greu: no hem aprovat un pla de sequera; un pla de sequera que, ens costa, que l'ACA té fet, tècnicament, eh?, i que hi han mesures per poder-lo fer, però que no s'ha fixat el protocol.

I ja el que ens ha deixat més sorpresos, el que creiem realment que ja és de traca i mocador, és que quan vostès fan el pla aquest de conques internes, el pla català, resulta que detecten que en el sistema Aigües Ter Llobregat, ja en el 2015, fa falta aigua. S'ha de portar aigua, vostès diuen, de conques externes. I què fan? En comptes de dir «com resoldrem aquesta aportació d'aigua necessària en el sistema Ter-Llobregat», pàgina 34, vostès diuen que això ho traslladen, *zasca*, li passen la pilota al futur pla hidrològic nacional.

És a dir, volem sobirania però quan tenim el problema del sistema ATLL, que podem resoldre perquè tenim mecanismes per resoldre-ho internament, diuen que ho resolgui el futur pla hidrològic nacional, amb la qual cosa..., escolti, si ho ha de resoldre el futur pla hidrològic nacional a partir de conques externes, la conca externa més propera és la de l'Ebre. Per tant, jo li pregunto, conseller: el que estan dient vostès aquí és que per resoldre el tema de l'ATLL caldrà un transvasament d'aigua de l'Ebre o una interconnexió de xarxes? I, a més, les quantitats són molt similars a les que hi havia al maleït pla del 2001 d'Aznar? Perquè, clar, les quantitats coincideixen. Clar, és deficitària, aquesta conca. És deficitària i, a més..., però vostès, que tenen mecanismes, no els posen, i continuen amb aquesta insistència de portar els recursos externs d'aigua, quan la directiva diu que això és l'últim recurs.

És a dir, aquesta ha estat una constant. Ja ho deia..., el conseller Vila també ho deia: «Bé, l'Ebre no, però que vingui del Roine.» Quan, en realitat, si poséssim en marxa les mesures de gestió del pla de conques que va aprovar l'anterior Govern, no tindríem aquest problema. Per què? Perquè podríem tirar mà de les dessaladores, podríem tirar mà de tota una sèrie de mesures del terciari, que després de la pròrroga li explicaré. Però, fixi's, el que és molt greu és que resulta que això s'agreuja coincidint amb les privatitzacions d'ATLL. Perquè, clar, resulta que a Agbar i Acciona, i tot i que s'ha apujat el cànon de l'aigua, els surt més barat agafar l'aigua de les conques superficials o dels aqüífers dels pous que tirar mà de l'aigua dessalada. Ergo, les privatitzacions sempre acaben maximitzant els beneficis d'uns quants i sent un problema per a la majoria de ciutadans i ciutadanes.

Per això, jo, el que li demano és..., aquestes mesures, miri, li donaré dades: la desaladora del Prat i de la Tordera estan funcionant molt per sota de les seves capacitats. Què vol dir això? Que s'estan extraient cabals del Llobregat i del Ter per sobre del que serien els cabals ambientals. S'ha abandonat totalment la política de recuperació i reutilització de retorn aigües amunt del Llobregat, procedent del terciari. S'ha continuat mantenint extraccions dels pous de Cornellà, del Besòs i del Tordera. És a dir, aquesta

política d'extremar la captació d'aigua d'aigües del Ter i Llobregat, el que posa en perill... –i em sap greu que no hi sigui el president, però estic segura que li ho farà arribar–, el que està posant en perill és el compromís del Ter, de mantenir el cabal ambiental del Ter, un compromís que vostès, escolti, no batallaven prou quan estaven a l'oposició el 2008 –ara llegia una intervenció del diputat Casadesús.

Doncs, resulta que aquest cabal ambiental del Ter no l'estem mantenint. Com que veig...

La presidenta

Sí, sí..., s'està passant.

Hortènsia Grau Juan

Perdoni, presidenta. Doncs, després continuo, conseller.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, senyora diputada, va molt ràpid, vostè! *(L'oradorriu.)* Va molt ràpid parlant i va molt ràpid interpellant aquest Govern, però, evidentment, al Govern el que li toca és de respondre en aquest Parlament, de complir amb la funció de control, i també de poder consensuar amb relació a la funció d'impuls.

Jo..., en termes similars a l'anterior interpellació, busquem aquells elements de consens que s'han plantejat. Vostè n'ha posat diversos sobre la taula. Ha començat la interpellació amb relació al Pla de conca de l'Ebre, eh?, que és el que en aquests moments a nosaltres ens amoïna, i ens amoïna més perquè això ho tenim molt a sobre, hi ha una decisió que està presa; però, per altra banda, tenim dos elements que, en el sentit que deia abans, ens fan sentir relativament còmodes.

Primer, que s'ha fet molt bona feina des de la base de la comunitat científica; que quan nosaltres hem estat capaços de definir, per exemple, la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, els cabals ambientals, ho fem amb uns plantejaments que són molt sòlids. Podíem no haver-nos posat d'acord amb relació a aquest punt i podíem haver arribat a unes conclusions que no fossin prou solvents, però sí que ho són. I això ens dóna molta confiança i un nivell molt ampli de complicitat amb la Directiva marc de l'aigua i amb el que ens diu la Comissió Europea.

I, per tant, en aquest sentit, aquesta complicitat la veurem reflectida perfectament el dilluns que ve, quan vinguin uns representants del Parlament Europeu de la Comissió de Peticions; parlem el mateix llenguatge. I això, des d'aquesta perspectiva, doncs, a nosaltres ens dóna molt marge de maniobra. Tenim aquesta basa feta.

I, per altra banda, també el Govern de Catalunya ha treballat no només amb relació als cabals ecològics, sinó amb relació a d'altres elements que hi tenen a veure, i vostè ha parlat de la Xarxa Natura 2000. Nosaltres hem fet els deures. I així els ho vam traslladar l'altre dia a la Plataforma en Defensa de l'Ebre i al territori. Nosaltres, aquests plans de gestió els tenim, els tenim aprovats i els tenim avalats per la mateixa Comissió Europea. Ho tenim.

I, per tant, del que es tracta és –i aquesta és l'estratègia que ha incorporat el Govern del president Puigdemont– d'agafar tots aquests elements i concentrar-los en el contenciós administratiu que en aquests moments estem plantejant i tenir clar quin és l'esquema de combat, per dir-ho d'alguna manera, amb relació a aquesta nova ofensiva del Pla hidrològic, del pla de conca.

I vostè també ha parlat d'un altre tema, que és buscar complicitats a la resta de l'Estat. I els buscarem, aquests nivells de complicitat, a la resta de l'Estat. Parlava concretament de Navarra, i a Navarra estan fent les coses diferents. Doncs nosaltres, en aquest sentit, el que veiem és que sols no ens en sortirem, i, per tant, hem de ser capaços de teixir aquests elements de complicitat a d'altres territoris, fixant unes bases comunes.

Sobre l'element de regadius, hi ha d'haver un debat intern important en el país. I, per tant, la primera cosa que hem fet és: el Departament de Territori i Sostenibilitat i el De-

partament d'Agricultura, ens hem assegut i hem... El que plantegem és que hi hagi un gran debat de país a l'entorn d'aquesta qüestió, perquè si comencem a generar una dinàmica de confrontació entre territoris no ens en sortirem, de cap de les maneres –no ens en sortirem.

I com que nosaltres estem molt convençuts que és perfectament possible de conciliar les pretensions, les voluntats, els usos amb relació a la gestió de l'aigua, ho volem fer i ho volem fer a fons. I el que els demanem és que vostès ens hi puguin ajudar. Amb la cultura històrica que té... –la gent de Podem és nova en aquest Parlament, però la gent d'Iniciativa té una trajectòria molt dilatada–, doncs, en base a aquests elements, de poder fer coses plegats.

Per tant, primera idea: nosaltres els deures els hem fet i considerem, modestament, que els hem fet bé, i els hem fet d'acord amb el territori i buscant aquest nivell de coincidència, de sincronia amb allò que ens planteja la Unió Europea. Parlem el mateix llenguatge i el que veiem és que el Consejo Nacional del Agua s'expressa amb uns termes absolutament diferents: de mercantilització de l'aigua, de favors. Estem parlant en aquests termes. I, per tant, això és tan subjectiu, és tan vaporós, és tan arbitrari que creiem que allà on l'interès general preval, que en molt bona mesura és en allò que defensa, en aquest cas concret, la Direcció General de Medi Ambient a la Comissió Europea, em sembla que ens en podem sortir i ens en podem sortir bé.

Parlava del pla nostre, del pla de conques internes, eh?, el Pla de gestió de districte de la conca fluvial de Catalunya, aquest és el detall tècnic. Nosaltres, en aquest moment –i vostè ho ha explicat–, el tenim en fase de tramitació i el que hem volgut és fer un esquema que fos molt operatiu. És a dir, en la primera versió que es va fer en el període anterior el que es deia és que hi havia, pràcticament, recursos il·limitats per poder-ho tirar endavant: s'hi posava disposició addicional tercera, s'hi posaven fons estructurals, s'hi posava pràcticament tot. I, en aquests moments, nosaltres el que hem mirat és de veure, diguem-ne, quines són les prioritats que fixem, eh?, i, des d'aquesta perspectiva, ja coneix el plantejament, l'aposta per la dessalinització, per la recuperació d'aqüífers, per la reutilització, per l'increment de l'estalvi per part de la ciutadania... Aquestes són les bases, i el que hem de ser capaços és d'aprofundir en tots i cadascun d'aquests elements.

I, per tant, nosaltres, el que hem volgut és, sobre la base del cànon de l'aigua, fer un plantejament d'actuacions, d'inversions, que sigui seriós, que sigui sòlid, i que sigui sostenible ambientalment i sostenible econòmicament. Aquest és l'esquema. Per tant, un pla que sigui realista, factible, autofinançable i, sobretot, diguem-ne, basat en criteris màxims de transparència.

Jo vull posar en valor un element que és poc conegut, però Transparència Internacional, a l'hora de qualificar les diverses agències de l'aigua que actuen a l'Estat espanyol –que em sembla que en són quinze–, ha situat en tercera posició, des d'un punt de vista de paràmetres de transparència, l'Agència Catalana de l'Aigua. O això ho fem amb tots aquests elements, retirant la part d'opacitat que nosaltres apuntem, amb relació a la CHE, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, i apuntem amb relació al Consejo Nacional del Agua, o serà molt difícil que ens en puguem sortir.

Vostè feia una última referència, sobre... –i el diputat Saladié també la hi feia, encara que d'una manera més tangencial–, sobre la gestió directa o indirecta d'un bé públic, d'un recurs públic que és l'aigua, i amb relació a la gestió d'Aigües Ter Llobregat.

Jo, simplement, vull recordar dos elements. El primer, el nivell d'endeutament que tenia Aigües Ter Llobregat feia que la seva gestió fos impossible, insostenible per a un govern que no es podia endeutar més, que no podia fer front a l'endeutament recurrent a més endeutament. No teníem marge de maniobra –no el teníem–, i, per tant, algunes de les decisions que es van haver de prendre, es van haver de prendre perquè la situació era, pràcticament, de col·lapse amb relació a l'Agència Catalana de l'Aigua i amb relació a Aigües Ter Llobregat. I quan es prenen determinades decisions, no són, diguem-ne, per biaix ideològic o simplement per un element d'atzar còsmic, no, no: responen a una raó concreta.

I, per altra banda, o nosaltres érem capaços de buscar mecanismes –i, en aquest cas, parlo d'un diputat de Junts pel Sí que prové de Convergència Democràtica de Catalunya–, o fèiem aquesta opció o no ens en podíem sortir, des d'un punt de vista d'aconseguir recursos per evitar retallades de base social, perquè l'accés als bancs el teníem

absolutament tancat. No existia el FLA, aleshores, i, per tant, o buscàvem aquest mecanisme no volgut –no volgut–..., és a dir, en termes d'una economia sanejada i unes finances sanejades..., vostè creu que hauríem triat aquesta opció? No, no ho hauríem fet. Però ara, què ens dóna aquesta opció? Ens permet, a més a més, fer inversions que amb recursos estrictament pressupostaris directes no podríem fer. I, per tant, per posar al dia la xarxa Aigües Ter Llobregat, nosaltres el que necessitem són recursos addicionals. I la concessió ens dóna aquests recursos addicionals per poder-ho fer.

Però, hi insisteixo, amb condicions diferents, i aquest és l'escrit que hem fet Junts pel Sí i la CUP, estaríem disposats a mantenir això? Home, no ho hauríem plantejat, però en aquests moments hem de ser capaços de poder-ho aprofitar i podem fer actuacions de millora de la xarxa que, altrament, amb recursos estrictament públics, amb una gestió directa, no podríem fer. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, aquesta gestió indirecta –que no privatització–, perquè si no anem a veure allà on governem, no? (*Veus de fons.*) No digui que no. Quan es fa la gestió dels residus, en la immensa majoria de municipis, que és concessional menys a Terrassa, que és pública, estem privatitzant. No, no estem privatitzant en absolut. No podem fer aquestes actuacions. I aquest és un debat que hem de plantejar d'una manera molt serena i sense apriorismes ideològics esbiaixats, legítims però esbiaixats, que em sembla que no ens permetran entrar en el consens que necessitaríem.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula la senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Això dels apriorismes ideològics, conseller Rull, deu ser marca del Departament de Territori i Sostenibilitat i que vostè hereta del conseller Vila, perquè sempre que plantejaven temes d'aigua, intentaven plantejar-los de la manera més tècnica o amb xifres, sempre sortia l'apriorisme ideològic.

Miri, no entraré en el tema de la privatització d'ATLL perquè, a més, hi ha una proposició de llei, hem estat discutint des que va succeir, i jo, com diu aquell, *he venido a hablar de mi libro*, eh?, que és el Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya, que encara està en període d'allegacions, que, a més, vostè sap que tant Ecologistes en Acció com Aigua és Vida han presentat tot un seguit d'allegacions; i altres entitats, el Grup de Defensa del Ter, que van en la línia del que jo li exposava i que ara li acabaré d'exposar i que, per mi, serà molt important en la moció subsegüent a aquesta interpel·lació saber quina és la decisió del Govern, si manté algunes de les propostes que hi han aquí o canvia. Perquè d'això dependrà la política de gestió de l'aigua.

I miri, quan abans li deia allò dels cabals ambientals, que deia: «Si ho tenen tan clar en el cas de l'Ebre, que la Directiva marc diu que s'han de respectar els cabals ambientals, que s'han de garantir, el mateix han de tenir clar en el cas de les conques internes.» I ara això vostè sap que no està passant. I no està passant, per què? Perquè s'estan extraient més cabals tant del Ter com del Llobregat perquè no s'estan aplicant les mesures del Pla de gestió que es van aprovar, que signifiquen utilitzar més aigua dessalada de la Tordera i del Prat de Llobregat. Per què? Perquè això incrementa els costos, i aquestes empreses no hi estan disposades, tot i que es va pujar el cànon de l'aigua.

Què passa aquí? Que tampoc es fa com una mesura molt excepcional el tema que hi havia de recuperar l'aigua procedent del sistema de depuració terciària, que, a més, està demostrat que és aigua d'alta qualitat i que es podria posar a la capçalera del riu. O el tema d'explotació d'aqüífers.

Per tant, estem incomplint sistemàticament el tema de cabals, i, a més, és que miri, en el cas de l'aigua del Ter, que els gironins en fan tanta bandera, el compromís era que el 2015 es quedés en 115 hectòmetres cúbics. Resulta que estan transvasant de 163 a 200 hectòmetres cúbics. Per tant, conseller, jo això no ho dic. Són dades de l'ACA, que, justament, com que és transparent, doncs, podem accedir a tota la documentació que té.

Per tant, jo el que els dic és: canviaran l'orientació d'aquest pla de gestió de conques internes incorporant el tema de la dessalació; continuant mantenint les polítiques d'estalvi, d'eficiència, de recuperació de l'aigua; preveient una nova dessaladora a Cubelles, com ja estava prevista la dessaladora del Foix? És a dir, tota una sèrie de qüestions

que el que fan és gestionar, no a partir de la demanda, sinó gestionar el que és la nova cultura de l'aigua. I, per tant, a mi no em sembla que aquest pla incorpori aquests principis de la nova cultura de l'aigua. I vostè deia: «No podíem, és un tema econòmic.» Escolti, és un tema econòmic en què, com sempre, es van prendre unes decisions polítiques que van ser sanejar deute. Hem estat cinc anys en els quals l'ACA, vostè ho sap, no ha fet inversions. Nosaltres ja ho dèiem, li dèiem al director de l'ACA, li dèiem: «Això ens comportarà problemes», perquè sap que tenim la Catalunya central, unes comarques al Camp de Tarragona, Conca, Alt Camp, amb uns problemes de nitrificació, amb uns problemes de contaminació de pous terribles.

Tenim sense resoldre el tema dels nitrats, de la contaminació per nitrat, a gran part de Catalunya, però no ampliïm zones vulnerables. Però quan resulta que intentem arreglar-ho mitjançant esmenes als pressupostos, intentant posar un cànon ramader, que d'alguna manera és el de la devolució de costos de la qual parla la Directiva marc de l'aigua, surt tot el lobby de l'agroindústria del porc i es nega. I això entra en aquest pacte..., que aquest pacte..., clar que l'haurem de fer, entre altres coses, perquè és un compromís parlamentari, perquè aquí, en aquest Parlament, durant el 2015, vam aprovar una moció en què ens comminava a tots a fer un debat, un pacte nacional de l'aigua, intentant posar d'acord, asseure a la mateixa taula ecologistes, conservacionistes, indústria, regadiu, sector agrari i tal, perquè és l'única manera que ens en podem sortir, i superar les picabaralles històriques, que no han sigut només del seu Govern, també les vam patir nosaltres durant l'època del Govern d'Esquerra entre el Departament de Medi Ambient –RIP, malaurat, perquè sembla que no en tornarem a tenir– i el Departament d'Agricultura. I aquí s'hi ha de fer molta pedagogia, perquè la pagesia ha d'entendre que l'aigua és un bé comú i que perquè ells puguin tenir l'aigua tots hem de tenir accés i dret a l'aigua.

Per tant –ja acabo–, el que el meu grup li plantejarà durant la moció seran totes aquestes qüestions, i espero que hi hagi aquest canvi de rumb en el Pla de gestió de conques.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables conselleres, senyores i senyors diputats, senyora diputada..., vinga, acaba d'entrar per la porta lateral, que no del darrere, diguem-ne.

Un element de discrepància cordial. Diu: «Departament de medi ambient que no tenim». I tant que en tenim, de departament de medi ambient: jo sóc titular del Departament de Territori i Sostenibilitat, que és el departament de medi ambient del Govern.

I, per tant, creiem que l'actuació del departament de medi ambient és més potent incorporant-hi totes les polítiques de territori que sense les polítiques de territori. Per tant, aquest és un plantejament extraordinàriament coherent.

Abans el diputat Saladié hi feia referència a la seva intervenció, ha començat per l'ordenació territorial. Les polítiques ambientals, tenint en compte l'ordenació territorial del territori, són molt més potents i connecten molt més i tenen més capacitat d'influir i transformar el país. I, per tant, en això sí que seré molt contundent: de departament de medi ambient en tenim, i en tenim un de molt potent, que és el Departament de Territori i Sostenibilitat. Ja veurà a la compareixença que començarem justament per la part de medi ambient, que és la que donarà coherència a totes les actuacions. De fet, les polítiques de mobilitat sostenible tenen sentit en la mesura que responen a una concepció, diguem-ne, de sostenibilitat.

Un parell o tres de qüestions. També vull donar les gràcies a la secretària de medi ambient i al director de l'Agència de l'Aigua, que ens acompanyen. El director de l'Agència Catalana de l'Aigua, ara, via WhatsApp, es pot dir així, em deia..., i em contradeia un dels elements que vostè ha plantejat durant aquesta interpellació i que no voldria deixar passar de llarg. El Pla de districte de les conques internes té un 60 per cent més de cabals de manteniment que l'anterior pla, que simplement no en tenia –que l'anterior pla, que simplement no en tenia.

I els papers? El paper ho aguanta tot. És a dir, nosaltres podíem fer un pla de gestió, un pla de conca amb una previsió com l'anterior, de 6.000 milions d'euros, amb una durada de sis anys, que volia dir invertir durant trenta anys 200 milions d'euros. Això sap que és impossible. Per tant, nosaltres el que hem volgut és plantejar una proposta que sigui viable, que sigui creïble, perquè ens podem enganyar i podem fer un pla amb alguns dels elements, no dic que ho hagi fet vostè ara, però que algú podria tenir la temptació de posar sobre la taula; doncs estariem molt contents, aprovaríem un gran pla de gestió, però que seria, simplement, inaplicable.

L'actual revisió, doncs, del Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya preveu reflectir les mesures adients adreçades a la gestió de la demanda i dels recursos hídrics per tal de garantir a llarg termini la disponibilitat d'aigua arreu de Catalunya. No contempla cap transvasament, però sí que fa referència a la necessitat de nous recursos hídrics a les conques internes que encara pateixen un dèficit hídric d'uns seixanta hectòmetres cúbics anuals. I aquest és l'element bàsic: reconeixem que hi ha dèficit hídric o no el reconeixem; molt bé, com l'afrontem? Aquest dèficit ha estat reduït gràcies a l'increment de l'estalvi d'ús d'aigua.

A Catalunya, el consum d'aigua per cap és dels més baixos que hi ha en el conjunt d'Europa, i a l'àrea metropolitana potser dels més baixos que hi ha a Europa. Aquest dèficit ha estat reduït, doncs, gràcies a l'increment d'estalvi de l'ús de l'aigua per part de la ciutadania, a noves infraestructures construïdes des del darrer episodi de sequera l'any 2008, a les dessaladores, a la recuperació d'aqüífers o a la reutilització de l'aigua. Aquestes són les quatre columnes sobre les quals estem treballant. Vostè ha plantejat el tema de les dessalinitzadores: a la de la Tordera d'ampliar-ne la capacitat. És evident que ens hem de moure i ens hem de moure en aquests paràmetres.

I darrera qüestió: és veritat, vostè ho ha identificat, i aquí tenim una expressió poc parlamentària, però tenim una feinada de por amb relació a la contaminació per nitrats. Potser aquest és el problema més greu que tenim avui a nivell de seguretat amb relació a l'aigua de país. Aquest és el gran problema que avui tenim com a país, i, per tant, actuació transversal, agafar el bou per les banyes i prendre decisions. I estem convençuts que els diputats i les diputades d'aquesta cambra seran molt conscients de què estem parlant, de la transcendència d'aquest problema i que ens apoderarem mútuament per prendre les decisions que el país necessita en aquest àmbit.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre els centres escolars concertats, presentada pel Grup Parlamentari Popular.

Interpellació al Govern sobre els centres escolars concertats

300-00004/11

Té la paraula la senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, honorable consejera..., en primer lugar, felicitarla y desearle mucha suerte y muchos aciertos. Nuestro modelo educativo, como defendemos desde el Partido Popular, se basa en la libertad; la libertad de enseñanza que se consagra en nuestra Constitución, artículo 27, y libertad, también, para poner en marcha distintos proyectos educativos que reflejen la pluralidad, la riqueza de la sociedad, que es lo que se fomenta y se protege en las sociedades democráticamente más avanzadas.

Y segundo eje de la libertad: libertad para las familias, para elegir el modelo educativo que mejor se ajuste a sus creencias, sus valores, sus principios o prioridades. Porque son los padres los responsables de la educación de sus hijos y son los niños los titulares del derecho a una educación de calidad y de acceder en condiciones de igualdad. Y son los padres los tutores de los hijos, no lo es la Administración.

Por tanto, son los padres quienes deben poder elegir el modelo, el proyecto educativo que garantice estos derechos a sus hijos en el marco de libertad, pluralidad e igualdad que debe garantizar la Administración. Así se establece, también, en nuestro

Estatuto de autonomía en el artículo 21: libertad de enseñanza y derecho de los padres a elegir, que también se proclaman tanto en la Declaración de los Derechos Humanos, el artículo 26, como desde el Parlamento Europeo, en la Declaración de Derechos y Libertades Fundamentales, artículo 16. Y esta es la base jurídica que no refleja sino la aspiración de nuestra sociedad a realizarse como una sociedad avanzada, que protege y fomenta la libertad individual, la pluralidad y el respeto a la diversidad. Y al amparo de todos estos principios se atribuyó al Gobierno de la Generalitat, en la Ley de educación de Catalunya, la responsabilidad de desplegar el Servei d'Educació de Catalunya, conformado por centros sostenidos, total o parcialmente, con fondos públicos, de titularidad pública o privada, bajo los criterios de calidad, igualdad y suficiencia económica.

Hablamos, por tanto de una red mixta, con variedad de proyectos educativos, unos públicos, otros de iniciativa privada, para dar satisfacción a las demandas de la sociedad, pero todos ellos centros que prestan un servicio público. Por esto, y en el caso de los centros de iniciativa privada, se prevé en la ley, artículo 42, el modelo de concierto educativo, que de hecho ya funcionaba con plena cobertura legal desde el año 85 en España por la LODE, de Felipe González; modelo de concierto que fue ratificado en 2006 con la Ley orgánica de educación, también socialista. Incluso quedó previsto en la LEC que los artículos 198, 200 y en la disposición adicional cuarta, que el concierto pudiera extenderse también a enseñanzas no obligatorias como el primer ciclo de educación infantil o bachillerato o FP. Porque sin una oferta plural y suficiente, según las demandas de la sociedad, sería imposible que las familias pudieran, de manera efectiva, ejercer su derecho a elegir el proyecto educativo de sus hijos. Y solo garantizando la financiación pública de un número suficiente de proyectos educativos, plurales y variados, podremos garantizar la igualdad de oportunidades en el acceso al proyecto educativo que cada familia quiera elegir. Porque sin financiación pública, un buen número de todas estas iniciativas pedagógicas y educativas quedarían vetadas para las familias con menos recursos, y la libertad de elección quedaría supeditada a la renta. Y esto sí que sería segregador y discriminatorio.

Porque, con los conciertos educativos, la Administración lo que está es ayudando económicamente a las familias, que son así más libres para poder elegir un centro u otro centro en base a sus prioridades educativas y no a sus condicionantes económicos. Por tanto, el modelo mixto de centros públicos y privados, todos ellos sostenidos con fondos públicos, nos garantiza pluralidad, riqueza, libertad y una mayor igualdad de oportunidades, tanto en el acceso como en la adquisición de una determinada formación de acuerdo con los principios de cada familia.

En definitiva, respeto a los derechos y libertades individuales, que es el nivel democráticamente más maduro aquel que coloca siempre al individuo por delante sin perder de vista el interés general. Porque también la existencia de una red mixta es un tema de interés general. Si partimos de que la educación lo que debe es aspirar a la excelencia, a formar personas críticas y libres, preparadas en competencias, que cuando pasen por el sistema educativo tengan más oportunidades, tenemos que reconocer el éxito que están teniendo estos proyectos. Porque tenemos que aspirar a que los resultados del sistema educativo, los miramos desde el punto de vista de pruebas externas en competencia como PISA u otras, éxito escolar, acceso a estudios posobligatorios, empleabilidad o cualquier factor objetivo, mejoren y coloquen a nuestros niños a niveles acordes con el grado de desarrollo de nuestra sociedad.

Lamentablemente, en el conjunto de España, y también en Catalunya, estamos muy lejos de estos niveles de excelencia, pero es un dato objetivo el que la contribución de los centros concertados al modelo en conjunto no está siendo negativa. Los resultados que obtienen los alumnos que asisten a colegios concertados, por ejemplo en pruebas PISA, o su tasa de incorporación a estudios postobligatorios, no podemos concluir otra cosa sino que son proyectos educativos que no están siendo malos, al revés: en media están aportando calidad al sistema, colaborando así con el interés general de la sociedad, que es invertir en formar generaciones preparadas que puedan aportar y devolver a la sociedad parte de lo que nosotros les hemos dado.

Y tampoco en el aspecto económico podemos decir que la existencia de una red mixta esté perjudicando al Servicio de Educación de Catalunya porque, considerando el cos-

te total del servicio educativo, los conciertos abaratan el sistema en su conjunto. Porque aunque es muy difícil encontrar información fiable y completa, con relación al coste de la plaza pública, lo que sí conocemos es lo que le cuestan a la Administración los conciertos y el número de niños que asisten a estos colegios, y podemos deducir de aquí el coste público de estas escolarizaciones en colegios concertados. Y lo que podemos afirmar es que si estos alumnos se tuvieran todos que escolarizar en centros públicos, el coste para la Administración sería superior a lo que le cuesta el concierto, en media y aproximadamente un 60 por ciento más.

Por citar algunas cifras, si tomamos como coste medio de la plaza pública en Cataluña el dato que la *conselleria* facilitó al ministerio para la aplicación de la disposición adicional trigésimo octava de la LOMCE, que son 6.023 euros, y tomamos el importe medio del módulo del concierto, el coste medio para la Generalitat de una plaza concertada sería en torno, aproximadamente, a los 3.600 euros. Una diferencia que tiene una parte de justificación, quizá, por la diferente gestión, pero que también se justifica porque los conciertos cubren estrictamente personal docente y parcialmente gastos generales.

Hay otra parte de gastos administrativos, mantenimiento, reposiciones, personal de apoyo y sexta hora que se cubren con aportaciones de los padres. Y es verdad que los padres en estos colegios concertados pagan actividades que no están en la pública, como es la sexta hora. Pero también es cierto que los conciertos no son hoy suficientes para garantizar la gratuidad de esta educación tal y como está previsto en la ley. Estas aportaciones privadas, unidas a la tradición y la presencia de la enseñanza concertada en Cataluña, sobre todo en la provincia de Barcelona, donde acoge al 60 por ciento de los alumnos, aumentan y mejoran considerablemente el gasto educativo total en Cataluña como porcentaje del PIB. Porque si considerásemos exclusivamente el gasto público en educación en Cataluña como porcentaje del PIB, estamos a la cola de España.

Es decir, la existencia de un sistema mixto aumenta los recursos totales del sistema, liberando también recursos para la enseñanza pública. Porque hay que tener en cuenta que si todos estos niños, que tienen derecho a una plaza, se tuvieran que escolarizar en el sistema público porque no existiera la concertada, la pública se colapsaría, por déficit de plazas y también de recursos.

Este es el modelo mixto que desde el PP defendemos sin matices, y nos gustaría saber ahora su opinión, *consellera*, en relación con estos principios que hemos ido exponiendo. Y también el compromiso de su Gobierno con la estabilidad, la garantía y la suficiencia económica del modelo de conciertos. Porque en nuestro grupo estamos preocupados por el contexto político en el que se va a desarrollar esta legislatura, por las mochilas y los peajes con los que empiezan ustedes a gobernar. Un gobierno donde Esquerra ha sustituido a Unió, lo que no nos deja de preocupar por un aporte de inestabilidad e inseguridad, pero es que también han pactado ustedes con un grupo abiertamente contrario a la libertad de enseñanza, contrario al derecho de los padres a elegir e incluso contrario a la iniciativa privada. Ya sabemos que se retiró *in extremis* el punto 19 del acuerdo de gobierno con la CUP, y ustedes ya saben la tensión que vivieron las familias esos días.

Entenderán que nos preocupe su pacto con la CUP, porque es una auténtica espada de Damocles para las familias. Porque hay que tener en cuenta que la CUP en educación tiene dos prioridades –y aquí está en su documento de *Posem fil a l'agulla*–: una, derogar el decreto de plantilla, que ahí estamos de acuerdo; y la segunda, eliminar los conciertos. Mire si hay problemas y prioridades en la educación, y la CUP elige los conciertos como caballo de batalla.

Por tanto, nosotros hemos explicado aquí nuestra visión del modelo educativo mixto, público y concertado, nuestras razones para apoyarlo y nuestro compromiso con su mantenimiento, su estabilidad y su suficiencia. Nos gustaría ahora conocer la posición de la *conselleria* y, sobre todo, saber si las familias que están en centros concertados pueden estar tranquilas, si cuentan con su compromiso firme, como ya saben estos padres que sí que cuentan con el nuestro.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Té la paraula la consellera d'Ensenyament, la senyora Meritxell Ruiz.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats..., en primer lloc, diputada Cuevas, agrair-li, doncs, la felicitació que m'ha fet pel meu nomenament, i, en tot cas, acabar per la pregunta que vostè m'ha fet, de dir: «Escolti'm, vostè garanteix als pares de l'escola concertada que no hi ha cap perill?» Miri, jo crec que si algú, en aquest país, en els darrers anys, intenta fer por als ciutadans dient que tot aquest procés que hem començat ens portarà a mil i una pestes, justament és el Partit Popular.

Mirin, he seguit amb molta atenció el discurs que vostè feia, sobretot per les vegades que ha anomenat la Llei d'educació de Catalunya, quan justament el Partit Popular el que va fer va ser no donar suport a la Llei d'educació de Catalunya. Com bé ha dit vostè, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 21, que no repetiré, perquè vostè ja ens l'ha llegit, el que va fer va ser recollir la tradició, la història i la innovació inherent al sistema educatiu català.

Com vostès saben, de segles ençà, en moments en què l'educació –i parlem de fa molts anys– estava només, o a l'abast d'uns quants afortunats que s'ho podien pagar, o, durant molts anys, en un model d'escola franquista, Catalunya sempre ha tingut uns referents educatius d'innovació i uns referents educatius de qualitat, tant iniciatives socials, com entitats socials, com collectius de mestres, com collectius de pares que han confiat i van configurar aquest sistema, aquest model català d'èxit. Justament això és el que vam recollir en l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I, per desenvolupar aquesta previsió de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el que vam fer és, a la LEC, desenvolupar el Servei d'Educació de Catalunya.

Insisteixo en aquesta llei d'educació perquè vostè, a part de preguntar-nos per l'escola concertada, ha anat introduint altres conceptes, com la diversitat de projectes educatius, etcètera. Justament, un dels pilars de la Llei d'educació de Catalunya són els projectes educatius, és l'autonomia de centres, és la participació de la comunitat educativa, és l'avaluació del sistema per a la millora del sistema mateix, aspectes que la LOMCE, justament, ens ha privat. Penso en la participació de la comunitat educativa, i d'altres punts.

Justament per reconèixer aquesta diversitat de models, el que vam establir és el model d'interès públic, que es concreta en aquest Servei d'Educació de Catalunya, que, com vostè ha dit, conformen els centres, sostinguts amb fons públics, centres públics i privats sostinguts amb fons públics. I el que el Servei d'Educació de Catalunya garanteix són aquests drets que vostè anomenava.

Hi han altres models, és cert. Hi ha altres comunitats autònomes que han apostat per models on el sector privat té un pes. Justament per garantir la igualtat d'oportunitats, per garantir un sistema equitatiu, per garantir als pares aquesta possibilitat de tenir una educació de qualitat en condicions d'igualtat, a Catalunya hem creat el Servei d'Educació de Catalunya. Aquest servei d'educació el que obliga és, a tots els centres, a tota una sèrie de requeriments que ara, en tot cas, no hi vull entrar –tindré temps a la rèplica per fer-ho. Aquest model que vostè ara aquí ens ha defensat i que, hi insisteixo, en el moment en què aquest Parlament el va plantejar el Partit Popular hi va votar en contra, justament és el que seguirem mantenint.

Vostè ha parlat d'aquestes suposades pors amb aquests acords parlamentaris. Jo, la invito a llegir-se tots els acords parlamentaris. L'acord parlamentari per nomenar president de la Generalitat de Catalunya tenia cinc punts, cinc punts ben clars, i en cap lloc jo no hi he sabut veure, ni vostès hi sabran trobar, on parli, justament, de cap tema educatiu. Per tant, els convido a tornar-se a llegir tots aquests punts.

Miri, la Llei d'educació de Catalunya reconeix que, independentment de la titularitat, reben finançament públic aquells centres que mantenen tota una sèrie de requisits per obtenir el concert. El model ordinari de finançament amb recursos públics d'aquests centres concertats és, justament, el concert educatiu, tal com es defineix en tota la regulació i a la Llei d'educació de Catalunya. I el departament, en la seva programació educativa, ha de tenir en compte tant els centres públics com els centres concertats.

Jo crec que un gran encert de la Llei d'educació de Catalunya és, no ja parlar d'una doble xarxa, sinó de parlar d'un únic sistema, justament, aquest Servei d'Educació de Catalunya, i, a partir d'aquí, fem la programació, fem les preinscripcions, fem totes les accions educatives. Els concerts han d'establir totes unes condicions bàsiques, que estan establertes també en les lleis orgàniques, i és el Govern de la Generalitat de Catalunya

el que regula per Reglament aquest procediment de concertació. Quins són els requisits que ha de complir? Doncs tan senzills com satisfer necessitats d'escolarització, que això vol dir tenir una mitjana d'alumnes per unitat escolar no inferior a la que determina el Departament d'Ensenyament per a cada zona, i escolaritzar els alumnes amb domicili habitual en aquell municipi o a la zona educativa que proporciona també el departament. I, a partir d'aquí, dóna també unes normes per a la concertació.

Jo, dir-li que aquesta..., jo crec que aquesta por no és una por que existeixi en la societat, sincerament. És una por que vostès volen traslladar. Catalunya té un model d'èxit. Catalunya... –vostè ha fet una referència de la qual després també li donaré les dades–, no és cert que estiguem lluny dels objectius educatius d'Europa. I això no fa cap bé al sistema. És a dir, les escoles d'aquest país, totes, han fet un gran esforç per, malgrat les dificultats que hem tingut en aquests darrers anys, incrementar els resultats educatius. Ara, més que fa deu anys, tenim un fracàs escolar que es situa a nivells d'Europa. Ara, més que mai, tenim un abandonament escolar que ja s'està acostant als objectius de l'Europa 2020. En fracàs escolar ja hem assolit els resultats de l'Europa 2020.

Per tant, no és cert que els resultats del sistema educatiu català siguin lluny dels que espera Europa. I això li dic perquè, a vegades, vostès volen introduir en aquest debat que, com que el nostre model és particular i com que el nostre model es basa en un model d'escola catalana en llengua i contingut, això fa que els resultats educatius baixin. Això no és veritat, i crec que era el lloc de destacar la feina que des dels centres educatius s'està fent per millorar aquests resultats.

Hi ha també algun altre punt que vostè referència que m'inquieta una mica. Vostè ha dit: «Aquest model garanteix la gratuïtat d'accés a aquests ensenyaments.» I tant que garanteix la gratuïtat d'accés, però per l'esforç financer que ha fet la Generalitat de Catalunya. Perquè, des del 2010, que va ser l'últim Govern Zapatero, i a partir d'allà, els governs del Partit Popular, Madrid, el Congrés espanyol..., el Govern de Madrid ha deixat de pagar tota l'escolarització de tres a sis anys. És a dir, la Generalitat de Catalunya ha deixat de rebre tots els diners que suposa escolaritzar els nanos de P3, P4 i P5. Per tant, si alguna cosa fa perillar, o faria perillar, la gratuïtat, no ha sigut pas la Generalitat de Catalunya, que ha fet un gran esforç perquè això fos gratuït, i sí el Govern espanyol, que no ha seguit pagant el que és obligació pagar, que és aquesta educació a infantil i primària.

Si vostè..., jo crec que aquesta incongruència... (*veus de fons*), no, no ho dic per vostè, però de les paraules se'n desprèn. És a dir, ens està dient un model educatiu, de qualitat, en condicions d'igualtat, amb gratuïtat en l'accés; per una banda, no donen suport a la Llei d'educació de Catalunya i, per l'altra, aproven una llei, una LOMCE, a Madrid, que justament el que fa és destruir aquest sistema.

Per tant, no hi ha cap por entre els pares. Són vostès, en tot cas, els qui estan generant aquesta por. Aquest model està del tot integrat i del tot garantit gràcies a la Llei d'educació de Catalunya i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i han de seguir tenint la tranquil·litat que ho seguirà estant.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la senyora Maria José García Cuevas.

Maria José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable consejera, bueno, no me ha contestado a si las familias pueden estar tranquilas. Yo, en esta segunda parte, le voy a entrar en cuestiones más concretas para conocer su opinión, ya que de lo macro nos ha mezclado cosas muy distintas y que no venían al caso, desde mi punto de vista.

En primer lugar: pago de los conciertos. Sabemos que el curso pasado se llegaron a acumular retrasos de cuatro meses en el pago de los módulos de gastos de funcionamiento, y que ahora los retrasos son de dos meses porque es el FLA quien los está pagando. Pero es que este FLA es extraordinario, son 3.000 millones de euros extraordinarios que Cataluña ha recibido porque no se utilizaron en el resto de España. La pregunta es: ¿Pueden ustedes garantizar a los centros que los pagos se van a realizar sin demoras?

Segundo: importe de los conciertos. Los profesores de la concertada tienen sueldos más bajos y ya explicamos que los módulos de funcionamiento no cubren todos los gas-

tos del centro. Las preguntas son: puesto que el ministerio fija módulos mínimos, ¿los piensan ustedes equiparar al nivel de otras comunidades autónomas? ¿Van a igualar los sueldos de los docentes de la concertada a la pública? ¿Van a calcular ustedes, por fin, el coste real de la plaza escolar que garantice la suficiencia del concierto? Un estudio, por cierto, que lleva años siendo reclamado por el sector.

Otra cuestión relacionada: ¿garantizarán ustedes a los docentes de la concertada la devolución de las pagas extra, las tres, en las mismas condiciones que a los funcionarios? Entendemos que sería lo lógico, además de lo justo, porque los trataron como a funcionarios a la hora de recortar. Y, en este ámbito, ¿van a recuperar los premios de fidelidad? ¿Nos puede explicar por qué los retiraron? Nosotros creemos que el Gobierno en 2012 recortó a los profesores unos derechos adquiridos aplicándoles una norma que les era perjudicial y con carácter retroactivo, lo que no vemos ni justo ni defendible.

En el tema de plantillas, usted sabe que son absolutamente insuficientes, sobre todo en secundaria, y debido a los últimos cambios curriculares. ¿Estudiarán ustedes la propuesta de la patronal para actualizarlas?

Otra reivindicación histórica es la puesta en marcha de una mesa tripartita –Administración, patronal, sindicatos– que implique a todas las partes y favorezca el diálogo social. ¿Qué opinión tiene usted al respecto?

Entrando en la planificación, está la cuestión del eje preinscripciones-zona-demanda. Si queremos garantizar la libertad de las familias, la oferta debería adecuarse a la demanda y no al revés. La *conselleria* debería planificar las plazas, previa consulta a los padres, que no deberían verse limitados, entendemos, al entorno de su domicilio para elegir un colegio.

Estamos viendo un importante traspaso de estudiantes de la pública a la concertada, sobre todo en el paso de primaria a primero de la ESO. Y en muchos casos, por el horario compactado que aplican muchos institutos y que crea problemas de conciliación y de logística a muchas familias.

Deberían ustedes, creemos, preguntar a las familias, conocer la demanda real y así las ratios podrían ser adecuadas y homogéneas, y los módulos del concierto, también suficientes. También la bajada demográfica y aumento de estudiantes en la ESO deberían de considerarse, a la hora de fijar los alumnos por línea para acceder al concierto, porque la pérdida de líneas sube las ratios, perjudica la calidad de la enseñanza y, sobre todo, perjudica a los colegios más pequeños, que tienen menos capacidad de absorber estos cambios.

En esta línea sabemos que el curso pasado se retiraron conciertos una vez iniciado el curso, lo que provocó inestabilidad laboral e incluso muchas familias tuvieron que cambiar a sus hijos de colegio. No tenemos datos de este curso y le preguntamos: ¿Nos puede decir si se ha repetido esto? ¿Nos puede decir qué medidas se tomaron para evitarlo?

Y con relación a las enseñanzas postobligatorias, muy pocos centros han conseguido el concierto, en bachiller solo se calcula que un 20-25 por ciento y con una gran desigualdad territorial, lo que supone un agravio comparativo con la gratuidad de esta etapa en los centros públicos. ¿Piensan ustedes aumentar estos conciertos para que las familias no se vean discriminadas por renta?

Nos preocupan también los ciclos de FP no concertados. Nosotros creemos... –es complejo, pero una puntualización–, creemos que se debería de dar acceso a nuevos centros o a nuevas unidades. ¿Lo comparte usted?

Y, para finalizar, pensamos que las plazas de necesidades educativas especiales y necesidades educativas específicas deberían financiarse al cien por cien. No sabemos los niños con necesidades educativas especiales que están escolarizados en la concertada, porque no hay datos oficiales. Lo que sí sabemos es que la concertada está cumpliendo su papel como escuela inclusiva pero sin los recursos necesarios. Algunos centros concertados están abriendo USEE que ustedes autorizan pero que no financian. Nos gustaría también conocer el resultado del plan de subvenciones que sustituyó a los contratos programa. Nosotros creemos que fue insuficiente, porque hay un dato, que es: de los 200 centros que lo solicitaron, solamente 135 se quedaron fuera de las ayudas. Además de la carga administrativa con la que se cargó a estos colegios.

En definitiva, *consellera*, muchas cuestiones planteadas, no todas las hemos podido exponer. Esperamos su posición y sus respuestas concretas. Y sepa que para forta-

lecer y garantizar nuestro modelo mixto de educación, financiado con fondos públicos, puede contar con nosotros, como ya lo saben las miles de familias que valoran la libertad de elegir entre modelos distintos que respetan y reflejan la pluralidad y la riqueza de nuestra sociedad.

Muchas gracias, presidenta, consejera, señoras y señores diputados.

La presidenta

Té la paraula la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en aquesta segona part bàsicament ha centrat la seva intervenció en l'àmbit econòmic. Jo li torno a respondre, perquè ja li havia respost al començament la pregunta; és a dir: «Poden estar els pares de l'escola concertada tranquils?» Tranquils, no: tranquil·líssims. És a dir, en cap moment han hagut de tenir, ni tenen cap..., ni han de tenir cap neguit.

I, si no, el que ha de fer, i jo la convido –i, si no, ho puc fer jo mateixa– a llegir, justament, el primer punt del nostre programa electoral, que deia: «El manteniment i l'aplicació i desplegament de la LEC.» Justament és això: el manteniment i l'aplicació de la LEC. I això és el que s'ha pactat.

I en els acords de legislatura, si vostè llegeix els cinc punts, en cap moment parla de l'escola concertada. Ni, fins i tot..., i ara parlo d'un document que no és nostre, però si té l'amabilitat –que veig que el té– de llegir el document que ens ha ensenyat, que era de la CUP, allà tampoc parlava de l'escola concertada.

Però, bé, en aquest segon torn jo sí que l'he vist, al Partit Popular, més preocupat pel tema de finançament... (*Veus de fons.*) Sí, parla d'educació i parla de diferents punts, i hi ha hagut diverses versions, eh?, vull dir, per si no tenen la darrera..., perquè evidentment això va ser un document de negociació i com en tota negociació, doncs, les coses van evolucionant. Per tant, potser és una versió més antiga, però en la versió final això no hi és. (*Remor de veus.*) Hi ha declaracions, fins i tot, en aquest sentit.

Però, bé, en aquest segon torn m'ha fet moltes preguntes, que crec que no tindrè temps de contestar, però, en tot cas, tindrem altres oportunitats, doncs, per fer-ho; sobretot, deia «l'últim pagament dels concerts», «l'import dels concerts», «l'increment dels mòduls», «els premis de fidelitat»... Miri, aquests darrers anys, la Generalitat de Catalunya ha patit un ofegament tan gran que s'ha hagut de replantejar..., o que s'han vist, els ciutadans, sobretot, repercutits en aquelles polítiques que els diferents departaments estaven duent a terme. Per tant, el que sí que demano al Partit Popular és que si aquí vénen demanant increments en el pressupost, el que han de fer, demanar als seus homòlegs a Madrid, és justament que incrementin el finançament que té aquest Govern. Perquè si no hem pogut fer moltes de les coses que hem fet és justament pel dèficit que té aquest país i pel tracte que rep.

Vostè parlava de nòmines. Miri, el mateix sacrifici hem hagut de demanar als professors de la pública que hem demanat als professors de la concertada. I vostè sap que en aquest país, doncs, els professors evidentment han pogut cobrar cada mes, però demanant-los un sacrifici. Els professors de l'escola pública també han vist disminuïdes les seves retribucions, i també incrementades les seves hores; per tant, la diferència que vostè diu és minorada. I no és menor perquè hàgim tingut més diners, sinó perquè tothom ha fet un sacrifici, però el pagament ha estat garantit, com li poden haver comentat.

Vostè parlava de plantilles insuficients. Home, si alguna cosa no ens ha permès fer un increment en plantilles són justament els reials decrets que han sortit des del Govern espanyol impedit poder créixer en determinats àmbits. Ara penso en el mal que ha fet el real decret de les substitucions, i això no ha sigut pas decisió d'aquest Govern o dels governs anteriors, sinó que eren imposicions que venien des del Govern de l'Estat.

Vostè també ha parlat de la programació. Miri, la programació és una eina clau del sistema educatiu, i, justament, la programació es fa tenint en compte el Servei d'Educació de Catalunya. I sap vostè –i ho saben tots vostès– que, justament, Catalunya té un problema de natalitat; un problema de natalitat que fa que mentre l'educació infantil ens baixa, ens creix, en canvi, l'educació secundària. I sempre programem tenint en compte el Servei d'Educació de Catalunya.

Com que em queda poc temps, només insistir en la seva pregunta. Vostè torni's-ho a llegir i no trobarà cap document d'aquest Govern on vegi aquesta suposada por que diuen que existeix, que ja li ho dic jo que no existeix. És a dir, aquest Govern s'ha compromès, i ho va dir el president en la primera sessió que va tenir d'investidura, a mantenir i desplegar la LEC, una llei que si avui n'han fet defensa en tants punts, el que els agrairíem és que es repensessin aquell recurs que van, justament, posar a la Llei d'educació de Catalunya i que insistissin als seus homòlegs espanyols que repensessin una llei que sí que no té en compte molts dels elements de millora del sistema que hem introduït, justament, en la Llei d'educació de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la solidaritat, la igualtat i la unió entre tots els espanyols, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre la solidaritat, la igualtat i la unió entre tots els espanyols

300-00005/11

Té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, membres del Govern i..., consellera, avui hem parlat, aquest grup parlamentari, el Grup Parlamentari de Ciutadans ha parlat de qüestions d'igualtat, hem parlat de finançament, hem parlat també d'ocupació, hem parlat d'indústria, hem parlat de molts temes que preocupen els catalans, però també hem de parlar d'un tema que vosaltres heu situat, vostès han situat a l'escena política amb una importància molt gran, com és el tema d'aquest desafiament independentista.

Començaré amb una frase que deia el John Fitzgerald Kennedy, que deia que la democràcia és una forma superior de govern perquè es basa en el respecte a l'home i en el respecte a les persones. I això és la democràcia, és el respecte a les persones, és el respecte als catalans, a la majoria dels catalans. Jo vull recordar que a les darreres eleccions, el 27 de setembre, la majoria dels catalans, la majoria del poble de Catalunya, aquest 52 per cent dels catalans, van votar a favor de Catalunya, van votar a favor d'Espanya i van votar a favor de la Unió Europea.

La meua primera pregunta, senyora consellera Munté: respectaran vostès aquesta majoria dels catalans? Continuaran parlant d'un mandat democràtic, quan aquest mandat democràtic és una fórmula comunicativa que..., els felicito, però que no té el recolzament de la majoria dels catalans i de la majoria dels ciutadans de Catalunya? Què és més important, com deia el John Fitzgerald Kennedy, les persones, la democràcia o és més important un projecte que vostès tenen, legítimament, però que nosaltres creiem..., i, com diuen les urnes, no té el recolzament de la majoria dels catalans?

Estic convençut que amb aquest grup parlamentari i amb altres grups d'aquest Parlament podem coincidir i podem trobar punts en què estarem d'acord que hi ha coses que no funcionen a Espanya. Jo hi estic d'acord, hi ha coses que no funcionen tampoc al Govern i hi han coses que s'han fet molt malament. Jo n'estic convençut, i ho comparteixo. De fet, jo crec que és un dels temes més importants que han fet que molta gent, legítimament també, s'hagi tornat o s'hagi afegit, s'hagi enganxat al projecte independentista. Perquè hi ha coses que no funcionen, que avergonyeixen. A mi també em passa, però jo crec que la solució –i creiem des del nostre grup–, a tots aquests problemes que té Espanya no és trencar Espanya, és reformar-la.

Nosaltres proposarem, farem propostes. Portarem a aquest Parlament reformes, reformes i més reformes. Vostès, no; vostès estan molt bé amb aquest escenari. Han conviscut d'una manera molt tranquil·la durant aquests anys amb el Partit Popular i amb el Partit Socialista, han arribat vostès a acords amb aquests partits, han rebut indults, han rebut una política molt còmoda. Ho hem vist amb el senyor Pujol. També han tingut una etapa molt còmoda en matèria de pressupostos. Han votat pressupostos amb el Partit Popular, amb altres partits també a Madrid. Però nosaltres creiem que aquesta nova eta-

pa política necessita reformes. Vostès, no; vostès creuen que la solució és trencar, que la solució és tancar més Catalunya, i nosaltres creiem que la solució és modernitzar-la, que la solució és fer reformes i reformes.

Nosaltres volem participar en aquestes reformes perquè els catalans sempre hem participat a les reformes més importants que hem viscut en aquesta terra; sempre hem sigut protagonistes, protagonistes en primera persona, mai ens ha agradat que altres facin política per nosaltres. A nosaltres ens agrada fer política, als catalans; des del principi, des del constitucionalisme, des del 1812 els catalans vam participar a les Corts de Cadis. També ho vam fer a la Transició; els polítics catalans van ser molt importants perquè es produís aquest procés –en aquest cas, sí que era un procés democràtic constitucional.

I també, per descomptat, en altres etapes de la nostra història. Ho vam viure també aquí, a Barcelona, al desembre del 1978 amb la votació de la Constitució, on Catalunya, on Barcelona va ser un dels territoris, va ser una de les ciutats amb més participació, amb més vocació constitucional.

Els catalans, com deia, sempre hem participat, perquè ens agrada fer política. En canvi, malauradament, aquest Govern va en contra de l'essència d'aquesta política dels catalans, que és implicació, que és modernitat, que és mai amagar-nos, sempre donar la cara en els moments importants.

Fins i tot, l'altra dia llegia a una periodista que està als antípodes del meu posicionament polític i del meu grup, però inclús la senyora Rahola deia a *La Vanguardia* –amb qui no comparteixo plantejaments–, parlava en aquesta línia d'aquesta inacció i d'aquesta poca voluntat de fer política amb frases com: «No tenemos nada que hacer allí», «ya hemos desconectado», i, lògicament, amb un altre objectiu, amb el de la independència en aquest cas. Però sí que hi coincidia en el fet que des de Catalunya no s'està fent política de veritat i no s'està intervenint en la política espanyola en aquest moment.

I jo li pregunto, senyora consellera, han desconectat de fer política?, han desconectat, també, d'anar a Madrid a defensar els interessos legítims de tots els catalans?

Después de este 20 de diciembre, del pasado 20 de diciembre, de las elecciones, los españoles votaron cambio, pero también votaron diálogo. Nos hemos encontrado una situación en la que tenemos el bipartidismo más débil de la historia de nuestra democracia, y es así gracias a nuevos partidos que han entrado en escena y que han dado aire fresco a la política española. Sin duda estamos ante una nueva etapa política en España que también repercute, por supuesto, en una comunidad autónoma tan importante como es Cataluña.

¿Nos vamos a quedar mirando, los catalanes, mientras se producen los cambios más importantes de los últimos años? ¿No vamos a participar en un momento clave de nuestra democracia? ¿No vamos a participar probablemente en el momento más importante de la historia de nuestra democracia? ¿O solo van a ir ahí a hablar de independencia? ¿Van a ir solo a hablar de independencia o van a ir a hablar de política? ¿Van ustedes a hacer política en mayúsculas, como siempre hemos hecho los catalanes en este país?

Ustedes no solo renuncian a participar de los cambios, a participar de las reformas, sino que además no quieren ser iguales al resto de los españoles. Ya lo decía un eslogan que ustedes traían en su campaña, que decía que «l'Espanya subsidiada viu a costa de la Catalunya productiva».

Y yo le pregunto, senyora *consellera*: ¿todavía piensan eso?, ¿todavía piensan que hay ciudadanos de primera y ciudadanos de segunda en Cataluña y en el resto de España? ¿Van a respetar ustedes la igualdad de todos? ¿Somos todos los ciudadanos iguales ante la ley e iguales?

Nosotros sí lo creemos, y creemos que todos somos iguales; de hecho, hemos propuesto, entre otras cosas, una serie de reformas para garantizar que eso se cumpla, como es acabar con los aforamientos, para que todos seamos iguales, también, ante la ley, para que los políticos no estemos por encima de los ciudadanos. Como decía, para acabar, en definitiva, con los privilegios en pleno siglo XXI y que todos seamos iguales. ¿Estará usted de acuerdo con esta propuesta de Ciudadanos, de acabar con los aforamientos?, donde esperamos que encontremos apoyo de todos los grupos parlamentarios de este Parlamento.

Y siguiendo con la desigualdad. Ustedes han situado el debate de la desigualdad encima de la mesa. No sé si harían lo mismo en Barcelona, donde hay desigualdades entre barrios, donde nos encontramos en algunos barrios con desigualdades enormes, donde hasta la renta es seis veces superior en determinados barrios de Barcelona. ¿Se atreverían ustedes a decir, en esos casos, que los ciudadanos de esos barrios no deberían ser solidarios con el resto de ciudadanos de barrios de Barcelona, por poner un ejemplo? ¿Se atreverían a decir que no serían capaces de tener una ciudad más justa donde la solidaridad debería ser uno de los puntos más importantes?

Como ven, no hay nada más insolidario que decirle a los ciudadanos que el resto de compatriotas les roban; no hay nada más insolidario que decirle al resto de compatriotas que nosotros somos más guapos, más altos y mejores que ellos.

Dice el escritor canadiense Brian Tracy que la gente exitosa está siempre buscando oportunidades para ayudar a otros, y la gente poco exitosa está siempre preguntándose «¿qué hay de lo mío?». Pues bien, yo creo que Cataluña es una tierra de trabajo, de éxito, y no podemos estar instalados en el «qué hay de lo mío»; ha llegado la hora de hablar del «qué hay de lo nuestro». ¿Van a renunciar a hacer ustedes reformas que son buenas para Cataluña, por supuesto, legítimamente, pero que también lo son para el conjunto de España? Pienso en medidas como el Corredor Mediterráneo, que beneficiarían no solo a Cataluña, sino a otras partes de España, o, por ejemplo, el sistema de financiación de las comunidades autónomas para garantizar servicios sociales, que también beneficiarían al conjunto de los españoles.

Hoy hemos escuchado al presidente decirle a la presidenta del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, a Inés Arrimadas, que no, que ustedes no van a ir a negociar un mejor sistema de financiación, sino que lo que van a hacer es negociar la independencia, que es mucho más fácil que negociar un sistema de financiación. Y yo le traslado, también, señora *consellera*, esta pregunta: ¿es más fácil la independencia, conseguir la independencia que conseguir mejoras para todos los ciudadanos?

Como decía, son tiempos de diálogo, son tiempos de poner por delante lo que nos han pedido, en este caso, los catalanes, y lo que, en definitiva, votaron todos los españoles el pasado 20 de diciembre. En Cataluña hay una mayoría, hay un mandato democrático de la mayoría de catalanes que han dicho sí a España, sí a Europa y sí a Cataluña.

Reconozco que es difícil dialogar con los que pretenden saltarse la ley, por supuesto que es muy difícil. También, la misma ley que hoy invocaba el propio *conseller* de Interior para tener un argumento de valor, hablaba del Tribunal Supremo y del Tribunal Constitucional, los mismos que hacía pocos días decían que no eran o que no tenían vigencia en Cataluña.

Pero ustedes han renunciado a lo que hemos peleado muchos, a los que han luchado, sobre todo a los que vienen antes que nosotros, porque hay algunos que hemos nacido en democracia, pero otros, como nuestros padres o nuestros abuelos, que se han partido la cara, literalmente, para vivir en una democracia. Una democracia que se puede reformar, que se puede mejorar, por supuesto. Nosotros hemos venido a la política a reformarla.

Cuando los catalanes hemos ido juntos, cuando hemos estado unidos, cuando hemos sido protagonistas de los cambios más importantes de este país es cuando mejor han salido las cosas.

Y acabo con una frase: «Podem pensar que estem davant de dos fets incompatibles, llançant-los l'un contra l'altre a veure quin és més fort i pot destruir el que li fa nosa; o bé considerar-los compatibles i harmonitzables, creant una coordinació de la qual surtin afavorits els dos.» És una frase de Francesc Cambó, d'un llibre que es diu *Per la concòrdia*.

Però, bé, vostès han renunciat a la concòrdia, vostès han renunciat a fer política, han renunciat a trobar acords, han renunciat a trobar un espai per a tothom. I, en definitiva, han renunciat a la igualtat, a la solidaritat i a la unió de tots els catalans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera Neus Munté.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Bona tarda; moltes gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, senyor diputat, he de reconèixer que quan vaig llegir per primer cop el títol d'aquesta interpellació no sabia ben bé si anava destinat al Govern de la Generalitat o si era una interpellació més adreçada al Govern de l'Estat en funcions, o, fins i tot, amb efectes retroactius, o d'ara en endavant. Ho dic, també, perquè vostè ha començat parlant del desafiament independentista i no sé si és un acostament al senyor Pedro Sánchez, que parlava del *cuarto desafío* referint-se a Catalunya, o de què es tractava.

En tot cas, intentaré, com pertoca i amb el màxim respecte per al seu posicionament, donar resposta a aquesta interpellació en la qual vostè ha parlat, entre moltes altres coses, de solidaritat, d'igualtat, d'unió; però crec que aquest és un altre tema. I això, si ho entenem en el context de Catalunya, cal posar-ho en solfa amb molts altres conceptes i amb uns plantejaments que han anat guanyant pes, pes democràtic, precisament, en els darrers anys. I per què ho dic, això? Ho dic perquè començar parlant de solidaritat, que és un concepte polític, que és un concepte financer, s'ha de considerar a la lògica de molts altres conceptes, però, sobretot, de fets que han succeït.

Vostè, al llarg de la seva intervenció, ha volgut anar creant el marc mental de la inacció d'un govern o d'uns governs respecte de les..., sí, efectivament, necessàries reformes que requereix el conjunt de l'Estat, però oblida que el catalanisme polític ja fa molts anys –i ara surto del que són les sigles actuals i passades–, el catalanisme polític en general, ha participat activament amb importants reformes des d'un punt de vista democràtic, polític, econòmic, social del conjunt de l'Estat. I ens n'hem fet un fart de requerir-ne d'altres, de reformes. Suposo que li sona, precisament, tot el debat sobre un nou model de finançament o sobre un nou pacte fiscal per a Catalunya; una proposta avalada, per cert, per una gran majoria social, molt diversa, molt transversal, molt plural, que va obtenir una negativa rotunda, un cop de porta per part del Govern del Partit Popular. I ha situat altres exemples que tenen a veure amb la competitivitat de les nostres empreses i dels nostres sectors productius, com el Corredor del Mediterrani i molts d'altres.

Permeti'm que faci una referència a quins són aquests plantejaments, que deia que han anat adquirint pes democràtic a Catalunya en els darrers anys, i és l'evidència que patim un tracte desigual, que hi ha una visió monolítica de l'Estat, ben lluny –ben lluny– d'aquesta realitat plurinacional que tant i tant molts es posen a la boca, però que després no respecten en absolut. Un estat que ofega la capacitat d'actuació de les institucions catalanes, del Govern de la Generalitat, però també d'aquest Parlament, d'aquesta cambra parlamentària, del món local, dels nostres ajuntaments. Un govern de l'Estat i unes forces polítiques de l'Estat que no han ofert cap diàleg, cap ni un, i que han anat laminant el nostre autogovern, tant per la via economia d'aquest ofec econòmic al qual ara farà una breu referència, com per la via normativa, en forma de lleis, en forma de recursos, d'impugnacions en els tribunals i judicialitzant tota legítima aspiració del poble de Catalunya.

Hem patit inacció en tota negociació. No és que des de Catalunya no s'hagin fet propostes, no s'hagi volgut dialogar, no s'hagi dialogat, de fet, i no s'hagi negociat; és que a l'altra banda hi ha hagut aquesta inacció: quan parlem dels traspassos, li deia abans, del pacte fiscal, del dret a decidir o, fins i tot abans, quan parlàvem de la reforma del nostre Estatut. I això, contrastat amb una hiperactivitat en la recentralització competencial i amb la limitació del nostre autogovern.

Per tant, parlar de solidaritat, i fer-ho de la manera que vostè ho ha fet, obvia un actual model de finançament que situa a Catalunya per sota la mitjana en recursos rebuts. Una solidaritat peculiar que empobreix aquelles regions, aquelles comunitats autònomes, com és el cas de Catalunya, fins ara, que després de la seva aportació solidària al conjunt de territoris de l'Estat, queda més empobrida i, per tant, amb menys capacitat, amb menys musculatura per donar resposta a les necessitats del ciutadans. Em refereixo, concretament, que Catalunya és la segona comunitat autònoma en aportació de recursos tributaris al sistema de finançament autonòmic, però, en canvi, la desena en recursos *per capita* rebuts.

Vostè parla de solidaritat, vostè parla d'inacció dels governs i jo li he de parlar d'altres conceptes que vostè ha obviat, però crec que en aquesta primera interpellació ens podem permetre aquesta franquesa, no ens fem trampes i parlem de tot. Es-

pero que després d'aquesta en vinguin moltes més i tinguem capacitat de discutir, de dialogar, fins i tot, qui sap?, de posar-nos d'acord en alguna moció subsegüent. Però, amb aquesta franquesa, li dic: com és que vostè no esmenta el dèficit fiscal que pateix Catalunya?, o els incompliments legals de l'Estatut de Catalunya en la seva disposició addicional tercera o d'altres normatives, lleis bàsiques per a l'estat del benestar? –la consellera Bassa s'hi referia aquest matí quan parlava de l'infrafinançament de la Llei de la dependència i dels seus efectes tan lesius per a tantes i tantes persones.

Per tant, tenim al davant un govern de l'Estat que imposa. No negocia, eh? No dialoga, no discuteix els objectius de dèficit: els imposa. I són tremendament injustos. Però també té la darrera paraula pel que fa al calendari, pel que fa a l'efectivitat de les bes-tretes, del Fons de liquiditat autonòmic. Aquesta és la realitat, i quan parlem de solidaritat hem de tenir en compte i hem de poder, també, conjugar tots i cadascun d'aquests elements.

I aquest matí, efectivament, vostè ha citat alguns dels temes que s'han substanciat en la sessió de control al Govern, la primera de les sessions d'aquesta legislatura: ocupació, indústria. Jo n'hi afegeixo: també s'ha parlat d'educació, de serveis socials, s'ha parlat d'habitatge, s'ha parlat d'infraestructures. Per donar resposta a totes aquestes actuacions, que són necessàries, que tenen a veure amb el dia a dia de les persones, amb el seu patiment, amb les seves necessitats, ens calen eines.

Però no estem parlant ja d'una reforma del model de finançament. Efectivament, la presidenta del seu grup parlamentari, líder de l'oposició, hi feia referència aquest matí en la pregunta que ha formulat al president Puigdemont; deia que vostès pensen que una de les reformes i millores que clarament necessita Espanya és una millora del sistema de finançament dels serveis bàsics: de sanitat, d'educació, de serveis socials.

Efectivament; però, sap que passa?, que nosaltres com a govern tenim un mandat democràtic molt clar i aquest mandat no és el de negociar una millora del sistema de finançament, no és aquest. Això ja ho hem intentat, això ho hem posat sobre la taula, hem plantejat propostes, hi insisteixo, molt sostingudes i molt consensuades, amb una gran majoria transversal, social, política i econòmica d'aquest país. Tenim un mandat democràtic molt clar, que és el d'avançar cap a aquest estat propi, cap a aquesta independència. Que no els faci cap por, ho deia abans el conseller Comín –he tingut ocasió de sentir-lo–: si tant els preocupen els drets socials, no hi ha res més determinant, no hi ha res més útil que poder gaudir d'unes eines, d'uns instruments que en aquests moments no tenim i que en canvi, efectivament, ens poden donar la necessària força, la necessària musculatura, la llibertat per ordenar les nostres polítiques i els nostres recursos al servei de totes aquestes necessitats socials i econòmiques de la ciutadania, de les empreses, dels sectors productius de les nostres entitats.

Quan vostè parla de solidaritat, quan vostè parla d'unitat de tots els espanyols, obvia en quina situació es troba Catalunya i ens trobem els catalans davant d'aquests incompliments legals, davant dels incompliments de tantes i tantes sentències que han reconegut la capacitat que té Catalunya per gestionar les seves competències. I que, en canvi, s'han vist envaïdes en moltes i moltes ocasions per aquest afany recentralitzador, ofegador del Govern de l'Estat. I això té impacte, hi insisteixo, sobre les persones, sobre la nostra competitivitat. Vostè ha parlat d'infraestructures; podríem parlar també del sistema de rodalies de Catalunya, de tants i tants aspectes que tenen aquesta incidència.

I un procés que vostè considera i que ha titllat d'il·legal, de saltar-se la llei, de trencar Espanya, doncs, no, són tres principis molt fàcils, molt ràpids –espero poder-m'hi referir també en el següent torn–: seguretat jurídica, aval democràtic, protecció dels ciutadans. Són tots una mateixa cosa, tots estan entrelligats.

No s'atribueixi, no tornin a fer el mateix, no s'atribueixin la representativitat d'aquest 52 per cent, no la tenen. Sap on està la majoria? Està en aquesta cambra parlamentària, amb una majoria absoluta de diputats i diputades independentistes que estem treballant des d'aquests principis que són molt sòlids, des d'aquests principis... (*Veus de fons.*) Sí, senyora diputada. No es tornin a atribuir aquest 52 per cent, no el tenen, no és seu –no el tenen, no és seu. Vostè ha parlat d'una majoria –vostè ha parlat d'una majoria–; la majoria està en aquesta cambra, en aquesta cambra parlamentària, en aquesta cambra, amb, per primera vegada, una majoria absoluta, hi insisteixo, independentista.

Seguretat jurídica, aval democràtic, l'aval democràtic que ens donen les urnes el passat 27 de setembre, no per negociar reformes, evidentment per tendir la mà a tothom, per escoltar, per dialogar, per negociar, com hem fet sempre. Miri, la declaració del 9 de novembre, que vostè també ha mencionat, parla de diàleg –la declaració–, però és que les paraules i els fets ja d'aquest Govern, del seu president i de tots i cadascun dels seus consellers també parlen de diàleg, de diàleg per tal de poder avançar amb aquest mandat democràtic, que no és un marc mental, que no és una marca propagandística, sinó que és el resultat de les urnes, del que van parlar, del que van dictaminar les urnes el passat 27 de setembre.

Li deia: seguretat jurídica, aval democràtic i protecció dels ciutadans, perquè aquest procés no fa altra cosa que estar al servei de la ciutadania, de la millora dels seus drets socials, de la major protecció, del benestar, de la qualitat de vida de totes i cadascuna de les persones. I espero en el proper torn poder continuar donant resposta als seus plantejaments.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Gràcies, senyora presidenta. Señora *consellera*, por supuesto, yo siempre pondré el diálogo por delante; así lo hace mi grupo parlamentario y así lo estamos demostrando en toda España, no solo –no solo– en Cataluña, de manera que también podrá encontrar con nosotros, estoy seguro, puntos de encuentro. Pero habrá algunos, como usted sabe, en los que será muy difícil.

Le pediría que, por favor, no haga trampas democráticas: una cosa son las personas y otra cosa son las leyes electorales, que, por cierto, en Cataluña no tenemos. Por tanto, no hagamos trampas con la democracia. Hay un 52 por ciento de personas –y yo lo repetiré cada día, si es necesario, en el Parlamento–, hay un 52 por ciento de catalanes que han dicho sí a Europa, sí a Cataluña y sí a España. Y es así, y son matemáticas.

¿Tenemos diferencias? Muchísimas, por supuesto; diferencias, todas las del mundo, entre el Partido Socialista, entre el Partido Popular y entre Catalunya Sí que es Pot. ¿Diferencias? Se puede imaginar usted todas las que tenemos. Pero eso sí, nos une algo, y es que nosotros, a diferencia de ustedes, queremos seguir en España y queremos seguir en Europa.

Hablaba usted de solidaridad y decía que es un concepto financiero. Mire, la solidaridad es un concepto moral, no es financiero. La solidaridad es un concepto político, pero, sobre todo, es un concepto moral. Y las personas, yo creo..., y las personas de bien deberían ser solidarias.

Y después usted ha hablado también del pacto fiscal. Bien, no lo han entendido, nosotros no estábamos hablando de un pacto fiscal, nosotros no vamos a ir a negociar un pacto fiscal, como decía en mi intervención primera, para ir con el «qué hay de lo mío». Nosotros estamos hablando del «qué hay de lo nuestro». Por tanto, no compare un pacto fiscal con una reforma de la financiación de las comunidades autónomas para blindar, insisto, los derechos sociales, no para que ustedes después se gasten el dinero en otras partidas.

Y después, echo de menos algo de autocrítica. Hombre, yo creo que ustedes, en la gestión, tendrán algo que ver, en toda la gestión que han hecho a lo largo de este tiempo en el Gobierno.

Y después, para finalizar, ya veo que ustedes van a renunciar..., finalmente lo hemos visto hoy con el presidente de la Generalitat en primera persona, y ahora también con usted diciendo que no van a ir a Madrid a pedir una mejor financiación, que no van a ir a negociar; en definitiva, que van a renunciar a hacer política de verdad. Pues bien, nosotros ya le puedo asegurar que no vamos a renunciar a hacer política de verdad, porque entre otras cosas Ciudadanos ha conseguido el sueño que tenían muchos de ustedes, de Convergencia, y es que somos el partido de origen catalán con más diputados en el Congreso de los Diputados. Y ese sueño que ustedes tenían de ser influyentes en España, pues, Ciudadanos lo ha conseguido. Y por supuesto que vamos a ir ahí a plantear reformas; reformas que van a beneficiar a todas las comunidades autónomas, y por supuesto a Cataluña, de manera clara.

De manera que, insisto, es momento de diálogo pero también es momento de llevar a cabo las reformas que necesita este país. Y no podemos permitirnos –Cataluña y los catalanes no se pueden permitir– que haya una inacción política desde el Govern de Cataluña, que se haya renunciado a hacer política con mayúsculas y que lo único que se haga sea pedir la independencia.

Gracias, señora presidenta, diputados, diputadas, *consellers*.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats... Continuaré una mica on m'he quedat, perquè vostè tampoc no s'ha mogut de les seves posicions inicials. Jo conec molt bé quins són els seus plantejaments, conec molt bé quin és el full de ruta que vostès van presentar, que la presidenta del seu grup parlamentari presentava l'altre dia en la primera de les trobades amb el president Puigdemont. Per cert, quan em referia al diàleg d'aquest Govern, a la mà estesa amb tots els grups parlamentaris, té a veure amb això: amb l'interès a conèixer les prioritats d'absolutament tothom, de tots i cadascun dels grups representats en aquesta cambra, però també de tots els sectors econòmics, culturals, socials del país, com ja estem contactant. Estem parlant amb tothom.

La consellera Borràs es reunia l'altre dia amb els promotors de la ILP de la llei de l'emergència habitacional i pobresa energètica; la consellera Bassa, amb la Taula del Tercer Sector Social. I així tots i cadascun dels membres d'aquest Govern. Com ha de ser, evidentment. Vostè em dirà: «Com ha de ser, només faltaria.» Però crec que això denota que no hi ha cap inacció, sinó tot el contrari. En escassament tres setmanes, la voluntat de posar-nos ràpidament al dia, la voluntat d'atacar tots i cadascun dels aspectes fonamentals que tenim pel davant en aquesta legislatura.

I estic convençuda que podrem coincidir, sobretot si som capaços de separar, de deixar de banda unes diferències que són, efectivament, legítimes, però sobretot de centrar-nos en el benestar de les persones. De fet, en el seu full de ruta vostès parlen: «Primer les persones», «mesures de protecció i emergència social». Jo els dic: tenim unes finances públiques absolutament llastades, absolutament encotillades, per les decisions arbitràries que s'han pres des del Govern central, però, tot i així, una voluntat molt clara de prioritzar l'atenció social i la protecció de les persones, de treballar per la reactivació econòmica, per la igualtat d'oportunitats. Fixi's si hi han coses en comú. Per treballar en la lluita contra la corrupció i per la transparència, només faltaria. Coneixem la seva proposta sobre l'aforament. Dir-los: això no és un privilegi, l'aforament és una garantia, precisament, que els servidors públics actuem com hem d'actuar.

Vostès demanen una reforma de l'Estatut d'autonomia. No tenim tampoc aquest mandat. Gairebé els convidaria –gairebé, no: els convido– a participar en la Comissió d'Estudi del Procés Constituent per tal d'abordar aquesta i altres qüestions, que tenen a veure amb un nou model de país on també, ben segur, que la lluita per la transparència i per l'acció absolutament correcta i exemplar dels servidors públics estigui com una de les prioritats a tenir absolutament en compte.

No hi ha inacció, hi ha voluntat de treballar, però de no obviar en cap moment quina és la prioritat d'aquest Govern, que està perfectament lligada i es veu perfectament compassada amb aquest progrés social i aquesta atenció a les necessitats de les persones. D'això va el nostre pla de xoc, sense anar més lluny; un pla de xoc que estem desplegant ja de manera immediata, en aquest context de pròrroga pressupostària; però aspirem a tenir uns pressupostos que ens permetin, efectivament, treballar en una línia clarament d'increment de totes aquestes accions per poder donar resposta al compromís que hem assolit amb els nostres electors.

I fer-ho, hi insisteixo, des del diàleg, des de la mà estesa, des del compliment de la legalitat, des del compliment d'aquest mandat democràtic; tenint en compte que disposem, ara per ara, d'escasses eines, que hem explorat ja, per exemple, molts marges, des d'un punt de vista financer, creant figures impositives. Amb quina finalitat? –hi insisteixo, dins els marges competencials. Doncs, per poder generar uns ingressos que són del tot necessaris per donar aquestes respostes socials. Però també, una vegada més, al davant,

un estat que impugna, que suspèn, que amenaça. Tot i així estem en disposició, hi insisteixo, de tirar endavant tot un seguit d'accions, en les quals estic convençuda que ens podem trobar, que tenen a veure amb aquest pla de xoc, que tenen a veure amb qüestions que afecten el dia a dia de tantes i tantes persones.

Vostè ha parlat molt de drets socials, ha parlat de persones. Jo ho celebrego. Serà aquest un aspecte on ben segur que ens podem trobar, i l'altre dia la presidenta del seu grup i el president Puigdemont van tenir ocasió de parlar d'algun d'aquests aspectes; no els he mencionat tots, són molts més.

Però, en tot cas, hi insisteixo, tothom –tothom– que tingui aquest interès en la defensa, en la promoció, en el reforçament dels drets socials de les persones a Catalunya s'ha de mirar amb molt d'interès el full de ruta per la independència i aquest procés, eminentment democràtic, que continuarem fent des d'aquest respecte a la legalitat, des de la seguretat jurídica, però també, no ho oblidin, complint escrupolosament amb aquest mandat que ens han donat les urnes.

Moltes gràcies.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la transfòbia, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació al Govern sobre la transfòbia

300-00006/11

Té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellers, conselleres... –no, de consellera no n'hi ha cap–, conseller. En primer lloc, volia donar suport a totes les dones que estan patint els insults masclistes, especialment a les xarxes, però no només a les xarxes, també en articles periodístics. Nosaltres lluïem per la igualtat en tots els àmbits i, per descomptat, per la igualtat entre homes i dones que té a veure amb el fet de poder parlar lliurement, expressar lliurement les nostres idees sense haver de rebre cap mena d'insult masclista.

Després de tot, la interpellació que avui presentem parla també d'igualtat. Y es que, en los últimos tiempos, la población se está sensibilizando con el tema del acoso escolar, y aquí, en Cataluña, más concretamente, a raíz de la desgraciada muerte de Alan, también con la transfobia.

La transexualidad es considerada como un rechazo al sexo asignado al nacer; no se trata de ningún trastorno y, por ese motivo, el que se llamaba «trastorno de identidad de género» fue eliminado del DSM-5 en 2013, lo cual fue, sin duda, un gran avance.

Así pues, la transexualidad no tiene por qué ser un problema. Lo que sí es un problema es la transfobia, es la homofobia y es, también, el acoso escolar. Según el estudio Cisneros, de 2006, un 23 por ciento de los niños escolares –es decir, casi uno de cada cuatro, está viviendo algún modo de acoso escolar. Además, según este mismo estudio, un 53,7 por ciento de las víctimas de acoso presenta síntomas de estrés post-traumático, como pueden ser pesadillas, ansiedad, insomnio y pánico. Además, un 54,8 sufre depresión. Y el 53 por ciento tienen una imagen negativa de sí mismos. La indefensión que sufren las víctimas es una mezcla de impotencia, terror y también soledad, porque el decirlo los convierte en chivatos y eso, muchas veces, empeora la situación entre otros motivos porque, en numerosas ocasiones, los adultos no sabemos darles las respuestas que necesitan.

He dado estas cifras, que son de 2006, porque el estudio Cisneros, como ya saben, es el estudio más fiable y riguroso sobre este tema, y sus datos contrastan con los ofrecidos por el Departament d'Ensenyament del curso 2011-2012, que hablaba de unas cifras de un 10,4 por ciento de acoso escolar en Cataluña, cuando el estudio Cisneros habla de que aquí, en Cataluña, el índice de acoso escolar es del 22,6 por ciento. Nos gustaría saber cuál fue la metodología empleada para llegar a estas cifras y el porqué de esa diferencia de casi el doble.

Por otra parte, el acoso también es nocivo para los acosadores, que ven reforzadas sus conductas antisociales y sus prácticas intimidatorias, generando un modelo de conducta negativo que puede replicar a lo largo de su vida. De hecho, muchos expertos creen que esto puede perpetuar la violencia y estos acosadores pueden, en su edad adulta, llevarla al ámbito laboral, familiar y vecinal. Es importante, pues, trabajar también con los acosadores para que sean capaces de canalizar sus frustraciones y vivir las relaciones de una forma libre y sin violencia.

El acoso, pues, estaremos todos de acuerdo, es una lacra contra la que debemos luchar. En el caso que ahora nos ocupa, tenemos dos problemas que debemos erradicar: por un lado, el acoso escolar y, por otro, la homofobia y la transfobia.

Vamos a ver cómo está la situación legislativa al respecto. Como ya saben todos los presentes, el 2 de octubre de 2014, en esta misma cámara, se aprobó una ley para garantizar los derechos de lesbianas, gays, homosexuales, bisexuales, transgéneros e intersexuales, y para erradicar la homofobia, la bifobia y la transfobia. La ley fue recibida con mucha alegría, se hicieron muchas fotos, se dieron muchos titulares, pero la realidad es que, a día de hoy, carece de las disposiciones reglamentarias para hacerla efectiva. Y, hace justo una semana, el pasado miércoles, a pocos metros de aquí, en la plaza Sant Jaume, hubo una concentración unitaria de todas las plataformas LGTBI para reivindicar que, de una vez por todas, esta ley se ponga en marcha.

Lo mismo sucede con la Ley para la protección de la infancia y la adolescencia, aprobada en el Congreso el 22 de julio de 2015, que reconoce que todo menor tiene derecho a que su interés superior sea valorado, considerado en todas las acciones y decisiones que le conciernan.

Así pues, tenemos leyes que protegen la preservación de la identidad, las convicciones y la orientación e identidad sexual de los menores, es decir que preservan el derecho al libre desarrollo de su personalidad. *(Pausa.)* Sin embargo, la realidad es que la falta de disposiciones y de presupuesto las dejan en papel mojado, con lo que el acoso escolar en general y la homofobia y la transfobia en particular, campan a sus anchas por los centros escolares de Cataluña.

Además de estas leyes, existen dos protocolos de actuación como son, en primer lugar, el *Protocol d'actuació entre els departaments d'Ensenyament, Benestar Social i Família, per a garantir una acció coordinada en situació d'assetjament escolar*, y el *Protocol de prevenció, detecció, intervenció enfront de situacions d'odi i discriminació*.

¿Qué pasó? –tengo dos *conselleres* a lado y lado, les pregunto a las dos porque están sus dos departamentos inmiscuidos–, ¿qué pasó para que estos protocolos fallaran en el caso de Alan? Recordamos que el alumno pasó por dos centros, y en los dos centros tuvo problemas que no se supieron resolver, en este caso por acoso de transfobia. ¿Qué medidas se han tomado desde entonces? ¿Se evalúa que estos protocolos se estén aplicando en los centros?

Además, el Departament d'Ensenyament ofrece a los centros educativos el *projecte de convivència*, para trabajar la escucha activa, la asertividad y la empatía. ¿Cuántos centros lo están utilizando, señora *consellera*? ¿Y qué resultado se extrae de ello? Porque la información que nos llega de los centros es que los profesores tienen muy pocas herramientas para enfrentarse al tema del acoso escolar. El hecho de los sucesivos recortes en enseñanza no ha favorecido, precisamente, a que los profesores se puedan seguir formando.

¿Cómo piensan paliar estas carencias? ¿Se han impartido desde el *departament* cursos de formación para prevenir el acoso escolar? En caso afirmativo, ¿cuántos docentes han cursado formación con respecto al tema? Y, sobre todo, ¿por qué no han dado buen resultado?

Con respecto al tema de la transexualidad, nos encontramos que en la mayoría de los casos, los docentes no saben cómo actuar. Según la asociación Chrysallis, son ellos los que entregan el protocolo que han creado a los centros, porque cuando llegan a los centros escolares porque hay un caso de transgénero, los profesores reconocen que no saben qué hacer ante estos alumnos. El caso es especialmente preocupante porque más de la mitad de los alumnos trans- y homosexuales afirman ser objeto de agresiones físicas y psicológicas. ¿Qué medidas van a tomar para evitar que esto siga sucediendo? Porque dadas las alarmantes cifras, es evidente que algo no se está haciendo del todo bien.

Nosotros, desde Ciudadanos, por una parte, hemos presentado mociones para reforzar los programas de prevención e intervención llevados a cabo por los diferentes agentes sociales, los ayuntamientos, y, también, estamos presentando mociones específicas para combatir la transfobia y la homofobia. Estas mociones se están aprobando con el apoyo de todas las fuerzas, porque en casos como la lucha contra la homofobia y la transfobia no tienen sentido las disputas partidistas.

Para poder encontrar soluciones realmente efectivas, debemos contar con el consenso de las asociaciones LGTBI, los consejos escolares y las diferentes fuerzas políticas.

Con respecto al acoso escolar, no basta presentar protocolos sin más, sino que es necesario formar al profesorado y trabajar con los alumnos, siguiendo ejemplos como el del programa KiVa, en Finlandia, que ha logrado reducir el acoso escolar hasta en un 79 por ciento.

Por lo que respecta a la transexualidad, es necesario que empiece a formar parte de los temarios escolares.

Así pues, desde Ciudadanos ofrecemos conocimiento, diálogo, consenso y empatía, porque son los ingredientes necesarios para enfrentarse al acoso escolar por trans- y homofobia.

En Ciudadanos estamos dispuestos a liderar este proceso y vamos a presentar una moción para trabajar en profundidad este tema, y para que sirva para transformarnos en una sociedad más justa e igualitaria, porque todos somos diferentes, pero eso no debe hacernos desiguales. Por eso, desde Ciudadanos vamos a utilizar todas las herramientas necesarias para conseguir la igualdad en todos los ámbitos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera, senyora Dolors Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Gràcies, diputats, diputades, diputada Sònia, per la intervenció; gràcies, conselleres i consellers, i, en especial, la consellera de Presidència i portaveu del Govern, perquè la realitat és que és la meua primera interpellació; no podria contestar-la si no fos pel traspàs d'informació que m'ha fet de la passada legislatura.

Si abans parlàvem que no hem de parlar del passat, que el que volem és parlar del present i del futur, jo crec que en aquests moments sí que haig d'agrair, en al passat, que es fes aquesta llei, i, per tant, tots els temes que es varen portar des del Departament antic Benestar i actualment Treball..., continuarem –Treball, Afers Socials i Famílies.

En primer lloc, dir que la força de Catalunya realment resideix en la seva gent. Hem d'assegurar que els ciutadans disposin de totes les eines –i en això estarem d'acord, senyora Sònia–, necessàriament per poder desenvolupar tot el potencial, tot el potencial per garantir la igualtat d'oportunitats d'homes i dones, com feia vostè referència al principi.

I agrair a les diputades de la CUP l'acte que varen fer per la igualtat, perquè es vegi el tema de les dones. Si ho haguéssim sabut, ens hi haguéssim afegit, i, si no, jo crec que totes les que estem aquí estem per aquest tema, per la igualtat, i per dir que mostrem el nostre compromís en la lluita, no solament amb la igualtat, sinó contra l'homofòbia, contra la transfòbia i contra la bifòbia. Per tant, mà estesa a tots els col·lectius: als d'aquí, que som els que legislarem; al Govern, que farà l'acció; però, sobretot, als col·lectius de fora.

Dit això, dir que en els quinze dies que estem al Govern ens hem reunit, amb un tema institucional i de salutació, amb els representants de l'Observatori contra l'Homofòbia, però, a més a més, avui mateix, aquesta tarda, tenen una reunió tècnica i de treball per poder desenvolupar tots els temes, que llavors explicaré el que hem fet de canvis des de l'antiga legislatura fins ara.

Com vostè ha dit, es va donar suport a la Llei del 10 d'octubre, l'11/2014, per garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgèneres, intersexuals i per eradicar el que dèiem: homofòbia, bifòbia i transfòbia. I ens comprometem a desplegar-la en la seva totalitat. Hi ha una part desplegada i, ara, jo crec que és el moment de desplegar-la realment.

Va ser una llei pionera i és veritat que, a part de la foto que va sortir, se'n va parlar molt –se'n va parlar molt. Els que venim del carrer ho sabem, que en vam parlar des de les associacions, des dels grups i des dels que defensem aquesta igualtat tan desitjada que, abans no sigui, pot ser efectiva, però no era una realitat.

És una llei que dóna resposta a reivindicacions que durant molts anys, per tant, ha fet el teixit associatiu. Permet establir les condicions per les quals tots els drets siguin reals i efectius, com deia: facilitar-los la participació, la representació en l'àmbit social i contribuir a superar els estereotips que afecten negativament la percepció social d'aquestes persones. És una llei que el que vol és evitar les situacions de discriminació i violència.

Com s'ha desenvolupat? Doncs, tots sabem que, un cop publicada aquesta llei, el conjunt de departaments de la Generalitat van engegar actuacions per implantar la nova normativa, tant pel que fa a òrgans i serveis com a la difusió de continguts o la formació dirigida a professionals.

Vostè ha encarat molt la seva interpellació en temes educatius. Aquí jo crec que hauria de respondre la consellera d'educació. En el meu cas, i com a coordinadora i com a representant de la Direcció General d'Igualtat que hem implementat en aquesta nova legislatura i, per tant, de tots els temes d'LGTB, jo crec que li haig de respondre amb una primera intervenció tots els temes generals. Després, si vol, concretarem en algun altre tema.

Un cop, per tant, publicada aquesta llei, deia que va haver-hi aquest desplegament junt amb formació dirigida a professionals; es va establir una cosa que és pionera: un formulari de contacte per presentar denúncies. Aquí li puc dir que, l'any passat, es varen tramitar 28 denúncies, de les quals 11 eren delictes, 16 eren infraccions administratives i n'hi havia 1 que era una infracció laboral. Evidentment, són per diferents canals, i podria posar-ne algun exemple, des de casos tan greus com un joc a internet que matava persones gais fins a tipus de temàtica de vexació, com un llibre que es venia a les llibreries que deia com curar l'homosexualitat, que després els serveis jurídics van aconseguir que no estigui a la venda actualment. Per tant, feina concreta, feina feta amb relació a aquest tema.

El passat juny del 2015 el Govern va engegar una campanya de difusió a les ràdios i a la televisió –per tant, en els mitjans de comunicació més propers a la gent– per donar a conèixer la llei, i convidava totes les persones, i en especial les LGTBI, que sentin vulnerats els seus drets, de trucar al 012. La mateixa llei establia que cal fer difusió de l'existència i el contingut del nou marc reglamentari. I aquesta campanya iniciada pel Govern va suposar un pas important endavant.

En l'àmbit d'aquesta difusió hi varen tenir una tasca molt important tots els departaments de la Generalitat i les representants institucionals. Es va fer des del Departament d'Interior, amb una unitat especial de la comissaria de Mossos d'Esquadra; es va fer a través d'un butlletí de l'antic Empresa i Coneixement; es va fer a través de la web, de les xarxes socials i els butlletins, perquè és evident que per moltes lleis que fem, si no arriben a la gent, si no les coneixem, no serviran per a res.

Les accions de govern, per tant, anaven a una comissió interdepartamental d'actuació de les polítiques LGTB, que era l'òrgan coordinador que definia les línies d'actuació d'un servei d'atenció integral. Que es va redactar un pla d'actuació per a tot aquest tipus de polítiques, i aquest pla era el desplegament de la llei, definia els objectius. El text fixa línies estratègiques en àmbits, com vostè deia, de l'educació, en àmbits de la universitat, de la cultura, dels mitjans de comunicació, de salut i acció social, d'ordre públic i de participació i solidaritat; una integració, també, laboral per a totes les persones transsexuals i temes de treball i ocupació.

El servei aquest integral estableix protocols d'intervenció, que van des dels protocols que es passen a serveis municipals, com a les entitats territorials especialitzades. Aquí puc dir que el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies dóna informació i suport a les persones que demanen assessorament. Si abans depenia del Departament de Família, hem fet un pas endavant, hem creat una direcció general d'igualtat, perquè com molt bé saben les polítiques de dones tenen el rang superior i depenen de Presidència. En el nostre cas, creïem que hi havia polítiques d'igualtat que havien de ser transversals; per tant, hem creat aquest departament d'igualtat que portarà totes les polítiques de LGTB.

Puc desgranar, de cada departament, una petita intenció del que s'ha fet. El Departament d'Interior compta amb vuitanta-quatre grups d'atenció a la víctima amb professionals en forma específica, amb una formació especial.

El Departament de Justícia disposa d'un servei integral d'atenció a qualsevol persona que s'hagi sentit víctima. És un equip multidisciplinari que està format per psicòlegs, juristes, educadors i treballadors socials.

El Departament d'Ensenyament, que era del que vostè més parlava, compta amb un protocol propi; disposa d'una unitat de suport a la convivència escolar; ofereix recursos per qualsevol conducta d'odi, i té recursos en l'àmbit de la prevenció; té una guia per a les famílies –que suposo que la coneixen– de prevenció i detecció de conductes d'odi; ha fet jornades de formació; ha fet formació al personal docent; té el projecte de convivència en trenta hores que s'ha fet en diferents centres escolars; mesures de prevenció i actuació contra l'assetjament; protocols de prevenció, detecció i intervenció –un, enfront de situacions d'odi, i aquí, en aquest curs, hi ha hagut 6.161 consultes; enfront de l'assetjament escolar, el curs passat 5.068 consultes, i enfront del ciberassetjament entre iguals, també amb 2.500 consultes. Més enllà, el projecte de convivència, els temes de família.

I, finalment, el Departament de Salut, que amb el seu pla d'actuació de polítiques ha canviat el nom de targetes sanitàries, especial disset menors d'edat, que són menors transsexuals, a petició dels seus pares, i també continuem avançant en aquests drets.

La presidenta

Té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora consellera. En realitat no m'ha contestat gaire, perquè s'ha dedicat sobretot a glossar la llei, que deu ser fantàstica, no hi ha cap mena de dubte, però, li ho repeteixo, és que no està en funcionament. Vull dir, la podem..., podem..., cantar sus excelencias y bordarla en una sábana o a punto de cruz, pero es que no está en funcionamiento.

Después se ha dedicado también a decir lo que yo ya había dicho en mi intervención, que son los protocolos que hay y el *projecte de convivència*, si los he ido citando y he dado los nombres y todo, pero es que la realidad es que en los centros escolares, en general, no se conocen. Y se lo digo yo, que llevo veinte años dando clases: no se conocen estos protocolos, no se están poniendo en marcha.

La asociación Chrysallis va a los sitios y son ellos los que dan un protocolo a los profesores, porque no saben qué hacer. Y estos cursos de formación, pues, la verdad, deben de estar, pero yo no los he visto tampoco. Y en general lo que vemos últimamente son cursos *online* para poder hacer las competencias básicas y, sobre todo, pues, cursos que nos salgan bien baratitos desde el *departament*, porque en lo que es formación de profesorado se ha recortado de manera drástica en los últimos años.

Como veo que no nos han aportado demasiada información..., porque, por ejemplo, no me han dicho cuántas personas han hecho estos supuestos cursos, cuándo se están aplicando estos protocolos, cómo se están evaluando, por qué no han dado resultados... Repito: Alan pasó por dos centros; bueno, en realidad pasó por tres, tres de secundaria, pero que tengamos denuncias por acoso, dos. ¿Por qué no funcionaron estos protocolos y este *projecte convivència*?

Ya que no nos dan respuesta, sí que voy a decir qué es lo que vamos a hacer nosotros desde Ciudadanos, porque, como ya he dicho, estamos dispuestos a liderar este proceso en vista de que ustedes no lo hacen, aunque sí esperamos contar con toda su colaboración.

Nosotros creemos que los centros escolares deben ser espacios libres de violencia, y por eso vamos a presentar una moción para fomentar la igualdad, porque es necesario respetar y hacer respetar la libertad individual de los menores.

Para ello, vamos a promover una moción que insta a desarrollar una estrategia de prevención de violencia de género y el reconocimiento de las diversidades sexuales y de géneros en los centros escolares, en los espacios de ocio y en los espacios juveniles, que finalmente es donde pasan gran parte del día los menores.

Vamos a pedir también que se desarrollen los reglamentos de las leyes 14/2010 y la 11/2014, que ya nos ha explicado la señora *consellera* que es fantástica, entonces esta-

mos todos esperando a que por fin se ponga en funcionamiento para poder garantizar los derechos de los colectivos LGTBI, porque según ellos mismos –insisto, hicieron una concentración la semana pasada– no se están reconociendo sus derechos. Ha hablado también de esa ley como si hubiera habido condenas, pero, o estoy yo muy equivocada o por esta ley todavía no ha habido ningún tipo de condena, aunque sí las prevén.

También pensamos que hay que revisar estos protocolos existentes, no decimos que estén mal. Están, pero hay que utilizarlos; hay que ofrecerlos a los centros escolares, y, sobre todo, los centros escolares tienen que hacerlos suyos, porque si de una cosa están hartos las profesoras y profesores es de burocracia, de papeles y más papeles y más papeles; si no se forma al profesorado y si no se trabaja de forma activa con los alumnos no sirve de nada llevarles allí un protocolo y decir: «¡Hala, tened más papeles!»; no es útil, se ha demostrado.

Nosotros también pensamos que hay que crear estrategias para trabajar con los alumnos transgéneros, porque es evidente que los profesores no saben qué hacer ante los alumnos transgéneros, e impulsar programas..., ya he citado, por ejemplo, KiVa –porque es el referente mundial–; ha reducido el acoso escolar, centrando su mirada no solo en acosado y acosadores, sino también en los observadores para que dejen de tener una actitud pasiva.

En definitiva, desde Ciudadanos vamos a impulsar esta moción para trabajar por la igualdad y la libertad de todos los menores.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, diputada. Ja li he dit en un principi que, si volia els temes exhaustius només d'ensenyament, jo crec que s'ha equivocat de consellera al fer la interpellació. Malgrat tot, li diré diverses coses.

Primer, del tema Alan, que vostè ha fet servir, nosaltres no en parlarem. No en parlarem perquè vostè sap que per un tema de protecció de dades no se'n pot parlar. Segon, perquè la família, directament, ha demanat que no se'n faci ús, i això jo crec que vostè ho sap; directament ha demanat que se'ls reservi el dol que tenen, i que, per tant, no es parli del seu tema. I tercer, perquè hi ha un tema que està judicialitzat; per tant, no ens pertoca a nosaltres parlar d'aquest tema.

I aquest era el tema que portava, d'assetjament, a l'última manifestació a la qual vostè s'ha referit. Jo també vinc del món de l'educació; he estat treballant de mestra molts anys, i li puc dir que a la web del departament d'educació, del Departament d'Ensenyament, hi trobarà aquests cursos, per tant, hi pot entrar i *online* hi podrà entrar perfectament. Per tant, no ens digui que no hi ha formació perquè li puc dir que n'hi ha, per tant, li passarem el *link* si vol, si és que no hi ha pogut entrar cap dia, perquè el pugui tenir.

I és veritat una cosa, i en això li donarem la raó; que, a veure, el protocol és genèric, però sí que serveix. I, si no, si hagués llegit ahir la premsa, veuria que a una escola de Cassà, de la demarcació de Girona, en què explicaven que, la setmana passada, amb una denúncia d'un problema d'assetjament, havien portat tres nois a fora; els havien portat, per tant, a causa de la denúncia que estaven fent en temes de *whatsapps* a un alumne..., se'ls havia tret de l'aula, i al mateix temps, al mateix diari, i ahir a tota la premsa sortia, a l'institut de Cadaqués hi passava exactament el mateix.

Per tant, coincidim en una cosa: hem de revisar el protocol, és veritat, i en això hi estem d'acord tot el Govern; el protocol específic de detecció i lluita contra la transfòbia en el món educatiu és genèric i ha servit fins ara, i ha servit per a tots aquests casos que li dic. Repassi la premsa d'ahir i ho trobarà pertot. Però no tant..., i hauria de ser molt més relacionat amb l'assetjament.

Per tant, sí que li dono la raó que s'ha de revisar aquest protocol. Permet plantar cara. I això és el que han fet molts instituts, i per això li poso l'exemple del d'ahir, eh?, però aquesta sanció per *bullying* en una escola vol dir clarament que és un instrument i que es fa servir.

Al final de la passada legislatura, es va signar el conveni amb l'Observatori contra l'Homofòbia. Jo li ho deia al principi, ens hi hem reunit ja, i eren els que convocaven aquesta manifestació. Gent nostra estava a la manifestació. Per tant, coneixem bé el tema; coneixem bé el tema però no volem parlar del tema concret, ho volem parlar en general. No és un tema d'assetjament, l'LGTB no és un tema d'assetjament, ni és un tema de *bullying* i prou; és un tema de totes les persones, és un tema de la igualtat de tothom, entre ells, la igualtat d'oportunitats i la igualtat en el dret al treball, perquè també hi ha molts conflictes.

Per tant, treballarem amb infants, treballarem amb joves i treballarem amb adults, com ha de ser, que és la funció com a govern.

També dir-li que la setmana passada vam planificar un grup tècnic que coordinarà tots els protocols que hi havia fins ara, perquè hi hagi una bona revisió, perquè puguem avançar un pas més, que, com li he dit, si estava aquesta funció en el Departament de Família ara ho hem passat a una direcció general d'igualtat, per tant, li donem molt més pes polític i podrem treballar-hi molt millor.

Per tant, liderarem, des d'aquesta conselleria, tots els protocols d'ensenyament, justícia, interior –la part especialitzada– que siguin dels temes d'LGTB, transfòbia, *mobbing* d'infants..., per tant, tot junt.

Dir, per últim, amb altres paraules, que hi han dues paraules que jo crec que són primordials en aquest tema: «coincidència» i «complicitat». I això és el que tindrem amb les entitats del carrer: coincidència en la manera de veure els temes, en la manera de diagnosticar-los, i complicitat en la resolució de tots els conflictes, que, com dèiem abans, són uns quants però en podrien ser molts més.

Per tant, ens tindrà al costat per tot el que vulgui treballar d'aquest tema.

La presidenta

Molt bona tarda.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i deu minuts.